

ချစ်ဦးဦး

ကောသလ

BURMESE
CLASSIC

ရွှန်ပွင့်စာအုပ်အမှတ် (၉၉)

ချစ်ဦးချစ် ကောသလ

အမှတ် (77/D) ဓမ္မပါလလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၅၀၉ ၈၆၀၆၊ ၀၉ ၅၀၄ ၃၁၆၄

ပျစ်ဦးညို
ကောသမ္ဘီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း၊

မျက်နှာစုံဒီဇိုင်း၊
ဝင်းမြင့်ဦး

တွန့်ပျူတာစာပီ
ရွှန်ပွင့်ကွန်ပျူတာ

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်
ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်တာလ
စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၃

အုပ်စု
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ဝင်းမာတင် (မြ-၀၃၇၃၇)၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် 77/D၊ မွေပိလလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာစုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးတင်အောင်ကျော် (စွယ်တော်အောင်စက်)
အမှတ်(၁၄၇)၊ ၅၁ လမ်း၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာနိဗ္ဗိဒ်
၁၈၀၀ ကျပ်

၈၅၅.၈၃

ပျစ်ဦးညို
ကောသမ္ဘီ/ပျစ်ဦးညို။
- ရန်ကင်း၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃။
၁၄၁ - စာ၊ ၂၁ x ၁၃.၅ စင်တီမီတာ
(၁) ကောသမ္ဘီ

ကောသမ္ဗိနှင့် စပ်လျဉ်း၍

ကောသမ္ဗိသည် ဝိစ္ဆတိုင်း (သို့မဟုတ်) ဝံသတိုင်း၏ မဟာနဂရ (မြို့တော်ကြီး) ဖြစ်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် စံမြန်းနေထိုင်သည့် ရာဇဌာနီလည်း ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ထင်ရှားသော မြို့တော်ကြီး ခြောက်မြို့ထဲ၌ အပါအဝင်လည်း ဖြစ်သည်။ ကောသမ္ဗိ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းတော်များ သီတင်သုံးရန် ယောသိတာရာမ၊ ဗဒိကာရာမ၊ ကုက္ကုဋ္ဌရာမ၊ ပါဝါရိကာရာမတည်းဟူသော ကျောင်းတော်ကြီး လေးခု တည်ရှိသည်။ ဘုရားရှင် ဝါဆိုတော်မူရာ (၂၃) ဌာနတွင် တစ်ခု အပါအဝင်လည်း ဖြစ်သည်။ ယမုံနာမြစ်၏ လက်ျာဘက် ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိခဲ့သော ကောသမ္ဗိမြို့ကြီးသည် ကောသလ တိုင်းနှင့် မဂဓတိုင်းတို့မှ ဝင်ရောက်လာသည့် ကုန်ပစ္စည်းများ သိုလှောင်ရာ ဌာနကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဓမ္မပဒ အပ္ပမာဒဝဂ်လာ “အပ္ပမာဒေါ၊ အမတံ ပဒံ၊ ပမာဒေါ မစ္စုနောပဒံ။ အပ္ပမတ္တာ နပိယန္တိ၊ ယေပမတ္တာ ယထာမတာ . . . ”

အစချီ တရားဒေသနာတော်သည် ကောသမ္ဗိတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အကြောင်းခြင်းရာများကို မူတည်၍ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ဒေသနာတော် ဖြစ်သည်။ ကောသမ္ဗိ ကို ဗဟိုပြုလျက်၊ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော် သက်တော်

ထင်ရှားရှိစဉ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အကြောင်းခြင်းများမှာ များပြား စုံလင်လှသည်။ ထိုအကြောင်းခြင်းရာများ၌ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ အံ့ဩဖွယ် သံဝေဂယူဖွယ် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များ များစွာ ပါဝင် နေကြသည်။

ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မိဖုရား၊ မောင်းမ၊ စစ်သည်ရဲမက်၊ သူဌေးသူကြွယ် စသည်ဖြင့် အလွှာ (ဇာတ်) များစွာ စုံလင်ပါဝင်နေကြသည်။ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဖြစ်ရပ်များနှင့် အခြားတစ်ခုစီသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဖြစ်ရပ်များမှာလည်း ကွန်ရက်နှယ် ဆက်စပ်ပျံ့နှံ့နေကြသည်။ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်း ရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင်လည်း ကောသမ္မိသည် စုံလင်ထွေပြား သော ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များ ပေါ်ပေါက်ရာ ဒေသနောက်ခံ ဖြစ်နေသည်။ ကောသမ္မိတွင် ဆုံတွေ့ဖြစ်ပေါ်ရာ၊ ထိုဖြစ်ရပ်များ ၏ နောက်ကွယ်မှ အတိတ်အကြောင်းအရာများမှာလည်း ထွေပြားလှသည်။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကြောင်းကျိုး ကွင်းဆက်များ ချိတ်တွယ်လျက် ရှိကြသည်။ ရသအနေဖြင့်လည်း အမျိုးစုံလင် သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည့် သိင်္ဂီရ၊ ဟာသ၊ ကရုဏာ အစရှိသော ထိုထိုရသ ရှစ်ပါးတို့၏ အဆုံးသတ် တူရွှေရာ တည်ဆိုက်ရာကား ဓမ္မရသ (ဝါ) သန္တရသ ဖြစ်သည်။ စာရှုသူတို့သည် ဤအချက်ကို ကြိုတင်နုလုံးသွင်းလျက် 'ကောသမ္မိ' ကို ချဉ်းကပ်ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဓမ္မအမြိုက်၏ အလင်းကို တွေ့မြင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါကြောင်း ...

ချစ်ဦးညို

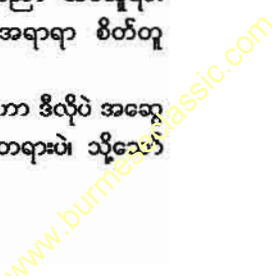
ညံ့သော မိတ်ဆွေနှင့် ပေါင်းဖက်လျှင် မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြကာ၊ ဖြစ်ပြီးကုသိုလ်များက ဆုတ်ယုတ်သွားကြသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့်ကား ကောင်းသော မိတ်ဆွေနှင့် ပေါင်းဖက်ပါက မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြကာ ဖြစ်ပြီး အကုသိုလ်များ ဆုတ်ယုတ်သွားတတ်ကြလေသည်။

မိတ်ဆွေတည်းဟူသော ဇွဲစည်းမှုအဝန်းအဝိုင်းထဲ၌ အညံ့နှင့် အကောင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိလေရာ မိတ်ဆွေညံ့နှင့် ပေါင်းခြင်းသည် အကျိုးမဲ့များ ဖြစ်ပေါ်ဖို့ မိမိ၏ ပြင်ပအကြောင်းအရာများအနက် အားအကောင်းဆုံး အကြောင်းဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေကောင်းနှင့် ပေါင်းခြင်းကား ကောင်းကျိုးများစွာ ဖြစ်ပေါ်ဖို့ မိမိ၏ ပြင်ပအကြောင်းတရားများအနက် အားအကောင်းဆုံး အကြောင်းဖြစ်၏။

ဤသဘောကို မိမိတို့၏ ဘဝ၌ ကောင်းစွာ ထင်ရှားဆောင်ယူနိုင်သူ နှစ်ဦးကား အာလ္လာကပ္ပမင်းနှင့် ဝေဠုဒီပက မင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ တိုင်းပြည် ဌာနနေရာဒေသချင်း မတူခြားနားစွာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ကြသော ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ် မင်းပျိုမင်းလွင် ဘဝကတည်းက ချစ်ကြည်ရင်းနှီးခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မိမိ၏ တိုင်း၊ မိမိ၏ ခမည်းတော်၊ မိမိ၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်၌ ဟူ၍ စွဲလမ်းယစ်မှုခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ တစ်အူထုံဆင်း မွေးချင်းပမာ သံယောဇဉ် ကြီးမားကြသူများလည်း ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်တည်းသော ဆရာထံတွင် အတတ်ပညာ သင်ယူရင်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြသော မင်းလုလင် နှစ်ပါးတို့သည် အစစအရာရာ စိတ်တူ သဘောတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ပျိုပျစ်နုနယ်စဉ် အရွယ်မှာတော့ လုလင်ငယ်တွေဟာ ဒီလိုပဲ အဆွေခင်ပွန်းကို တွယ်တာ ခင်မင်တတ်ကြကယ်။ ဒါ သဘာဝတရားပဲ။ သို့သော်

လူလားမြောက် အရွယ်ရောက်လို့ ကိုယ်စီကိုယ်၎င်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် ဖြစ်လာကြတဲ့အခါမှာတော့ အနေဝေးရင်းကနေ ဒီသံယောဇဉ်ဟာ မှေးမှိန်သွားတတ်ကြတယ်။ တစ်ခါ အဲဒီ မိတ်ဆွေရောင်းရင်း နှစ်ဦးတို့ဟာ အဆင့်အနေဂုဏ် ခြပ်ချင်း တူညီရင်လဲ တူညီလို့ဆိုပြီး မာန်မာနချင်း ပြိုင်တတ်ကြတယ်။ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ကွဲပြားပြီး တစ်ဦးက မြင့် တစ်ဦးက နိမ့် ဆိုရင်လဲ အဖက်မတန်ရာ သဘောဆိုပြီး မုန်းတီသွားတတ်ကြတယ်။ ဒါလဲ သဘာဝပဲ။ သင်တို့ကကော မင်းလုလင်တို့ . . .”

အဋ္ဌာရသကို ပို့ချပေးသော ဆရာက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲ မခွဲမခွာ ရှိနေကြသည်ကို သုံးသပ်လျက် မေးခဲ့လေသည်။

အာလ္လကပ္ပတိုင်းသား အလ္လကပ္ပမင်းသားက ဖြေသည်။

“သဘာဝတရား သဘာဝနိယာမတွေမှာ လက္ခဏာ နှစ်ရပ်ရှိတယ်လို့ ဆရာ သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ အခု ဆရာ ပြောပြသွားတာတွေက တစ်ခုသော လက္ခဏာပါ။

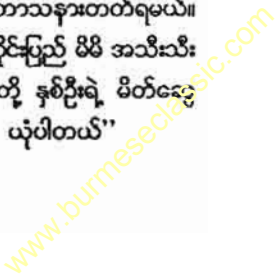
“အခြား တစ်ခုသော လက္ခဏာ ရှိပါသေးတယ်။ အမှောင်ရှိရင် အလင်း ရှိ၊ အနိမ့်ရှိရင် အမြင့်ရှိသလို အကောင်းရှိရင် အဆိုးရှိသလိုပါပဲ။ ဆရာသခင် ခင်မင်မှု သံယောဇဉ် မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားတာ ရှိသလို ခင်မင်မှုသံယောဇဉ် ပိုပိုကြီးမားလာခြင်းဆိုတဲ့ အခြားတစ်ဖက်လဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အခြားတစ်ဖက် လက္ခဏာရဲ့ ပြယုဂ်ပါ”

ဝေဋ္ဌဒီပက တိုင်းသား ဝေဋ္ဌဒီပက မင်းသားကလည်း . . .

“ဆရာသခင်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်တော့ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ခြပ်ချင်း တူညီနေခြင်းဟာ မာန်မာနချင်း ပြိုင်ဘက်ရဲ့ အကြောင်းတရား ဖြစ်မလာပါဘူး။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပိုမိုမြဲမြံစေတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ တစ်ဦးအကျိုးကို တစ်ဦး ပိုမိုလိုလား ဖြည့်ဆည်းတဲ့ ဆက်သွယ်မှုသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဆရာသည် မင်းသားငယ် နှစ်ပါးတို့ကို နှစ်ထောင်းအားရစွာကြည့်လျက်

“ကောင်းလှပါဘိခြင်း မောင်တို့၊ မိတ်ဆွေဆိုတာ ကျေးဇူးကို ဆောင်ရွက်ပေးတတ်ရမယ်။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ အတူတူ ဖြစ်ရမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာသဖွယ် အကျိုးစီးပွားကို ညွှန်ပြတတ်ရမယ်။ ညှာတာသနားတတ်ရမယ်။ အမောင်တို့မှာ ဒီအင်္ဂါရပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေကြတယ်။ မိမိတိုင်းပြည် မိမိ အသီးသီး အသက ပြန်ရောက်ပြီးကြတဲ့ နောက်မှာလဲ အမောင်တို့ နှစ်ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေ ကောင်းဖွဲ့နှောင်မှုဟာ တည်မြဲနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံပါတယ်”

အချိန်ကာလ စေ့ရောက်သောအခါ မင်းသားနှစ်ပါးတို့သည် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်သို့ အသီးသီး ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ဘုရင့်သားတော်တို့၏ ရာဇဝံသအရ အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ အဖြစ်ကို ရရှိခဲ့ကြ၏။ ဥပရာဇာ ဘဝမှာလည်း မင်းနှစ်ပါးတို့ အဆက်အသွယ် မပြတ်မလတ်ကြ။ တစ်ဦးထံတစ်ဦး သဝဏ်များပါးခြင်း၊ ပဏ္ဏာများပိုခြင်း၊ ချိန်းဆို၍ အတူတကွ တောကစားထွက်ခြင်း၊ ဥယျာဉ်ပွဲခံခြင်း စသည်ဖြင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် တိုင်းပြည်နှစ်ခုမှ မင်းနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားရာ အာလ္လကပ မင်းသာနှင့် ဝေဠဒီပက မင်းသားတို့လည်း ခမည်းတို့၏ ထီးနန်း ပလ္လင်ထက်တွင် ဘုရင်များ အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မင်းနှစ်ပါးအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ကြရာတွင်လည်း မိတ်ဆွေတည်းဟူသော ဇွဲနှောင်မှုမှာ ပျက်ယွင်း လျော့ပါး မသွားသည့်အပြင် ပို၍သာ ခိုင်မြဲလာ၏။ ရာဇမင်းတို့၏ အမျက် မာန်မာန တန်းခိုးအာဏာ စသည်တို့သည် မိတ်ဆွေတည်းဟူသော သံယောဇဉ် လောက၌ ဖြစ်ပေါ်မလာကြ။ နှစ်ပြည့်တစ်ပြည့် နှစ်မင်းတစ်မင်း ဘဝဖြင့် သာတောင့်သာယာ ရှိခဲ့လေသည်။

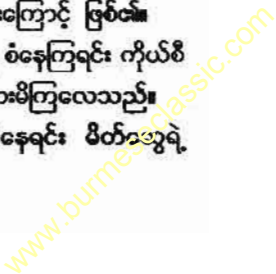
အာလ္လကပပြည်နှင့် ဝေဠဒီပက ပြည်တို့သည် ဆယ်ယူနောစီ ကျယ်ပြန့်သော တိုင်းပြည်များ ဖြစ်၏။ မင်းနှစ်ပါးတို့သည် မိမိတို့၏ သံယောဇဉ်ကို တိုင်းပြည်၏ ကူးသန်းရောင်းဝယ် ဖောက်ကားရေးတွင်လည်း ဖော်ထုတ်လုပ်ဆောင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အစစငြိမ်းချမ်းလျက် ရွှေလမ်းငွေလမ်းပေါက်နေကြသည်။

ရံဖန်ရံခါဆိုသလို တစ်ပါးထံ တစ်ပါး အလှည့်ကျ လည်ပတ်နေတိုင်ကြရင်း အရေးအရာ မှန်သမျှကို တစ်ပေါင်းတည်း စီမံအုပ်ချုပ်ကြသည်။ မင်းနှစ်ပါးတို့ မင်းလုလင် ဘဝက ပညာသင်ယူခဲ့သော ဆရာရှင်သည်လည်း တပည့်နှစ်ဦးတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း အဖြစ်ကို အဝေးမှ ကြားရင်း ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ရပေသည်။ သို့သော် ...

ထိုပေါင်းစည်းမှုသည် တစ်ချိန်သောအခါ၌ ခွဲခွာမှုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုခွဲခွာခြင်းမှာလည်း အခြားတစ်ပါးသော ပယောဂကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကာယကံရှင် မင်းနှစ်ပါးတို့ ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

စိတ်တူသဘောတူ မင်းနှစ်ပါးတို့သည် ဥယျာဉ်၌ စံနေကြရင်း ကိုယ်စီ မျက်နှာမသာမယာ ရှိကြသည်ကို အပြန်အလှန် ရိပ်စားမိကြလေသည်။

“မိတ်ဆွေ သာယာလှပတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ စံနေရင်း မိတ်ဆွေရဲ့

မျက်နှာဟာ မှန်ပျနေတယ် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်ုပ်ကလဲ မိတ်ဆွေကို ဒီမေးခွန်းပဲ မေးမလို့ပါပဲ”

နှစ်ယောက်သား ညှို့ဆိုင်းစွာ ကြည့်မိကြ၏။

လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ခြင်းဟူ၍ မရှိစကောင်းသော ရင်းနှီးပွင့်လင်းမှုဖြင့် ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့်ပင် ပြောကြသည်။

“အခုလို နေရတာကို ငြီးငွေ့လာသလိုလိုပဲ မိတ်ဆွေ”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်လဲ ဟို ယခင်ကလို ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးခြင်း မရှိ
တော့ဘူး”

“ကျွန်ုပ်တို့ လူတွေ မွေးဖွားလာကြတယ် ကြီးပြင်းလာကြတယ်။ ရှင်သန်
နေထိုင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သေဆုံးသွားကြတယ်။ ဒီဖြစ်စဉ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်
ဆင်ခြင်နေမိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခမည်းတော်တွေ ကြည့်ပါလား။ မွေးဖွားခဲ့ကြ
တယ်။ ကြီးပြင်းလာကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့လိုပဲ သူတို့ရဲ့ ခမည်းတော်တွေ
လက်ထက်မှာ အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ ကွယ်လွန်သွား
ကြတယ်”

အာလွကပ္ပမင်းက သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဒီခရီး လမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ သွားနေကြတာပါလား”
ဝေဠုဒီပကမင်းက ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလျက် ပြော၏။

“မလွဲမသွေကိုပဲ တည့်တည့် မတ်မတ်ကြီး လျှောက်နေကြတာ”

“အလုံးစုံ ရှိသမျှကို ပယ်စွန့်ထားခဲ့ရတယ်”

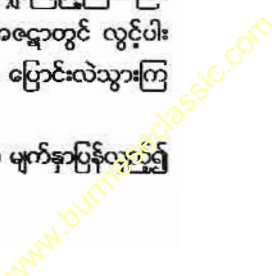
“မိမိ ကွယ်လွန်ရာနောက် ဘယ်သူမှ ဘာမှ လိုက်ပါမလာကြဘူး”
ပြိုင်တူနီးပါး ပြောမိကြသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကိုလဲ သေခြင်းက ကွေကွင်းစေဦးမှာပဲ”

“သင် ကွယ်လွန်သွားတဲ့နောက် ကျွန်ုပ် လိုက်ပါလို့ မရ၊ ကျွန်ုပ်
ကွယ်လွန်သွားတဲ့ နောက်ကိုလဲ သင် လိုက်ပါလို့ မရ ဖြစ်မှာပဲ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ကြသည်။
မမြင်တတ်သော ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ပြာ အဇ္ဈောတွင် လွင့်ပါး
နေသော တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲတို့ တစ်ခဏချင်းပင် အလျဉ်မပြတ် ပြောင်းလဲသွားကြ
သည်ကို မြင်ကြသည်။

အဝေး၏ အဝေးဆီသို့ ငေးနေကြရာမှ ဖြည်းလေးစွာ မျက်နှာပြန်လှည့်၍

အကြည့်ခြင်း ဆုံမိကြပြန်သည်။ တိုင်ပင်ထားသည့်အလား စကားနှစ်ခွန်း ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ လူ့ဘောင်မှာ နေခြင်းအားဖြင့် ဘာအကျိုးမှ မရနိုင်ဘူး”

“လူ့ရပ်ရွာ မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး ရဟန်းပြုကြမယ်”

*

တိုင်းပြည်ထီးနန်းကို သားမယားတို့အား ခွဲဝေပေးအပ်လျက်၊ အာလ္လကပ္ပမင်းနှင့် ဝေဠုဒီပကမင်းတို့ ရသေ့ ရဟန်းပြုကာ ဟိမဝန္တာသို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ သဘာဝ၏ တောတောင်နှင့် ကျေးငှက်တိရိစ္ဆာန်တို့ဖြင့်သာ အတိပြီးသော ဟိမဝန္တာတွင် နေထိုင်ကြရင်း ရဟန်းတို့ ပြုမြဲကျင့်မြဲ ဓမ္မကို အားထုတ် ကြသည်။ အတူတကွ သစ်သီးသစ်ဥ အရှာထွက်ကြသည်။ သုံးရေ သောက်ရေ ခပ်ကြသည်။ စကြဲလျှောက်ကြသည်။ သစ်ဝါးကျောင်းသစ်ခမ်းကို ရှင်းလင်းသုတ် သင်ကြသည်။

နေ့ရက်များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့၏။ သောက်သုံးရေခပ်ရန် အတူတကွ ထွက်ခဲ့ ကြရင်း ရသေ့နှစ်ပါးသည် စမ်းချောင်းငယ် တစ်ခုအနီး သစ်ရိပ် ကျောက်တုံး ပေါ်၌ နေရာယူလိုက်ကြ၏။ စမ်းချောင်းအလျဉ်၏ တသွင်သွင် စီးနေသော ရေသည် ကျောက်တုံးကို ပွတ်တိုက်ကာ နှစ်ဖြာနှစ်မြွှာကွဲသွားကြပြီး တစ်ခုသော အလျဉ်က ချုံပုတ်ငယ်ဘေးမှ ဝေ့ဝိုက်စီးဆင်းသွား၏။ တစ်ခုသောအလျဉ်က ကျောက်စရစ်ခဲများအကြား စီးဆင်းကာ ဆက်လက်ရွေ့လျားသွား၏။

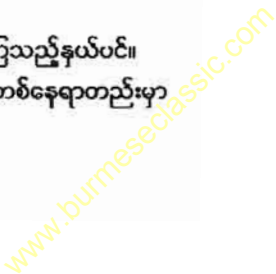
အထက်ညာ အရပ်ဒေသတစ်ခု၌ အဖျားခံခဲ့သော စမ်းရေအလျဉ် သည် ကျောက်တုံးကို ပွတ်တိုက်တိုးရှေ့ပြီးနောက် နှစ်ဖြာကွဲကာ တသီးတခြားစီ ဆက်လက် စီးဆင်းသွားသော မြင်ကွင်းကို ရသေ့နှစ်ပါးက ငေးငိုင့်ကြည့်နေကြ ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အသက်မွေးမှု မစွမ်းနိုင်လို့ ရသေ့ရဟန်းပြုခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပြည်စည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး ရသေ့ရဟန်းပြုခဲ့ကြတာသာ ဖြစ်တယ်”

တေးတစ်ပုဒ်၊ လင်္ကာတစ်ပုဒ်ကို အချီအချရွက်ကြသည့်နှယ်ပင်။

“စည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး ရသေ့ရဟန်း ပြုပြီးကာမှ တစ်နေရာတည်းမှာ နှစ်ယောက်အတူတူ နေကြတယ်ဆိုရင်”

“ရသေ့ရဟန်းမပြုဘဲ ဝတ်ကြောင်ဘဝမှာ နေထိုင်သူများနဲ့ ဘာများ ခြားနားတော့မှာလဲ”

ထို့နောက် တစ်ပြိုင်တည်း ပြောလိုက်ကြသည်။

“တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ တခြားစီနေကြစို့ရဲ့ . . .”

အာလ္လာကပွရသေ့နှင့် ဝေဠုဒီပကရသေ့ နှစ်ဦးသဘောတူညီချက် တစ်ခုကို ရရှိလိုက်ကြသည်။ ထိုသဘောတူညီချက်မှာ တောင်တစ်ခုစီတွင် သီခြားနေထိုင်ကြရန် ဖြစ်၏။

“လခွဲ တစ်ကြိမ် ဆယ့်ငါးရက်တိုင်း ဥပုသ်နေ့မှာ တွေ့ဆုံကြမယ်၊ ကျန်ရက်များမှာတော့ သီးခြားတစ်ကိုယ်တည်း နေကြရင်းနဲ့ တရားဘာဝနာကို အားထုတ်ကြမယ်”

ဤသဘောတူညီချက်ဖြင့် တစ်လနှစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ကြရာမှ တစ်နေ့ သောအခါ ထိုသဘောတူညီချက်ကိုပင် နှစ်ဦးသဘောတူ ပယ်ဖျက်လိုက်ကြ ပြန်သည်။

“အပေါင်းအဖော်၌ မွေ့ပျော်ခြင်း ဆိုတာဟာလဲ ကိလေသာ နောင်ဖွဲ့ ခြင်း တစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေကို ဒီလောက်အထိ ဖြတ်တောက် ပစ်ခွာခဲ့ပြီးမှ မိတ်ဆွေတည်းဟူသော အနောင်အဖွဲ့မှာ ခင်တွယ်နေသေးလို့ မသင့်ချေဘူး။ တရားဘာဝနာ အားထုတ်မှုအတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်နေ တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လခွဲတစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခြင်းကိုလည်း ပယ်ဖျက် လိုက်ကြစို့ . . .”

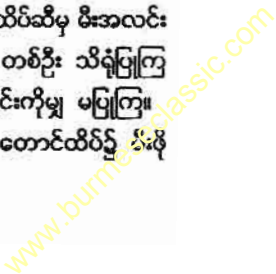
“သင့်မြတ်ပေတယ်။ မိမိနေထိုင်ရာ တောင်မှာပဲ မတွေ့ဆုံကြစတမ်း နေကြမယ်။ သို့သော် ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို အထိမ်းအမှတ် ပြတဲ့အနေနဲ့ လခွဲတစ်ကြိမ် မီးဖိုထွန်းညှိပြီး မီးအလင်းရောင် ပြကြမယ်”

“သင့်မြတ်ပေတယ်။ ဤမျှသော အချက်ပြခြင်းဖြင့်သာ တစ်ဦးစီ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာကို သိကြစို့”

*

ရက်လအချိန် သမယများ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။ တောင်ထိပ်ဆီမှ မီးအလင်း ကို ကြည့်ကြခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် တစ်ဦးရှိနေသည်ကို တစ်ဦး သိရှိပြုကြ သည်။ ထိုမှအပ အခြားမည်သည့် ဆက်သွယ်တွေ့ဆုံခြင်းကိုမျှ မပြုကြ။

တစ်ည၌ အာလ္လာကပွရသေ့သည် ပြုမြဲအတိုင်း တောင်ထိပ်၌ မီးဖို

အချက်ပြ အသိပေးလိုက်၏။ အဝေးဆီတွင် မြင်နေရသော မိုင်းညိုမှောင်မည်း တောင်ထိပ်ဆီ လှမ်းကြည့်သောအခါ မီးရောင်ကို မတွေ့ရ၊ ပကတိ အမှောင်သာ ဖြစ်နေ၏။

အာလ္လကပ္ပရသေ့ စဉ်းစားသည်။ ဝေဠုဒီပကရသေ့သည် သတိချွတ် ချော်တတ်သူ မဟုတ်၊ မေ့လျော့ပျင်းရိတတ်သူ မဟုတ်၊ လခွဲတစ်ကြိမ် ပြုခြင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ ယခုကား ဝေဠုဒီပက၏ တောင်ထိပ်ဆီ တွင် မီးရောင်မရှိတော့ တရား၌ နှလုံးသွင်းကာ အာလ္လကပ္ပရသေ့ ဆင်ခြင် လိုက်၏။

“ငါ့မိတ်ဆွေ ဝေဠုဒီပကတော့ စုတေမနေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ၊ ငါတစ်ဦး တည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ငါဆက်လက် ရှင်သန်ရင်း တရား အားထုတ်ရတော့မယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အာလ္လကပ္ပရသေ့သည် ပြုခြံအတိုင်း သစ်သီး နှင့် ရေအလို့ငှာ တောင်ထိပ် ကျောင်းသစ်ခန်းမှ တောင်းခါးပန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ရှစ်ဆင်းအင်္ဂါ တင့်တယ် သော ယောက်ျားတစ်ဦးက မနီးမဝေးမှနေ၍ မိမိအား ရှိခိုးရပ်တည်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ျားမှာ ခရီးသွားတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု စဉ်းစားရင်း အာလ္လကပ္ပရသေ့က နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သင် ဘယ်အရပ်က လာခဲ့သလဲ ခရီးသွား”

“ဝေးလံလှစွာသော အရပ်က လာခဲ့ပါတယ် ရှင်ရသေ့... အရှင်ဘုရား ကော အဘယ်သို့ပါလဲ ဒီတော ဒီတောင်မှာ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးပါ သလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော အဖော် သို့မဟုတ် တပည့် ရှိပါသေး သလား”

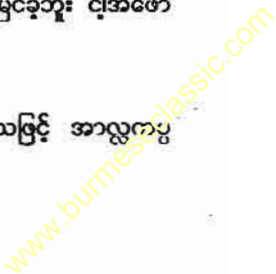
“အင်း ငါ့မှာ အဖော်တစ်ယောက်ရှိခဲ့ပါရဲ့ ခရီးသည်”

“အဲဒီ အဖော် ဘယ်မှာပါလဲ ဘုရား”

“ဟောဟို အဝေးမှာ မြင်ရတဲ့ တောင်မှာနေတယ်။ သူလဲ ရသေ့ပဲ။ လခွဲတစ်ကြိမ် ညအခါ မီးပုံထွန်းညှိပြီး ရှိကြောင်း အချက်ပြ နေခဲ့ကြတယ်။ သို့သော် ဥပုသ်နေ့ည မီးထွန်းချိန်မှာ မီးရောင်ကို ငါမမြင်ခဲ့ဘူး ငါ့အဖော် ကွယ်လွန်ရှာပြီနဲ့တူတယ်”

“အဲဒီအတိုင်း ဟုတ်မှာပါပဲ ရှင်ရသေ့”

ခရီးသွား ယောက်ျား၏ ပြောပုံမှာ သေချာလှသဖြင့် အာလ္လကပ္ပ

ရသေ့က -

“သင် ဘယ်သူလဲ”

ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ခရီးသွားယောက်ျား၏ ဇာတိအသွင်သည် ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားကာ အရောင်အဝါတောက်ပသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။
ထိုသဏ္ဍာန်က

“အရှင်ရသေ့ တပည့်တော်ဟာ အရှင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဝေဌဒီပကရသေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စုတေမနေကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် တောထွက်ချိန်ကစပြီး ခြိုးခြံသောအကျင့်ခေါင်းပါးသော အကျင့်နဲ့ ကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့လို့ စုတေပြီးနောက်မှာပဲ စည်းစိမ်အသရေ အထွေထွေ တင့်တယ်ပြည့်စုံစွာနဲ့ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါတ်ရှိသော နတ်သားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

အာလ္လကပ္ပရသေ့သည် ဘဝဟောင်းက မိမိ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သူ နတ်သားကို ကြည့်ရင်း ထူးခြားတုန်လှုပ်မှု အလျဉ်းမရှိဘဲ ‘ကောင်းပါလေစွ နတ်မင်း’ ဟုသာ ရွတ်ဆို၏။ နတ်သားက လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်သည်။

“အရှင်ရသေ့ ခုလို တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးရာမှာ ဘေးရန်ဥပဒ် တစ်စုံတစ်ရာများ ရှိပါသလား။ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီး တစ်စုံတစ်ရာများ ရှိပါသလား။ မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ် ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်တာ ရှိရင် ကူညီစောင့်ရှောက်ပါရစေ”

အာလ္လကပ္ပရသေ့က အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ . . .

“အိမ် ဘေးရန်ဥပဒ်၊ အနှောင့်အယှက်လို့ ပြောရင်ရကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုတော့ ရှိပေရဲ့၊ အဲဒါကတော့ ဆင်တွေပါပဲ နတ်သား”

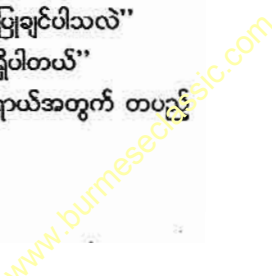
“ဆင်တွေက ဘယ်လို ရန်ပြုပါသလဲ ရှင်ရသေ့”

“ငါ့ကိုတော့ ရန်မပြုကြပါဘူး သို့သော် ဆင်များဟာ ငါတံမြက်လှည်း တဲ့နေရာမှာ အညစ်အကြေးများ စွန့်ကြတယ်။ မြေကို ယက်ကော်ထိုးဆွပစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ဆင်တွေစွန့်တဲ့ မစင် ကျင်ကြီးတွေကို ကျုံးရ၊ မြေကို ညီညွတ်အောင် ဖို့ရညိုရနဲ့ ပင်ပန်းလှတယ်”

“အရှင်ဘုရား အဲဒီ ဆင်များကို အဘယ်သို့ ပြုချင်ပါသလဲ”

“နတ်မင်း ဆင်များ မလာခြင်းကိုပဲ ငါ အလိုရှိပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ရှင်ရသေ့ . . . ဆင်များရဲ့ အန္တရာယ်အတွက် တပည့်တော် အရာရှိပါစေ”

နတ်သား၏ လက်တစ်ဖက်သည် အထက်သို့ ဝေ့ဝဲမြောက်တက် သွား၏။ ထိုခဏမှာပင် အလင်းတစ်ချက်ပြက်ကာ ဗလာဟင်းလင်း လက်ထဲသို့ စောင်းတစ်လက် ရောက်လာ၏။ နတ်သားက စောင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ကာ . . .

“အရှင်ဘုရား ဒါဟာ ဟတ္ထိကန္တအမည်ရှိတဲ့ စောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဤစောင်းအားဖြင့် ထိုနောက် တပည့်တော်ပေးမယ့် မန္တာန်အားဖြင့် ဆင် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရှင်းလင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဆိုပါဦး နတ်မင်း”

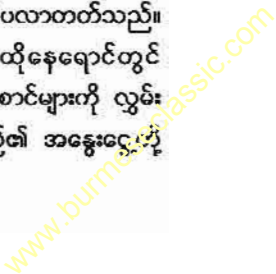
“စောင်းမှာ ညှို့သုံးခု ရှိပါတယ်။ ရှုစားပါ အရှင်၊ စောင်းညှို့တစ်ခုစီ အတွက် ဟတ္ထိကန္တ မန္တာန်သုံးပုဒ်ကို တပည့်တော် ဆက်ခဲ့ပါမယ်။ ပထမညှို့ကို တီးခတ်ပြီး ပထမမန္တာန်ကို ရွတ်ရင် ဆင်များ ထွက်ပြေးကြပါလိမ့်မယ်။ ဒုတိယညှို့ကို တီးခတ်ပြီး ဒုတိယမန္တာန်ကို ရွတ်ရင် ဆင်များက တစ်ဖန် ပြန်ဆုတ်ခွာကြပါလိမ့်မယ်။ တတိယညှို့ကို တီးခတ်ပြီး တတိယမန္တာန်ကို ရွတ်ရင်တော့ ဆင်အုပ်တို့ရဲ့ အကြီးအကဲ ဆင်မင်းဟာ ကျောကုန်းကို ညွတ်ပြီး ရှေ့ရှုချဉ်းကပ် ခစားလာပါလိမ့်မယ်။ အရှင်ဘုရားအနေနဲ့ ဆင်တွေ ဘယ်သို့ ပြုစေချင်သလဲ ထိုအတိုင်းသာ ဆိုင်ရာညှို့ကို တီးခတ် ဆိုင်ရာမန္တာန်ကို ရွတ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အလိုရှိတိုင်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းလှပါပြီ နတ်မင်း”

ညှို့သုံးခုသာပါသော နတ်စောင်းကို ဆက်သကာ မန္တာန်သုံးပုဒ်ကို သီကြားပေးပြီးနောက် နတ်သားကွယ်သွား၏။ အာလွကပွရသေ့သည် မျက်လွှာအစုံကို မှိတ်လျက် မိတ်ဆွေကောင်း နတ်သားအား သာဓုကောင်းချီး ပေးလိုက်လေသည်။

*

ကောသမ္ဘီ၏ ဟေမန္တဥတု အခါသမယသည် နံနက်အရုဏ်နှင့် နေထွက်စ အချိန်၌ ဆီနင်းများ မြူများ ထူထဲမှုန်မှိုင်းစွာ ကျရောက်နေတတ်ပြီး အနည်းငယ် နေရောင်လင်းလာချိန်တွင်မူ နှင်းကွဲမြူကွဲ၍ ပူနွေးတောက်ပလာတတ်သည်။ သို့သော် အအေးဓာတ်က မပြယ်တတ်သေးသဖြင့် ထိုနေရောင်တွင် နေပူစာလုံကြသူတိုင်းမှာ အနွေးခြုံထည်များ၊ ကမ္မလာ စောင်များကို လွှမ်း ပတ်ထားကြရစမြဲ ဖြစ်၏။ တောက်ပသော နေရောင်ခြည်၏ အနွေးငွေ့ကို

မကျရောက်ခင် သိုင်းခြုံထားဆဲ ဆောင်း၏ အအေးဒဏ်ကို ထိုသို့နေစာလုံခြင်းဖြင့် ခုခံကာကွယ်ခြင်းမှာ ကောသမ္မိသားတို့ ပြုပြုအလုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နေစာလုံခြင်းဖြင့် တစ်နေ့တာ၏ နံနက်ခင်းကို ဖြတ်သန်းကြကာ စိတ်ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ဖွယ် စကားများ ပြောဆိုကြသည်။ ဤအလေ့အကျင့်ကို ပြည်သူပြည်သားများသာမက နန်းတော်ကလည်း ကျင့်သုံးသည်။ အထူးသဖြင့်ကား ကောသမ္မိ၏ ဘုရင် ပုရန္တပုမင်းနှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည် နံနက်နေစာလုံခြင်းကို နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ မင်းကြီးသည် မိဖုရားရံရွှေများနှင့်အတူ နန်းတော်၏ အမိုးအကာမဲ့ ဟင်းလင်းကြမ်းပြင်၌ နေပူစာလုံပြီးမှ နံနက် ညီလာခံ တက်မြဲ ဖြစ်၏။

ဤနေ့ နံနက်မှာလည်း မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့သည် ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့သင်းနေသော ဟင်းလင်းနန်းကြမ်းပြင်၌ ကတ္တီပါဖုံများ၊ ကော်ဇောများထက်၌ နေစာလုံနေကြသည်။ မိဖုရားကြီးသည် ကော်ဇောထက်တွင် အလိုက်သင့် ထိုင်ရင်း ကတ္တီပါဖုံကို မှီ၍ သက်တောင့်သက်သာ စံနေ၏။ ရံရွှေများက မိဖုရားကြီး ပို၍ သက်သာစွာ စံနေနိုင်အောင် ဖုံများ၊ မှီအုံးများကို ပြုပြင်ပေးနေကြသည်။

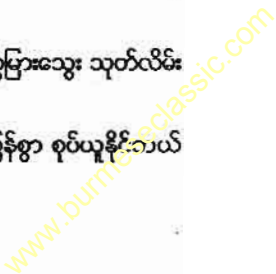
မိဖုရားကြီးအတွက် ဤသို့ နေစာလုံခြင်းသည် ပိုမို လိုအပ်နေပေသည်။ အကြောင်းမှာ မိဖုရားကြီး၌ ပတ္တာမြားရွှေကြူတ် နှုတ်ငုံ အရင့်အမာ တည်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ နေ့စေ့ လစေ့ ကိုယ်ဝန်သားသန္ဓေကို လွယ်ထားရသော မိဖုရားကြီးအဖို့ ဆောင်းနံနက်၏ ပွင့်လန်းစ နေရောင်ခြည်နှင့် အနွေးဓာတ်သည် သဘာဝ၏ ဩသတေစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

“နန်းမတော်ကြီး မောင်တော်ရဲ့ ဟောဒီကမ္မလာခြုံထည်ကို ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ လွှမ်းခြုံလိုက်ပါ။ နှင်းကွဲစ မြူစေအချိန်မှာ ပိုပြီး အေးလာတတ်တယ်။ အဲဒီ အအေးဓာတ်ပျောက်တော့မှ နေရောင်ဟာ ကောင်းကောင်းလင်းပွင့်လာမှာ ဖြစ်တယ်”

မင်းကြီးက မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံထားသည့် ကမ္မလာခြုံထည်ကို ခွာ၍ မိဖုရားကြီး၏ ပန်းပေါ်သို့ လွှမ်းပတ်ပေးလိုက်သည်။ မိဖုရားကြီးက အလိုက်သင့် ခံယူရင်း . . .

“မောင်တော်ရဲ့ ခြုံထည်ကလဲ ရဲရဲနီလို့ပါလား။ ပတ္တာမြားသွေး သုတ်လိမ်းထားသလား အောက်မေ့ရတယ်”

“တောက်တဲ့အရောင်ဟာ နေရောင်ကို ပိုမိုလျှင်မြန်စွာ စုပ်ယူနိုင်သလား”

လို့ဆိုတယ်။ ရဲရဲ စွေးစွေးနီတဲ့ ကမ္မလာခြုံထည်ဟာ အအေးဓာတ်ကို ကောင်းစွာ ကာကွယ်နိုင်သလို အနွေးဓာတ်ကိုလဲ အမြန်ရေစေလိမ့်မယ်”

နှုတ်ငုံသန္ဓေ အရင့်အမာတည်သော မိဖုရားခေါင်ကြီးအပေါ် ပူရန္တာ မင်းကြီး၏ ကြင်နာပုံကို ရံရွေ့များက ကြည်နူးစွာ ကြည့်နေကြ၏။

“ကမ္မလာခြုံထည် အနီရောင်နဲ့ လိုက်ဖက်သွားအောင် မိဖုရားကြီး နောက်တစ်ခု ဆင်မြန်းရလိမ့်ဦးမယ်”

“ဘယ်လိုများပါလိမ့် မောင်တော်မင်းကြီး”

မင်းကြီးက မိမိ၏ ဝဲဘက် လက်သူကြွယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

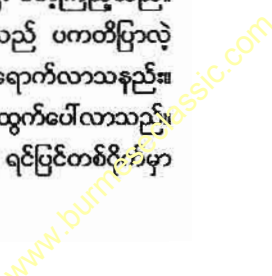
“ဟောဒါ အစိုးတစ်သိန်းထိုက်တဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်ပဲ။ ရဲရဲစွေးစွေး ကမ္မလာခြုံထည်ရဲ့ နီမြန်းတောက်ပမှုနဲ့ မျှတညီညွတ်သွားအောင် နှမတော်ရဲ့ လက်မှာ ဆင်ယင်ထားပါ”

မင်းကြီးကိုယ်တိုင် မိဖုရားကြီး လက်ချောင်း၌ ဆင်မြန်းပေးလိုက်၏။ နှင်းများကွဲစ ပြုလာသည်။ ဆိုင်းဆို ညှိမှိုင်းနေသော မြူများလည်း ကျပါးစ ပြုလာပြီ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသည်နှင့်အမျှပင် နေရောင်ခြည်လက်တံများက ဥယျာဉ်တော် သစ်ပင်ကြီးများ၏ သစ်ရွက်များအကြိုအကြားမှ ထွင်းဖောက် လျက် မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားကြီး နေစာလှုံရာ ဟင်းလင်းပြင်ထက်သို့ ဆင်းသက် လာနေကြသည်။

နံနက်ခင်း၏ တောက်ပသော နေရောင်တို့ ကျရောက်လာသဖြင့် မိဖုရားကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းထားသော ကမ္မလာခြုံထည် နီမြန်းမြန်းသည် လည်းကောင်း ပတ္တမြားလက်စွပ် စွေးစွေးရဲရဲသည်လည်းကောင်း ပို၍ ပြုံးပြက် နေကြသည်။

ပူရန္တာ မင်းကြီးသည် အနီရောင်ဟပ်နေသည့် မိဖုရားကြီး၏ တင့်တယ် ခြင်းကို ကျေနပ်စွာ ရှုစားနေ၏။ ထိုခဏမှာပင် -

လင်းချင်းတောက်သော မြင်ကွင်းပေါ်သို့ ကြီးစွာသော အရိပ်မည်းကြီး တစ်ခု အုပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ကောင်းကင်ထက်သို့ မင်းကြီး မော့ကြည့်သည်။ ဆောင်းနံနက်၌ မိုးသားတိမ်စ တစ်မျှင်မှ မရှိ၊ အဇ္ဈောသည် ပကတိပြာလဲ့ ကြည်စင်လျက် သို့သော် အရိပ်မည်းကြီးက ဘယ်သို့ ကျရောက်လာသနည်း။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တဖြူးဖြူးတရုန်းရုန်း အသံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လေပွေဖုန်တိုင်းတစ်ခု ဝေ့ယမ်းသည်အလား၊ နေစာလှုံ ရင်ပြင်တစ်ဦးမှာ

သစ်ပင်တို့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားသွားသည်။ အသံကြီးက ပိုမို မြည်ဟည်းလာသည် နှင့်အမျှ အရိပ်မည်းကြီးက လျင်မြန်စွာ ဖုံးအုပ်လာပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ ကား . . . ။

ပြင်းထန်သော လေအဟုန်တွင် မင်းကြီးနှင့်တကွ ရံရွေ့များ လွင့်စင် သွားသည့် ကော်ဇောများ၊ ကတ္တီပါဖုံများ၊ မိုအုံးများ ကစင်ကလျား ဖြစ်သွား သည်။ ရွှီးရွှီးမြည်သံကြီးတစ်ခု မြေအပြင်သို့ နီးကပ်စွာ ကျရောက်လာသည်။ သန္ဓေရင့်မာလေးလံနေသော မိဖုရားကြီးမှာ ကတ္တီပါဖုံများအကြား လဲပြိုလျက် နီနီရဲရဲ ကမ္မလာခြုံထည်က လုံးထွေးရစ်ပတ်လျက်။

ထို့နောက် အတောင်ပံခတ်သံကြီးတစ်ခု . . . ။

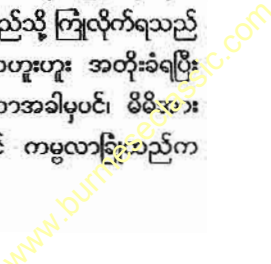
မင်းကြီး၏ နှုတ်မှ ထိတ်လန့်ချောက်ချား ရေရွတ်သံတစ်ခု ထွက် ကျသည်။

“ငှက်ဆင် . . . ကြီး”

ထိုစဉ်မှာပင် ငှက်ဆင်ကြီးသည် မိဖုရားကြီးအား ထိုးသုတ်ဆောင်လျက် အဝေးသို့ ပျံတက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ပူရန္တပွမင်းကြီး မြတ်နိုးစွာ ဆင်မြန်းပေးအပ် သော ရဲရဲနီသည့် ကမ္မီလာ၊ စွေးစွေးနီသည့် ပတ္တမြားလက်စွပ်တို့ကို ခြုံလွှမ်းထား သည့် မိဖုရားကြီးအား “သားတစ်” အမှတ်ဖြင့် ငှက်ဆင်ကြီး ထိုးသုတ်သွား ပေပြီ။

ရဲရဲနီသော ပတ္တမြားသွေး အဆင်းရှိသည့် ကမ္မလာခြုံထည်ကို ဆင်မြန်း ထားလျက်ပင်၊ မိဖုရားကြီးသည် ငှက်ဆင်ကြီး၏ ခြေသည်း လက်သည်းများ အကြား ကောင်းကင်ပြင်တစ်ပြန့် ပါသွား၏။ ကမ္မလာခြုံထည်၏ ထူးကဲမှုက ငှက်ဆင်ကြီး၏ ချွန်မြသော ခြေသည်း အစွယ်များမှ မိဖုရားကြီးအား ကာကွယ် ပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် တစ်လျှောက်လုံးလုံး ခြေသည်းချွန်များဖြင့် ထိုးသုတ်သည် မဟုတ်ဘဲ ခြေသည်းအကြား အရေပြားချင်းဆက်နေသော ချိုင့်ထဲသို့ ရောက်သွားသဖြင့် မိဖုရားကြီးမှာ နာကျင်ခြင်းမှ လွတ်ကင်းသလို အောက်သို့ ပြုတ်ကျမည့်ဘေးမှလည်း လုံခြုံလျက်ရှိသည်။

ငှက်ဆင်ကြီး ဝေါခနဲ ကျရောက်လာကာ၊ သားတစ်အမှတ်ဖြင့် ထိုးသုတ် ခြင်းခံလိုက်ရစဉ် ကနဦးက မိဖုရားကြီးမှာ ရုတ်တရက် မည်သို့ ကြုံလိုက်ရသည် ကို မသိချေ။ မြင့်လှစွာသော ကောင်းကင်၌ လေတဟူးဟူး အတိုးခံရပြီး အောက်ခြေအပြင်ကို ဝေးလံသေးငယ်စွာ တွေ့ရသောအခါမှပင်၊ မိမိဘေး အောက်သို့ ပြုတ်ကျမည့်ဘေးမှလည်း လုံခြုံလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင် ကမ္မလာခြုံထည်က

ကာကွယ်ပေးထားသဖြင့် ငှက်ဆင်ကြီး၏ ခြေသည်းချွန်းတို့ ထိုးဖောက်ခြင်းကို မခံရကြောင်း ခြေသည်းအကြား အရေပြားချိုင့်ထဲ ရောက်ရှိနေသဖြင့် ပြုတ်ကျ မည့်ဘေးမှလည်း လုံခြုံနေကြောင်း မိဖုရားကြီး သိသွားသည်။

သတိအလွန်မြဲစွာသော မိဖုရားကြီးသည် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးလှ သော ကြုံတွေ့နေရသည့် အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟတ္ထိလိင်္ဂလို့ခေါ်တဲ့ ငှက်ဆင်ကြီးတွေဟာ ဆင်ငါးစီး အစွမ်းကို ဆောင် နိုင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ ဒီသတ္တဝါကြီးတွေဟာ မြင့်လှစွာသော ကောင်းကင်ခရီးမှာ ပျံသန်း အစာကို ထိုးသုတ်ဆောင်ယူပြီး တောတောင်ထဲက သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေဆီ ပျံသန်း နားနေပြီးမှ အစာကို စားကြတယ်။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

အသက်အန္တရာယ်ဘေးကို ဆတ်ဆတ်ကြုံတွေ့နေချိန်၌ လွတ်မြောက် ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်းလမ်းသည် ပျောက်ဆုံးနေစမြဲ ဖြစ်သည်။ ကြောက်ခြင်း၏ ကစဉ့်ကလျားနိုင်မှုဖြင့် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကို မတွေ့နိုင် စမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ထူးခြားသော အသိတစ်ခုက မိဖုရားကြီး အာရုံထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ထိုအရာကား မိခင်တို့၏ မေတ္တာတရားပင် ဖြစ်လေသည်။

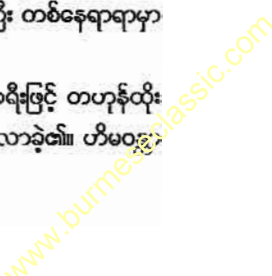
“ငါ သေဆုံးသွားခဲ့စဉ်း ငါ အသေခံနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ပဋိသန္ဓေ အရင့်အမာနဲ့ . . . ငါနဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲက သားသန္ဓေ မပျက်စီးစေရဘူး . . . ကိုယ်ဝန်နဲ့ တကွ . . . ငါ အသက်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး . . .”

မိခင်တို့၏ မေတ္တာမှ ရဲဝံ့ခြင်းနှင့် တည်ငြိမ်စွာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ခြင်းတို့ ပေါက်ဖွားလာကြ၏။ လွတ်မြောက်ရာနည်းလမ်းကို အကြောက်တရားကင်းစွာ ရှာဖွေရရှိလာ၏။

“အခုနေ ငါ ဟစ်အော်လိုက်ရင် လူတို့ရဲ့ အသံဆိုတာ တိရစ္ဆာန်များကို တုန်လှုပ်သွားစေတတ်တာမို့ ငါ့အသံကြားတာနဲ့ ငှက်ဆင်ကြီးဟာ လန့်ပြီး ငါ့ကို လွှတ်ချလိုက်မှာ မှချ . . . ငါ အော်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး ပဋိသန္ဓေနဲ့ တကွ . . . ငါ အသက်အသေမခံနိုင်ဘူး . . . ဒါကြောင့်”

“ငါ ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်ပါသွားမယ် . . . ဒီသတ္တဝါကြီး တစ်နေရာရာမှာ နားပြီး စားမယ် ပြင်တော့မှ လူသံနဲ့ ပြေးစေမယ်”

တောတောင် မြစ်ချောင်းများအထက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် တဟုန်ထိုး ပျံသန်းခဲ့ပြီးနောက် ငှက်ဆင်ကြီးသည် ဟိမဝန္တာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဟိမဝန္တာ

အရပ်တွင် . . . ငှက်ဆင်ကြီးသည် သားကောင်တို့ကို ထိုးသုတ်ဆောင်ယူကာ သက်ဆင်းနားနိုးနေကျဖြစ်သော ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ၏။ ပညောင်ပင်ကြီး မှာ နှစ်ပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သည့်အတွက် ငှက်ဆင်ကြီး၏ အလေးချိန်ကို ကောင်းစွာ ခံနိုင်သည့်အပြင် အကိုင်းအခက်များမှာလည်း မဏ္ဍပ် ကဲ့သို့ယှက်ဖြာနေသည်။

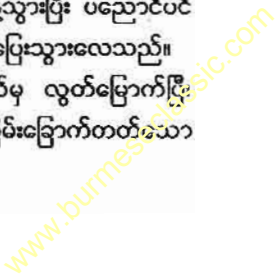
ယခုလည်း ငှက်ဆင်ကြီးသည် ပညောင်ပင်ထက် နားနေကျ ပညောင်ပင် ခွေအကြားထက်သို့ သက်ဆင်းလိုက်၏။ မိဖုရားကြီးလည်း ခြေသည်း လက် သည်းချိုင့်နေရာမှ ဆင်းကာ ခွကြားအဆုံကလိုက်ပေါက်တွင် အစွဲအမြဲ နေရာယူ လိုက်၏။

ငှက်ဆင်သတ္တတို့မည်သည်မှာ မိမိနားခိုရာ ဒေသသို့ ရောက်ရှိပြီးပြီ ဆိုလျှင် လာခဲ့သောလမ်းကို ဦးခေါင်းလှည့်၍ ပြန်ကြည့်စမြဲ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ လည်ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ထိုးသုတ်လာခဲ့သော အစာကို ဖောက်ခွဲစားသောက် တတ်သော အလေ့သဘော ရှိလေသည်။ ငှက်ဆင်ကြီးသည် အလေ့သဘော အားဖြင့် လာခဲ့သော ခရီးကို ဦးခေါင်းလည်ပြန် ဆန့်တန်းကြည့်လိုက်၏။

“အခွင့်ကောင်း အခါကောင်း ရောက်ပြီ”ဟု နားလည်လိုက်ပြီးနောက် မိဖုရားကြီးသည် ငှက်ဆင်ကြီး ပြန်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်၊ လက်ခုပ်ပြင်းစွာ ဖြောင်းဖြောင်းတီးကာ နှုတ်မှလည်း ဟေးဟေး ဟစ်ကြွေးသံကို အသံကုန်အော် လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှ လည်ချောင်းမှ ခံတွင်းပါးစောင်မှ ရှိရှိသမျှ အင်အင်းတို့ကို ညှစ်ထုတ်လျက်၊ ဟစ်ကြွေးလိုက်သော အော်သံသည်လည်းကောင်း၊ ဖြောင်း ဖြောင်းမြည်သော လက်ခုပ်သံသည်လည်းကောင်း မဏ္ဍပ်သဖွယ် အကိုင်း အခက်အလက် အရွက်များထိုးယှက်နေသည့် ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ ပဲ့တင်ပြန်သံဖြင့် တစ်ခဲနက်သော အုတ်အော်သောင်းတင်း အသံကြီး ဖြစ်သွား သည်။

မိမိထိုးသုတ်ဆောင်ယူခဲ့သမျှ သားကောင်တို့ကို ပညောင်ပင်ခွကြား၌ ချထားပြီးတိုင်း ကြောက်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသက်ကုန်သွားခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသက်မဲ့ အသေကောင်များကိုသာ ထိုးဖောက်စားသောက်လာခဲ့သော ငှက်ဆင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်သွားပြီး ပညောင်ပင် အထက်ကောင်းကင်ဆီသို့ တဟုန်ထိုးတက် ပျံထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ငှက်ဆင်ကြီး မရှိတော့ပြီ။ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ပြီး သို့သော် မိန်းမသားတို့၏ အသက်ဘေးကို ထာဝစဉ် ခြိမ်းခြောက်တတ်သော

သဘာဝ အန္တရာယ်တစ်ခုက မိဖုရားကြီးကို ဆက်လက်ခြိမ်းခြောက်လာပေပြီ။
အချိန်ကာလ စေ့ရောက်လာပြီဖြစ်သော အရင့်အမာ ပဋိသန္ဓေကို
စွဲလျက် ကမ္မဇလေက လှုပ်ရှားလာလေပြီ။

*

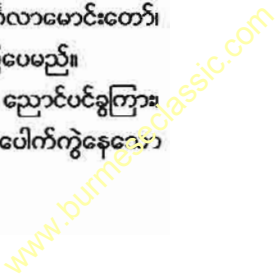
ထိုအချိန်တွင် နေလုံးလည်း ကွယ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ညဉ့်အမှောင်သည် ဟိမဝန္တာကို
ပိန်းပိတ်သားဖုံးလွှမ်းလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုမျှသာမက ထက်ဝန်းကျင် ကောင်းကင်
တို့၌ မည်းမှောင်ဆိုပိတ်၊ တလိပ်လိပ်တက်သော မိုးသားတိမ်ထုတို့သည်
ရှုတ်ခြည်းဝန်းဖွဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာကြပြီး အဆုံး၌ -

ကောင်းကင်၌ လင်းလက်သော လျှပ်ပြက်အက်ကြောင်းများ ပေါ်လာ
၏။ ထစ်ချွန်းသော မိုးခြိမ်းသံများ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာပြီးနောက် မိုးကြိုး
လျှပ်စီးတို့သည်လည်း မရေမတွက်နိုင်သော နေရာများဆီမှ ထိုးဖောက်ပေါက်ကွဲ
လာကြသည်။ ထို့နောက် အဆက်ပြတ်တော့သည် မရှိသော ဂျိုးဂျိမ် မြည်ဟည်း
သံများနှင့်အတူ ကြီးစွာသော မိုးပေါက်ကြီးများလည်း ဖြန်းဖြန်း ဖြင်းဖြင်း
တဝေါဝေါကျဆင်းလာသည်။

ဟိမဝန္တာ၏ ပြင်းထန်သော မိုး။

တချိန်တည်းမှာပင် ကမ္မဇလေအဟုန်ကြောင့် ထိုးကျဉ်တက်ဆောင့်
သည့် အာဝေထိက ဒုက္ခဘေး။ ကောသမ္ဘီနန်းတော်ရှိ အသရေတင့်သော
အဆောင်တော်ထဲမှာဆိုလျှင် နွေးထွေးနူးညံ့သော စက်ရာထက် ဝိုင်းအုံပြုစု
ယုယခံစားနေကြမည့် မောင်းမရံရွှေများ၊ သားဖွားခြင်း အတတ်၌ ပါရဂူမြောက်
သည့် ဘုရင်နန်းသုံး ဝမ်းဆွဲလက်သည်များဖြင့် မိဖုရားကြီးအနီး၌ ပျားပန်းခတ်
လှုပ်ရှားနေကြပေမည်။ အပူအနွေးတတ်ကို ရစေသည့် မီးလင်းဖိုများ၊ အရောင်
အလင်းကို ပေးသည့် မီးတိုင်များ၊ မောင်တော်မင်းကြီးထံမှလည်း နှမတော်
မိဖုရားကြီး ကောင်းစွာ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်စေကြောင်း ဆုတောင်းအားပေးသည့်
သဝဏ်လွှာများ၊ ပန်းစည်းများ၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ၊ ဆုလာဘ်ရတနာများက
အသင့်စီ ခင်းဖြန့်ကျက်ပြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ရင်သွေးရတနာ ကောင်းစွာ
ဖွားမြင်ကြောင်း မင်္ဂလာသတင်းကို ကြေညာပေးမည့် မင်္ဂလာမောင်းတော်၊
စည်တော်၊ ခေါင်းလောင်းတော်များလည်း အသင့်ရှိနေကြပေမည်။

ယခုမူကား လူသူမရောက် ဟိမန္တာ၊ မြင့်လှစွာသော ညောင်ပင်ခွကြား၊
သည်းထန်သော မိုးသီးမိုးပေါက်၊ အဆက်မပြတ် တရစပ် ပေါက်ကွဲနေသော

လျှပ်စီးမိုးကြိုး . . .

ဆင်းရဲဒုက္ခ ရှိရှိသမျှတို့၏ နိပ်စက်ခြင်းအောက်ဝယ် ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး မိဖုရားကြီးမှာ တစ်ဖမ်း တစ်မိုတ်မျှ အိပ်စက်ရသည့် မရိသဲ၊ သားဖွားခြင်း တည်းဟူသော အာဝေဏိက ဒုက္ခကို မမျှမတအောင် ခံစားနေရတော့သည်။

ညဉ့်သည် တစ်စတစ်စ ကုန်ဆုံးလာခဲ့၏။

မိုးပေါက်တို့ ကြိုးကြဲပါးလျားလာခဲ့၏။

ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတိမ်မည်းတို့ လွင့်စင်လာခဲ့၏။

ဟိမဝန္တာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် အရုဏ်ပျိုလာသည်။ ထို့နောက် လင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းများ ရှည်လျားစွာ ထိုးထွက်လာကြကာ နေရောင် ဖြန့်ကျက်လာသည်။

မိုးတိမ်တိုက်တို့ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်ခြင်း နေအရုဏ်တက်ခြင်းတို့နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် မိဖုရားကြီး၏ ကိုယ်ဝန်မှ ထမြောက်ဖွားမြင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်၏။ မွေးညှင်းပေါက်တိုင်းတွင် နာကျင်မှုကို ခံစားခဲ့ရကာ အသက်ပင် ရှုမရတော့သလောက် ပြင်းစွာ ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခသည် မိုးတိမ်တိုက်တို့ကဲ့သို့ ကင်းစင်သွား၏။ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်လိုက်ကာ၊ အမိဝမ်းတွင်းမှ ကျွတ်လာသော သားသည် နေအရုဏ်နှင့်အတူ လောကထဲသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ မိခင်သည် အန္တရာယ် ခပ်သိမ်းကို လွန်မြောက်ကာ၊ အောင်ပွဲခံလေပြီ . . . ။

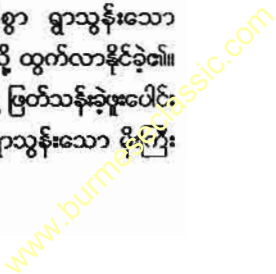
မိဖုရားကြီး၏ ဖျော့တော့ဖြူလျော်နေသော မျက်နှာပြင်ထက်မှ တောက်ပသော မျက်လုံးအိမ်များက သား၏ မျက်နှာကို မေတ္တာရည်လက်သော အပြုံးများဖြင့် အစိမ့်စိမ်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မိုးကြောင့် ဖြစ်သော ဥတုကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ကြောင့်ဖြစ်သော ဥတုကိုလည်းကောင်း၊ နေအရုဏ်ကြောင့်ဖြစ်သော ဥတုကိုလည်းကောင်း ထိုအခြင်းအရာ ထိုဥတုတို့ကို ယူ၍ ဖွားမြင်သော ငါ့သားအား ‘ဥတေန’ ဟု အမည်တွင်စေအံ့”

*

အာလ္လကပ္ပရသေ့ကြီးသည် တစ်ညညလုံးလုံး ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းသော မိုးကြောင့် နေအရုဏ်တက်ပြီးမှပင် ကျောင်းသခံမိခင်အပြင်သို့ ထွက်လာနိုင်ခဲ့၏။ ဟိမဝန္တာ၏ ထန်ပြင်းသော မိုးဥတုတို့ကို ရသေ့ကြီး ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးပေါင်း များခဲ့ပေပြီ။ ယခုလို တစ်ညညလုံး သဲကြီးမဲကြီး မစဲတမ်းရွာသွန်းသော မိုးကြီး

ရွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကုန်ဆုံးသည်၏ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဆိုလျှင် သစ်သီးဝလံတို့ကို ရှာဖွေမရ ကြုံရသည်။ တောတောင် ချောက်ကမ်းများဆီမှ မိုးရေများ တဝေါဝေါလျှံကျကာ သွားမြဲလမ်းတို့ ပျက်စီးသွားကြသည်။ ကြွေကျသော သစ်သီးများမှာလည်း တောင်ကျရေတွင် မျောပါသွားတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးရွာပြီး နောက် တစ်နေ့တွင် ဆွမ်းအလိုငှာဖြစ်သော သစ်သီးဝလံတို့ ရှားပါးတတ်စမြဲ။

သို့သော် အာလွှကပ္ပရသေ့ကြီးအတွက် အားထားရာ နေရာတစ်ခု ရှိနေ၏။ ပညောင်ပင်ကြီးထက်သို့ လာရောက်နားနေကာ ထိုးသုတ်ချိုယူလာ သည့် သားကောင်များကို စားသောက်တတ်သော ဟတ္တိလိဂ်ငှက်ဆင်ကြီး များ၏ စာကြွင်းစားကျန် အရိုးများက အပင်အောက်တွင် ပြန်ကြုံနေတတ်သည်။ ထိုအသေကောင်တို့၏ ထိုအရိုးများမှာ ရသေ့ရဟန်းအတွက် ပုံသကူအစာ တစ်မျိုးဖြစ်သဖြင့် ထိုအရိုးတို့ကို ရှာဖွေကောက်ယူကာ ထောင်းထု၍ အရည် ကျိုပြုတ်လျက် အရိုးပြုတ်ရည်အဖြစ် သောက်သုံးမှီဝဲရသည်။

ယခုလည်း အာလွှကပ္ပရသေ့ကြီး ပညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ထွက် လာခဲ့၏။

ညဉ့်က မိုးသည်းထန်စွာ ရွာခဲ့သဖြင့် ငှက်ဆင်ကြီးတို့၏ စားကြွင်းစား ကျန်အရိုးများမှာ ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိနေကြ၏။ အပုပ်နံ့ အညှို့နံ့တို့လည်း မိုးရေက တိုက်ချွတ်ပေးခဲ့သဖြင့် ကင်းစင်နေကြ၏။ ရသေ့ကြီးသည် အရိုးများကို ရှာဖွေကောက်ယူလိုက်၏။

ထိုခဏမှာပင် ပညောင်ပင်ထက်မှ ထူးခြားသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အရိုးတစ်ခုကို ကောက်အံ့ဆဲဆဲ ရသေ့ကြီး၏ လက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုက တုန်ခနဲ ဆွဲလိုက်သလို ခုလတ်တွင် ရပ်သွား၏။

အသံကား အကလေးငယ် . . . မွေးကင်းစ အကလေးငယ် တစ်ယောက်၏ ငိုသံ . . . ဤလောကဝယ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ချမ်းအေးခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းတရားနှစ်ခုမှအပ . . . မည်သည့် ရှုပ်ထွေးပွေလီမှုမှ မရှိသည့် အပြစ်ကင်းစင်ဆုံး “အူ . . . ဝဲ” ငိုသံ။

ရသေ့ကြီး ပညောင်ပင်ထက် မော့ကြည့်လိုက်၏။

အကလေးငယ် ထို့နောက် မိန်းမသား တစ်ဦး ပညောင်ပင်ခွကြားထက် မှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုကို ချုပ်တည်း၍ ရသေ့ကြီး လှမ်းမေးသည်။

“သင် . . . ဘယ်သူလဲ”
“ကျွန်ုပ် လူသားစင်စစ် မိန်းမသားပါ”

“သင် ဘာကြောင့် ဒီပညောင်ပင်ပေါ် ရောက်နေသလဲ”

“ငှက်ဆင်ကြီး ထိုးသုတ်ခံရလို့ပါ”

“သို့ဆိုလျှင် ဆင်းခဲ့တော့...”

မိဖုရားကြီးသည် ပညောင်ပင်ထက်ခွကြားဆီမှနေ၍ အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်တို့ ကြားမှ၊ အပင်အောက်ရှိ ရသေ့ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ သို့သော် ရသေ့ကြီးသည် အဘယ်သို့သော အမျိုးအနွယ်ပေနည်း၊ ခတ္တိယ မင်းတို့ အမျိုးဇာတ်ကို ထိန်းသိမ်းသော စောင့်ရှောက်မှု စိတ်ဓာတ်က မိဖုရားကြီး သန္တာန်၌ ထင်လာ၏။

“ရသေ့ကြီး ကျွန်ုပ် မဆင်းပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အမျိုးဇာတ် ပျက်မည်ကို စိုးကြောက်လို့ မဆင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“သင်က ဘယ်အမျိုးဇာတ်ပေမို့လဲ...”

“ခတ္တိယ မင်းမိဖုရားမျိုးနွယ်ပါ”

အာလွကပ္ပ ရသေ့ကြီးက မဆိုင်းမတွ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“သို့ဆိုလျှင်၊ စိုးကြောက်ဖွယ် မရှိ။ ကျွန်ုပ်လဲ ရသေ့ရဟန်း မပြုမီက

ခတ္တိယ မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဖြစ်ခဲ့တယ်”

စေ့စပ်သေချာသော မိဖုရားကြီးက ထိုမျှဖြင့် မယုံကြည်နိုင်သဖြင့်

“သို့ဆိုလျှင် ခတ္တိတိယမာယာတစ်ခုခုကို မိန့်ဆိုပြပါ”

ဘုရင်မင်းတို့သာလျှင် သိနိုင်သော ခတ္တိယမာယာ (မင်းတို့၏ ပရိယာယ်

အသုံးစကား) တစ်ခုခုကို ရသေ့ကြီး ရွတ်ပြလိုက်လေသည်။

ခတ္တိယမာယာ စကားကို ကြားရပြီးနောက်၊ မိဖုရားကြီး ယုံကြည်စိတ်ချ

သွား၏။ သားငယ်မွေးကင်းစကို လုံခြုံအောင်ပြုလျက် -

“ရှင်ရသေ့ ပညောင်ပင်ထက် တက်လာခဲ့စေချင်ပါတယ်။ သားငယ်

ကို ပွေ့ယူပြီး အောက်သို့ ချပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်ုပ် တက်လာခဲ့ပါမယ်”

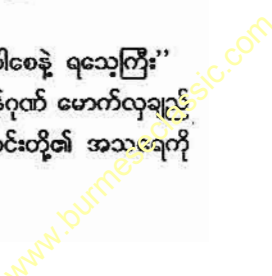
ခွဆုံအကိုင်းကြားသို့ ရသေ့ကြီး ရောက်လာသည်။

“ကလေးကို ပေးပါ ဒကာမ”

“ကောင်းစွာပွေ့ပါ ကျွန်ုပ်လက်ကိုတော့ မထိပါစေခဲ့ ရသေ့ကြီး”

အာလွကပ္ပရသေ့သည် ဤမိန်းမသည် ရာဇာန်ဂုဏ် မောက်လှချဉ်

ဟု ထင်လိုက်သော်လည်း ခတ္တိယနွယ်ဝင် မိန်းမကောင်းတို့၏ အသေရေကို

ထိန်းသိမ်းပေးသည်ဟုလည်း ဆင်ခြင်မိသည်။

မိဖုရားကြီးလည်း မိမိ ခြေလက်တို့ဖြင့်သာလျှင် ပညောင်ပင်ထက်မှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဆင်းသက်ခဲ့၏။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျောင်းသင်ခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါ ဒကာမ”

အာလွှာကပ္ပရသေ့ကြီးသည် မြဲမြံစွာသော သီလကို ကျိုးပေါက်ပျက်စီးစွဲဝေးစွာ အပြောက်အကျားပင် မရှိစေရအောင် ထိန်းသိမ်းလျက်၊ မိဖုရား သားအမိတို့အား ကရုဏာသာလျှင် ရှေ့သွားရှိသော စိတ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့လေသည်။

ပျားကောင် မရှိတော့သော ပျားလပို့များနှင့် ဟိမဝန္တာ၌ အလိုလိုပေါက်ရောက်သော သလေးစပါးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ ယာဂုအဖြစ် ချက်ပြုတ်လျက် ကျွေးမွေး၏။ ပျားရည်ယာဂုအားဖြင့် ကလေးငယ် ဥတေနသည်လည်း ပကတိကျန်းမာသန်စွမ်းလာခဲ့သည်။

ရက်လ အနည်းငယ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။

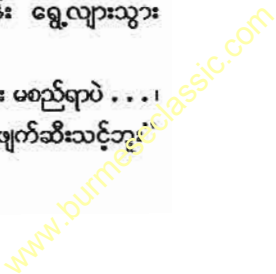
တစ်နေ့သောအခါ မိဖုရားသည် သားငယ်ကို နွေးထွေးစွာ အိပ်စေလျက် သင်ခန်း၏ ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် အပြင်ကွက်လပ်တွင် ပျားရည် ယာဂုကျိုနေသော ရသေ့ကြီးကို ကြည့်လျက် တွေးမိလေသည်။

“ငါဟာ အခု ဟိမဝန္တာရဲ့ နက်ရှိုင်းလှတဲ့ တောအတွင်း တစ်နေရာကို ရောက်နေရပြီ။ ငါ့မှာ လာခဲ့သော ခရီးကိုလဲ မသိ။ ဘယ်ဆီသွားရမယ် ဆိုတာလဲ မသိ။ ဟောဟို ရှင်ရသေ့ကလဲ ငါတို့သားအမိကို ကျွေးမွေးပြုစုခြင်းကလွဲပြီ။ အကျွမ်းတဝင် တရင်းတနီး မနေဘူး။ ငါ့ကို သူ မျက်စိပံ့ဖွင့်လှန်လို့တောင်မှ ကြည့်သူ မဟုတ်ဘူး။ သီလမြဲပါပေတယ်။ ခိုင်ပါပေတယ် ဒါပေမဲ့ . . .”

“တစ်နေ့သောအခါ သူ့ရဲ့ တရားကျင့်ကြံမှုမှာ ငါတို့သားအမိဟာ ရှုပ်ထွေးကာဆီးရာရောက်တယ်ဆိုပြီး အပြီးတိုင် စွန့်ပစ်သွားခဲ့သော် ငါတို့ သားအမိမှာ ဘာကိုမှလဲ မရာတတ် မဖွေတတ်၊ ဘယ်ကိုမှလဲ မသွားတတ် မလာတတ်နဲ့ ဒီနေရာမှာပဲ ငတ်မွတ်ခြင်းနဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ . . .”

မိဖုရား၏ အတွေးစတိုသည် ဆက်လက်စဉ်တန်း ရွေ့လျားသွားပြီးနောက် -

“အို . . . မတော်ဘူး မတော်ဘူး ဒါဟာ မကြံကောင်း မစည်ရာပဲ . . .။ သူတော်စင်တစ်ပါးရဲ့ မြင့်မြတ်ဖြူစင်တဲ့ အကျင့်ကို ငါ မဖျက်ဆီးသင့်ဘူး။”

အခြားတစ်ဖက်သော စိတ်ကူးအကြံက ဆန့်ကျင်စကား ဆို၏။

“ကိလေသာ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် မင်း ဒီလိုကြံစည်တာမှ မဟုတ် ပေပဲ . . . မင်းနဲ့ မင်းရဲ့သားတို့ရဲ့ အသက်ဘေး အန္တရာယ်လုံခြုံဖို့ ကြံစည်တာပဲ သင့်မြတ်ပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်း ဆက်ကျင့်သုံးပါ”

မိန်းမသားတို့၏ အရှက်အကြောက်တရားနှင့် မိဖုရားတည်းဟူသော ရာဇမာန်တို့က အခြားတစ်ဖက်မှ တားမြစ်ပြန်၏။

“မသင့်ပါဘူးကွယ် . . . မိန်းမတို့ရဲ့ အလှနဲ့ မာယာနဲ့ စတင် သွေးဆောင်တယ်ဆိုတာ မင်းမိဖုရားတို့ရဲ့ အပြုအမူမဟုတ်ပါဘူး”

တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခြင်းနှင့် တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်း အာရုံတို့သည် မိဖုရား ကြီး၏ ရင်နှလုံးထဲ၌ ဦးနှောက်အသိထဲ၌ တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီ ဆွဲငင်နေကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား၊ အကျယ်လောင်ဆုံး အပြတ်သားဆုံး အသံက အနိုင်ရရှိသွားသည်။

“သင့်အတွက် မဟုတ်ဘူး . . . သားအတွက် သားငယ်လေး ဘေးရန် လုံခြုံဖို့ အသက်မဆုံးရှုံးဖို့ . . . သင် ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ”

အညီအညွတ် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြပြီးသည်၏ တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့၏ ညဉ့်ယံလယ်တွင် အာလ္လာကပ္ပသည် ကောင်းကင်နက္ခတ်ဂြိုဟ် ခွင်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေ၏။ ဥတေနလေးက လရောင်အောက် တလင်းပြင် တွင် တစ်ကိုယ်တည်း ဆော့ကစားနေ၏။ မိဖုရားက သား၏ အဝတ်ဟောင်းများ ကို ကညင်ဆီ မီးတိုင် အလင်းတွင် ဖာထေးနေသည်။

“အို . . . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်းကွယ်”

အာလ္လာကပ္ပထံမှ ကြေကွဲသော မြည်တမ်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ . . . အရှင်”

“ဟိမဝန္တာထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ တိုင်းပြည် အရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို နေ့စဉ်ရည်စူး မေတ္တာပို့သနေခဲ့တယ်။ ဘုရင်ရဲ့ နက္ခတ်ကိုလဲ အမြဲ စစ်ဆေးတွက်ချက်ကြည့်ခဲ့တယ်”

“ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်ဘုရင်ပါလဲ အရှင်”

“ကောသမ္ပိပြည် ပူရန္တပူမင်း”

မိဖုရား ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ပူရန္တပ္ပဘုရင်ရဲ့ နက္ခတ် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ပါလဲ အရှင်”

“ပူရန္တပ္ပဘုရင်ရဲ့ နက္ခတ် ညှိုးနွမ်းသွားခဲ့ပြီ။ သူ ကံကုန်ရှာပြီ”

မိဖုရားမှာ ကျောက်ရုပ်တု တစ်ခုနယ် ပကတိ ငြိမ်သက်သွား၏။

ထို့နောက် ဆို့နှင့်သော ရှိုက်သံတစ်ချက်ထွက်လာကာ၊ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ခုအကြား ထည့်သွင်း၍ သိမ့်သိမ့်ခါ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

“ချစ်နမ . . . ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ”

“ကောသမ္ဘီဘုရင် ပူရန္တပ္ပမင်းဟာ၊ နမရဲ့ အရှင်ကြင်ဖက် ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်”

“အို ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်းကွယ်”

အာလ္လကပ္ပသည် တရားဓမ္မကို ဦးစွာ မိမိသန္တာန်၌ တည်အောင် ရှုမှတ်ပြီးမှ မိဖုရားအား နှစ်သိမ့်လေသည်။

“ချစ်နမ ဖြစ်လာတဲ့ သတ္တဝါတို့မည်သည်မှာ သေခြင်းသာ မြဲပေတယ်။ ဘုရားရှင်များသော်မှ သေခြင်းကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ သောကပရိဒေဝမီးကို တရားထူးရေစင်နဲ့ ငြိမ်းသတ်ပါ”

“အရှင် သေခြင်းတရားသာ မြဲကြောင်း နှမသိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးရသလဲ ချစ်နမ”

“အရှင် သားလေး ဥတေနကြောင့်ပါ။ သားလေးသာ ကောသမ္ဘီမှာ ရှိနေရင် ခမည်းတော်ရဲ့ ထီးမွေနန်းလျှာအဖြစ် ရာဇပလ္လင်ပေါ်တက်ရမယ့်သူပါ။ အခုတော့ ကံဆိုးလှရှာတဲ့ သားလေး ဆုံးရှုံးခြင်းမက ဆုံးရှုံးရပြီဖြစ်လို့ ငိုကြွေးမိတာပါ”

အာလ္လကပ္ပသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ရှိုက်ငိုနေဆဲဖြစ်သော မိဖုရား ကြီးကို နှစ်သိမ့်ရန်လည်း မကြိုးစားတော့ လရောင်လင်း၍ ကြယ်စုံဝင်းသော အဝဠာကိုသာ မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ညောင်စောင်း ပျဉ်သို့ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ချစ်နမ သားငယ် ဥတေနအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူဆွေးစရာ မရှိ။ မျက်ရည်ကို သုတ်သင်ပြီး ဆည်တန့်ကြိုးစား နားထောင်စမ်း”

အာလ္လကပ္ပ၏ တက်ကြွရဲ့ဝံသော အသံကြောင့် မိဖုရား အငိုရပ်လွှားသည်။

“သားလေး ဥတေန၊ ကောသမ္ဘီမင်းအဖြစ်ရအောင် ကျွန်ုပ် စွမ်းဆောင် ပေးမယ်။ ယုံကြည်စိတ်ချလိုက်တော့ . . . ”

*

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“အတ္တိကန္တ အမည်ရှိတဲ့ ဟောဒီစောင်းမှာ ညှို့သုံးခု ရှိတယ်။ စောင်း ညှို့တစ်ခုစီအတွက်၊ မန္တာန်သုံးပုဒ် ရှိတယ်။ နားလည်ပြီလား ဥတေန”

“နားလည်ပါတယ် ဘရသေ့”

“ပထမညှို့ကို တီးခတ်ပြီး ပထမမန္တာန်ကို ရွတ်ဆိုရမယ်။ အလားတူ ဒုတိယ၊ တတိယ ညှို့များနဲ့ တတိယ မန္တာန်များ နားလည်သလား ဥတေန”

“နားလည်ပါတယ် ဘရသေ့”

“ပထမညှို့ ပထမမန္တာန်က ဆင်များကို ခေါ်တဲ့ အာနုဘော်၊ ညှို့ ကိုခတ် မန္တာန်ရွတ်ရင် ဆင်များ လာကြလိမ့်မယ်။ ဒုတိယညှို့နဲ့ ဒုတိယ မန္တာန်က ဆင်များက တစ်ဖန် ပြန်ဆုတ်နင်းရင်း လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့ ထွက်သွားကြလိမ့်မယ် ရှင်းရဲ့လား . . . ဥတေန”

“ရှင်းပါတယ် ဘရသေ့”

“တတိယညှို့ကို ခတ်၊ တတိယမန္တာန်ကို ရွတ်တဲ့အခါမှာတော့ ဆင်အုပ်တို့ရဲ့ အကြီးအကဲဟာ ကျောက်ကို ညွတ်ပြီး ရွှေရွှေချဉ်းကပ် ခစား လာလိမ့်မယ်”

“ရှင်းပါတယ် ဘရသေ့”

“ဆိုင်ရာ ညှို့ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တီးခတ်နိုင်ရမယ် ဆိုင်ရာ မန္တာန်ကိုလဲ ပီသထိရောက်စွာ ရွတ်ဆိုနိုင်ရမယ်”

“နားလည်ပါပြီ . . . ဘရသေ့”

“လာ ဥတေန . . . သားငယ် ညှို့တီးခတ်နည်းကို ဦးစွာ သင်ကြားပေး မယ် ညှို့ကို အမှားအယွင်းမရှိ တီးခတ်နိုင်မှ မန္တာန်ရွတ်ဆိုနည်းကို သင်ပေးမယ်။ စောင်းကို ပိုက်လိုက်စမ်း ဟုတ်ပြီ . . .”

“ဘာစောင်းတဲ့လဲ ဥတေန . . .”

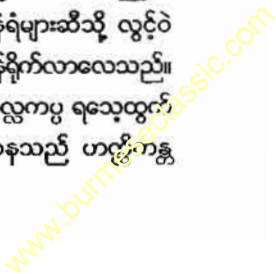
“ဟတ္ထိကန္တစောင်းပါ . . . ဘရသေ့”

“ဘာမန္တာန်တဲ့လဲ ဥတေန . . .”

“ဟတ္ထိကန္တမန္တာန်ပါ ဘရသေ့”

သာယာသော မြည်ဟည်းသော ချိုမြသော အားပြည့်သော စောင်းညှို့သံ က ဟိမဝန္တာ ကျောင်းသင်္ခမ်းမှ တစ်ဆင့် တောတောင် နံရံများဆီသို့ လွင့်ဝဲ ရိုက်ခတ်ကာ ကျောင်းသင်္ခမ်းဆီသို့ပင် ဝေ့ဝဲအလျှင် ပဲ့တင်ပြန်ရိုက်လာလေသည်။

အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သော ဥတေနအတွက် အာလ္လကပ္ပ ရသေ့ထွက် ကြီး၏ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုမှာ ပြည့်စုံခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဥတေနသည် ဟတ္ထိကန္တ

နတ်စောင်းကို ကောင်းစွာ တီးခတ်နိုင်ပြီး မန္တန်ကိုလည်း ဌာန်ကရိုဏ်းကျစွာ ရွတ်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

“ဘရသေ့ ဘာကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို ဒီစောင်းနဲ့ ဒီမန္တန်ကို သင်ပေးတာလဲ”

“အဲဒီ အဖြေကို လူကလေးရဲ့ မယ်မယ်က ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ဘရသေ့ မပြောဘူး ကိုင်း ဒီနေ့တော့ လူကလေးရဲ့ ဟတ္ထိကန္တစောင်းနဲ့ မန္တန်အစွမ်းကို လက်တွေ့ မျက်မြင် အသုံးပြုကြစို့”

“ကောင်းပါပြီ ဘရသေ့”

အကိုင်းအခက်အလက်တို့ ယှက်ဖြာနေပြီး အရွက်ဖားဖားတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော ပညောင်ပင်ကြီး၏ မြစ်ဆုံတွင် ဥတေန နေရာယူလိုက်သည်။ ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို အကျအန ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ စောင်းလက်ရုံးပေါ်သို့ ဝဲလက်၊ စောင်းကြိုးများ အပေါ်သို့ ယာလက်ကို တင်လိုက်၏။

အာလ္လကပ္ပရသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်အချက်ပြလိုက်သည်။

စောင်းကြိုးခတ်သံနှင့်အတူ၊ တေးချင်းလည်း မမည်၊ လင်္ကာလည်း မမည်၊ တေးချင်းလည်း ဟုတ်၊ လင်္ကာလည်း ဟုတ်သော၊ မန္တန်ရွတ်သံသည် နိမ့်မြင့် သံစဉ်အသွားဖြင့် လွန်လွန်လူးလူး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ပဉ္စသီခ၊ ဗေဠဝ ပမာညီ

ဟတ္ထိကန္တ နတ်စောင်းအမည်တွင်သည်

သာယာငြိမ်ညောင်း ဘယ်ပြောင်းညာနဲ့ ဝေစီစီ

အို . . . လာလှည့် လာလှည့် ခေါ်သံမြည်

ဟတ္ထိအပေါင်း . . . ဆင်အပေါင်း . . . လာကြ ခညောင်းစုံအညီ

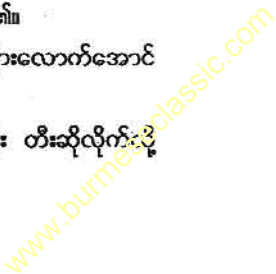
နတ်စောင်းသံပေး တေးမန္တန်ကိုသီ”

မန္တန် ပထမအပိုဒ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဘရသေ့မှာထားသည့်အတိုင်း ဥတေနသည် စောင်းကို ပွေ့ပိုက်ရင်း ပညောင်ပင်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။ ပညောင်ပင်၏ ကိုင်းခွဆုံ၌ နေရာယူပြီးသည့် အချိန်မှာပင် အဝေးအဝေးဆီမှ ကျီကျီကျကျ အောင်သံများ သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆင်အုပ်ကြီး၏ အော်သံဖြစ်၏။

ဘရသေ့က အဝေးသို့ ရှောင်တိမ်းရင်း ဥတေန ကြားလောက်အောင် ဟစ်ပြောသည်။

“လူကလေး ပထမန္တန်နဲ့ ပထမညှို့၊ အပျိုးနီဒါန်း တီးဆိုလိုက်သို့”

ဆင်အုပ်ကြီး လာနေပြီ ပညောင်ပင်ရင်းမှာ ဝန်းယှက်နေကြလိမ့်မယ်။ ဆင်အုပ်ကြီးစုံညီတာနဲ့ ဒုတိယမန္တာန် ဒုတိယညို့ ဆို . . . တီးပေတော့?”

အရာအထောင်သော ဆင်တို့ ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်လာကြလေပြီ နှာမောင်းများကို မြှောက်ချီလျက်၊ နားရွက်ဖားဖားတို့ကို လှုပ်ယမ်းလျက်၊ ရှေ့ခြေအစုံဖြင့် မြေကို ရှုပ်လျက်၊ ဆင်များသည် တိုးဝှေ့နေရာယူကြပြီးမှာ ဒူးတုပ်နေကြသည်။

ဒုတိယညို့နှင့် ဒုတိယမန္တာန်အပိုဒ်။

“ပဉ္စသီခ ဗေဠဝ ပမာညီ

ဟတ္ထိကန္တ နတ်စောင်းအမည်တွင်သည်။

လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ် မိုးဝယ်ထစ်ချုန်း အုံးအုံးကျွက်မြည်

ဟတ္ထိအပေါင်း ဆင်အပေါင်း ဝေးရာရှားကြ အမိန့်ပေးပြီ

နတ်စောင်းသံပေး . . . တေးမန္တာန်ကို သီ . . .”

ဒူးတုပ် ပျပ်ဝပ်နေကြသော ဆင်အုပ်ကြီးမှာ ယခုပင်လျှင် မိုးကြိုးလျှပ်စီးများ၊ မိမိတို့၏ ဦးကင်းထိပ်ထက်သို့ ကျရောက်တော့မည့် အလား တဝုန်းဝုန်း တရှုန်းရှုန်း ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ဥတေနလည်း ပညောင်ပင်ထက်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ပထမနေ့ လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခန်း ပြီးဆုံးပေပြီ။

*

ဒုတိယနေ့ ပထမညို့၊ ပထမမန္တာန်နှင့်အတူ၊ ဆင်များ ရောက်နေကြသည်။ ဥတေနသည် စောင်းကို ပွေ့ပိုက်လျက်၊ ပညောင်ပင်ပေါ်မှ တီးခတ် သီဆိုလိုက်၏။

“ပဉ္စသီခ ဗေဠဝ ပမာညီ

ဟတ္ထိကန္တ နတ်စောင်းအမည်တွင်သည်

ရှစ်ရပ်တစ်ခွင် မှန်တိုင်းဆင်ပြီ

ဟတ္ထိအပေါင်း ဆင်အပေါင်း ဝေးရာရှားကြ အမိန့်ပေးပြီ

နတ်စောင်းသံပေး တေး မန္တာန်ကိုသီ”

ဆင်များ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ သို့သော် ပထမနေ့ကဲ့သို့ ကြောက်လန့်တကြား ဖရိုဖရဲ ပြေးကြခြင်း မဟုတ်။ ပညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ ပြန်ဝှေ့စောင်း၍ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့် ပြေးသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

တတိယနေ့။
 ပညောင်ပင်ပေါ်မှာ နေရာယူပြီးနောက် -
 “ပဉ္စသီခ ဝေဠုဝ ပမာညီ
 ဟတ္ထိကန္တ နတ်စောင်း အမည်တွင်သည်
 လေချိုသုတ်သွင်း လေညှင်းလေပြည်
 ပန်းမာလာတို့ ချိုဆက်ဝတ်ရည်
 ပျားပိတုန်းတို့ စားသုံးပျံ့ချို
 သင်းရနံ့တို့ ဆင်းယုံဝေစီ
 အို . . . ဆင်မင်း
 ဝပ်စင်း ခစား သင့်အား ဖိတ်ခေါ်ပြီ”

ဝေစီငြိမ်ညောင်းသော စောင်းညှို့သံ၊ သာယာချိုမြသော မန္တာန်ရွတ်သံ အဆုံးမှာပင်၊ ဆင်အုပ်ကြီး၏ ခေါင်းဆောင် ဆင်မင်းသည် နှာမောင်းကို ပင့်မြှောက်၊ နားရွက်အစုံကို ရှေ့သို့ကာကာ တစ်လှမ်းချင်း မှန်မှန် ချီလာပြီးနောက်၊ ပညောင်ပင်အောက်တွင် ဒူးတုပ်လိုက်လေသည်။

အာလ္လကပ္ပ ရသေ့ကြီး ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

“အောင်ပြီ လူကလေး ဟတ္ထိကန္တစောင်းနဲ့ မန္တာန်အရာမှာ လူကလေးကို တုပြိုင်နိုင်သူ မရှိ အောင်ပြီ . . .”

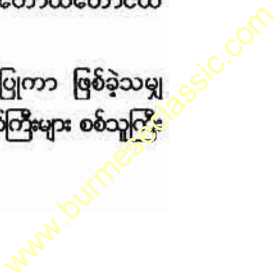
“ဘရသေ့ အကျွန်ုပ်ကို ဘာကြောင့် ဟတ္ထိကန္တစောင်းနဲ့ မန္တာန် သင်ပေး သလဲဆိုတာ မယ်မယ်ကို မေးလျှောက်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလား”

“အချိန်တန်ပြီ လူကလေး မင့် မယ်မယ်ကလဲ အဖြေပေးဖို့ အသင့် စောင့်နေလေရဲ့”

မိခင်မယ်တော်ကြီးက ဥတေန၏ နဖူးထိပ်ထက် ဆံစပေါ်သို့ လက်တင်၍ -

“သား လူကလေးဟာ ကောသလီပြည့်ရှင် ဘုရင်ပုရန္တပမင်းရဲ့ သားတော် ဖြစ်တယ်၊ ဘုရင့်သားစင်စစ် ဖြစ်ပါလျက်၊ ဘာကြောင့် တောထဲတောင်ထဲ ရောက်နေရသလဲဆိုတော့”

မယ်တော်ကြီးက ငှက်ဆင်ကြီး အချိန်ရပုံမှ အစပြုကာ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အလုံးစုံကို ပြောပြ၏။ ထို့နောက် ကောသလီမိန်းမတော်ရှိ အမတ်ကြီးများ စစ်သူကြီး

များ၏ အမည်နာမများကိုပါ မှတ်သားထားရန် ပြောပြသည်။

“ဟောဒါဟာ လူကလေးရဲ့ ဖခမည်းတော် ခြံတဲ့ ကမ္ဘာလားနီ၊ ဒီကမ္ဘာလားနီ ကို မယ်မယ့်အပေါ် ခြံလွှမ်းပေး ဟောဒီ လက်စွပ်ကိုလဲ ဆင်မြန်းပေးခဲ့တယ်။ ငှက်ဆင်ကြီး ချီကာနီးမှာ မောင့်ခမည်းတော် ကိုယ်တိုင် မယ်မယ့်ကို ပေးသနား ခဲ့တာပေါ့ ရော့ ကမ္ဘာလားနီနဲ့ လက်စွပ်ကို ယူလိုက် သားတော် သားတော်လဲ အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်ပြီမို့ ကောသမ္မိပြည်သို့သွား မောင့်ခမည်းတော်ရဲ့ အရိုက်အရာ ထီးနန်းပလ္လင်ကို သိမ်းယူပေတော့။ မောင့်ခမည်းတော်ကြီး ကတော့”

မယ်တော်ကြီးမှာ စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ ရှိုက်သံ တစ်ချက်သာ ပေါ်လာ၏။ အာလွကပွရသေ့ကြီးက ထိုစကားကို အဆုံးသတ် ပေးလိုက် သည်။

“ပူရန္တပွ မင်းကြီး ကံတော်ကုန်ခဲ့ပြီ လူကလေး”

ဥတေနသည် လက်စွပ်ကို ဆင်မြန်း၍ ကမ္ဘာလားနီကို ခြံလွှမ်းလိုက်၏။ တည်ကြည်မြဲမြံသော လုလင်ပျိုအသွင်ဖြင့် ဥတေန၏ မျက်နှာမှာ လေးနက်သွား သည်။

“ဘရသေ့ အကျွန်ုပ် ဘယ်သို့ စီစဉ်ရပါမလဲ”

“ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို ယူလိုက် လူကလေး ပြီးတော့ ပညောင်ပင်ကြီး ဆီ သွားကြမယ် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဟိုရောက်တော့ ဘရသေ့ ပြောပြမယ်”

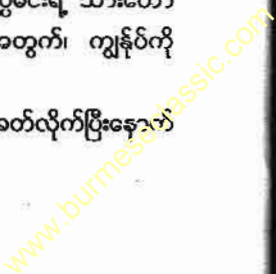
ဘရသေ့ မှာကြားသည့်အတိုင်း ဥတေနသည် ပညောင်ပင်ကြီး၏ အနိမ့်ပိုင်း အခက်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဟတ္ထိကန္တစောင်း၏ တတိယညှို့ ပေါ်သို့ လက်ချောင်တင်ကာ တီးခတ်လိုက်သည်။ တတိယမန္တာန်ကို ရွတ် သည်။

ဆင်အုပ်တို့၏ အကြီးအကဲ ဆင်မင်းရောက်လာ၏။

ဥတေနက ဆင်မင်း၏ နားရွက်နားသို့ ကပ်၍ စကားဆိုသည်။

“ဆင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်ဟာ ကောသမ္မိပြည် ပူရန္တပွမင်းရဲ့ သားတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဖခမည်းတော်ရဲ့ အရိုက်အရာ ယူနိုင်ဖို့အတွက်၊ ကျွန်ုပ်ကို ကူညီစေလိုပါတယ်”

ဆင်ကြီးက နားလည်ဟန်ဖြင့် နားရွက်တစ်ချက် ခတ်လိုက်ပြီးနောက်

စူးစူးနစ်နစ် အသံဖြင့် အော်လိုက်လေသည်။ အရာအထောင်သော ဆင်တို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြ၏။ ဆင်များစုံညီသောအခါ ဆင်မင်းက နောက်ထပ် ကျီကျီကျာကျာ အသံတစ်ချက် ပြုလိုက်ပြန်သည်။ အိုမင်းကြီးရှင်သော ဆင်များ ဖယ်ရှားသွားကြသည်။ နောက်ထပ် ကျီကျီကျာကျာ အသံတစ်ချက်၊ ငယ်ရွယ် လွန်းသော ဆင်များ ဖယ်ရှားသွားကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် အစွယ်နှာမောင်း အားကောင်းမောင်းသန် ဆင်ပျိုများကိုသာ လက်ရွေးစင် စုဆောင်းကာ ဆင်တပ်ကြီးကို ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။

ဥတေနသည် ဘရသေ့နှင့် မယ်တော်ကြီးတို့ကို ဦးခိုက်ရှိခိုးပြီးနောက် ဆင်မင်း၏ ကျောကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

ဟိမဝန္တာသည် အဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အရာအထောင်သော ဆင်အုပ်ကြီး ခြံရံလိုက်ပါလျက်၊ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်မင်းပေါ်တွင် ဥတေနသည် ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို ပိုက်ရင်း အတင့်အတယ် လိုက်ပါလျက် ကောသမ္ဘိသို့ တရွေ့ရွေ့ . . .

*

“စစ်ထိုးခြင်းကို အလိုရှိသလော၊ တိုင်းပြည်ကို ပေးမည်လော . . .”

ရာဇသံ သဝဏ်သည်၊ ကောသမ္ဘိနန်းတော်ထဲသို့ ရောက်လာလေ သည်။

မှူးမတ်ဝန်ကြီး၊ စစ်သူရဲတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြရတော့သည်။

“လုလင်ပျို တစ်ဦး ဆင်စီးပြီး ရောက်လာတယ်။ အရာအထောင်သော ဆင်အုပ်ကလဲ ဝဲယာဝန်းကျင် ခြံရံလိုက်ပါလို့. . .”

“စစ်သည် ရဲမက်၊ လက်နက်မပါဘူး သို့သော် ဆင်အုပ်ကြီးက မြို့တော် ကို လေးဘက်လေးတန် ဝန်းရံထားတယ်။ အဝေး ပစ္စန္ဒရစ် နိဂုံးဂါမက လူတွေလဲ လိုက်ပါလာကြတယ် ဘယ်သို့ ပြုကြမလဲ ရာဇသံကတော့ ပြင်း ထန် ပြတ်သားဘိခြင်း”

နန်းရင်းဝန်ကြီး အမှူးပြုသော ထီးနန်းစောင့်အဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် နားခံတော်ကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ နားခံတော်က မြို့ရိုးထိပ်တွင် ရပ်လျက်၊ ဥတေနကြားသာအောင် ဟစ်၍ အကြောင်းပြန်သည်။

“စောင်းကို ပွေ့ပိုက်ထားတဲ့ ဆင်ထက်က လုလင် . . .”

ကောသမ္ဘိ ထီးနန်းစောင့်အဖွဲ့ရဲ့ အမိန့်တော်အရ ကျွန်ုပ် အကြောင်းပြန် စကားဆိုတယ်။ အသင့်ရာသေမှာပါသော စစ်ထိုးခြင်းကိုလဲ ကျွန်ုပ်တို့ မပြုနိုင်၊ တိုင်းပြည်ကိုလဲ မပေးနိုင်။ နှစ်ရပ်စလုံးကို ငြင်းဆိုတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နတ်ရွာစံ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ ပဋိသန္ဓေအရင့်အမာနဲ့ ငှက်ဆင်ကြီး ထိုးသုတ်သွားခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ မိဖုရားကြီး ရှိသည်အဖြစ်၊ မရှိသည် အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိကြချေ။ သို့ကြောင့် အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မိဖုရားကြီး၏ သတင်းကို မကြားရကုန်သေး။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ် လုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်ထိုးခြင်းကိုလဲ မပေးနိုင်၊ မင်းအဖြစ်ကိုလဲ မပေးနိုင်။ ဤသည်ပင် ကောသမ္ဘိ၏ ပြန်ကြားချက် ဖြစ်တယ်”

နားခံတော်၏ ပြန်ကြားချက်ကို ဥတေန နှစ်ခြိုက်သွားသည်။ ကောသမ္ဘိ သည် ရာဇဝံသကို ကောင်းစွာ ဆက်ခံထိန်းသိမ်းတတ်သော ဝံသရက္ခိတ အမျိုးအနွယ် စောင့်ရှောက်တတ်သူများပေတကားဟု နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိ၏။

ဆင်ဦးကင်းပေါ်တွင် ရပ်လျက်၊ ဥတေန အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

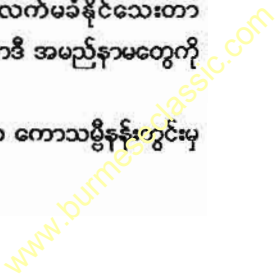
“နားခံတော်မင်းမှ တစ်ဆင့်၊ ကောသမ္ဘိကို ကျွန်ုပ် ဥတေန ပြန်ကြား လိုက်ပါတယ် ကျွန်ုပ်ဟာ အခြားသူ မဟုတ်။ ဟောဒီ ကောသမ္ဘိမှာ စိုးစံခဲ့ သော နတ်ရွာစံဘုရင်ကြီး ပူရန္ဒပူ မင်းကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးတို့ရဲ့ သားတော်ရင်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မယ်တော်ဘုရားဟာ ယခုအခါ ဟိမဝန္တာတစ်နေရာမှာ လုံခြုံဘေးကင်းစွာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ဟိမဝန္တာမှာ ဖွားမြင်ခဲ့တယ်။ ယခု ကျွန်ုပ်ဟာ မယ်တော်ဖုရားရဲ့ မှားထားစေစားချက်အရ ကောသမ္ဘိကို လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်တယ်”

မြို့ရိုးထိပ်တွင် အတူရှိနေသော မျိုးကြီးမတ်ကြီးများ စစ်သူရဲသေနာပတိ များ ခေါင်းချင်းရိုက် ဆွေးခွေးကြပြီးနောက် အနည်းငယ်အကြာတွင် နားခံတော် ထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဥတေနဟု အမည်ရသော အသင့်ကို ပူရန္ဒပူမင်းကြီးနဲ့ မိဖုရားခေါင် ကြီးရဲ့ သားတော်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်လက်ခံရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပေတယ်။ အသင်တို့ မယုံကြည် လက်မခံနိုင်သေးတာ နည်းလမ်းကျပေတယ်။ ယုံကြည်လက်ခံဖို့အတွက် ဟောဒီ အမည်နာမတွေကို နားထောင်လိုက်ပါဦး”

ဥတေနသည် မယ်တော်ကြီး ပြောပြလိုက်သော ကောသမ္ဘိနန်းတွင်းမှ

နန်းရင်းဝန်ကြီး မြို့တော်ဝန်နှင့် လွတ်တော်မှူးကြီး မတ်ကြီးများ၏ အမည်နာမများ၊ စစ်သေနာပတိ မြို့စောင့်တပ်ဗိုလ်မင်းနှင့် အခြား အရေးပါသူတို့၏ အမည်နာမများကို ရွတ်ပြလိုက်၏။

မြို့ရိုးထိပ်တွင် ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ နားခံတော် အသံပေါ်လာသည်။

“ယုံကြည်လောက်သော အထောက်အထားများ ဖြစ်ပေတယ်။ အသင် ဥတေန သို့သော် ဤအမည်နာမများကို အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က လဲ လျှို့ဝှက်စူးစမ်း မှတ်သားပြီး ပြောပြနိုင်သေးတယ်။ ယခုထက် ခိုင်လုံသော အထောက်အထားပြပါပေဦး ဥတေန”

ဥတေနက ဆင်ကြီးကို အရိပ်အကဲ ပြလိုက်သည်။ ဆင်ကြီး၏ နှာမောင်း မြင့်တက်လာ၏။ ထိုနှာမောင်းထိပ်မှ အရာနှစ်ခုကို ဥတေန ယူလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြလော့ ဒါက ကျွန်ုပ် ခမည်းတော်မင်းကြီးက မယ်တော်ဖုရားကို ချီးမြှောက်ခဲ့တဲ့ ကမ္မလာနီ၊ ဟောဒါက လက်ဝတ်ရတနာ။ ဒီကမ္မလာနီနဲ့ ဒီလက်ဝတ်ရတနာကို ဆင်မြန်းပြီး နေစာလှုံရင်းနဲ့ ငှက်ဆင်ကြီးရဲ့ ထိုးသုတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

မြို့ရိုးထိပ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ မှူးကြီးမတ်ကြီးများ သေနာပတိ စစ်သူရဲများ ဖြိုင်ဖြိုင်ထလာကြပြီး လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား နားခံတော်၏ အသံပါကြီး ပေါ်လာလေသည်။

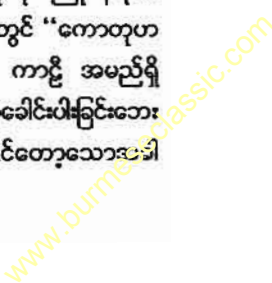
“နတ်ရွာစံ ပူရန္တမင်းကြီးနဲ့ ပိဖုရားခေါင်တို့ရဲ့ သားတော် ဥတေနသား အား ကြိုဆိုပင့်ဆောင်ဖို့ မြို့တံခါးကို ဖွင့်။

“အဘိသေက သဘင်တော် ကျင်းပရန် အသင့်ပြင်ကြ၊ ကောသပို့ပြည် ရှင် ဥတေန ဘုရင်လောင်းလျာ ကြွတော်မူလာပြီ”

*

ဒုက္ခိက္ခန္ဓရ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဘေးဆိုးကြီးနှင့်အတူ ကပ်လျက်ပါလာမည် ကား ရောက္ခရကပ် အနာရောဂါဆိုးတို့ ကျရောက်နှိပ်စက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အာလ္လကပ္ပတိုင်းသည် ထိုကပ်ဘေးဆိုးကြီး နှစ်ခုကို ကြုံနေရ၏။ ကပ်ဘေး၏ ဝါးမျိုးနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရသူ လူပေါင်းများစွာတို့တွင် “ကောတုဟလိက”လည်း အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ကောတုဟလိကတွင် ကာဠိ အမည်ရှိ ဇနီးနှင့် ကာပိအမည်ရှိ လူမမယ် သားငယ်တို့ ရှိ၏။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေး ဖိစီးခဲ့ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမူ တစ်ခုခုကိုမျှ မပြုနိုင်တော့သောအခါ

ကောတုဟလိကသည် ဇနီးကာဠိကို -

“ကာဠိ ဒုဋ္ဌိက္ခန္ဓရကပ်ရဲ့ နောက်မှာ ရောဂန္ဓရကပ်ဟာ အစဉ်လိုက်ပါ လာမြဲဖြစ်တယ်။ အခုကပဲ အာလ္လကပ္ပတိုင်းရဲ့ မြို့ရွာများစွာမှာ ယဉ်းအနာရောဂါ ဆိုးကြီး ကျရောက်နေပြီ”

“ယဉ်းအနာ ရောဂါဆိုးဆိုတာ ဘာလဲ အမောင်”

“အပြင်းထန်ဆုံး မြွေအဆိပ်ထက် ပိုဆိုးတယ်။ ဒီအနာ ကျရောက်ပြီ ဆိုရင် အိမ်တစ်အိမ်မှာ တိရစ္ဆာန်တွေကစပြီး ဝိုင်းခနဲ ချက်ချင်း သေကြေ ပျက်စီးကြတယ်။

“ပြီးတော့ လျှင်မြန်စွာ လူတွေကို ကူးစက်တယ်။ သီးကင်းသီးမှည့်တွေ ကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ချလိုက်သလို မျက်စိအောက်မှာပဲ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျ သေကြေရတယ်”

“အလိုလေး ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကျွန်မတို့မှာ သားလေး”

“အချိန်မီနိုင်သေးတယ်။ ကာဠိ တို့များ အာလ္လကပ္ပကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာကြစို့၊ ကောသမ္ဘိပြည်ကို သွားပြီး အသက်မွေးကြစို့၊ သားလေးကို နှိုး ငါက စားနပ်ရိက္ခာပြင်မယ်။ အခုပဲ ထွက်ပြေးကြမယ်”

ကောတုဟလိက ဇနီးနှင့် သားငယ် လူမမယ်တို့ ဝေးလံလှစွာသော ကောသမ္ဘိပြည်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ယာဉ်ရထား မြင်းလှည်း လုံးဝမရှိသဖြင့် ခြေကျင်ခရီးဖြင့်သာ ခက်ခဲပြင်းထန်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရ၏။

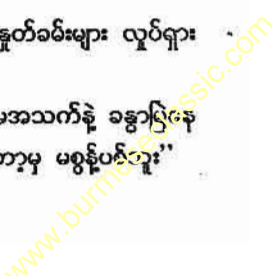
သယ်ဆောင်လာသော စားနပ်ရိက္ခာသည် ရက်အနည်းငယ်မှာပင် ကုန်ခန်းသွား၏။ ရောဂါကပ်ဘေးကို ရှောင်ခွာပြေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်းကို ရှောင်လွှဲမရနိုင်။ သားငယ် လူမမယ်ကို ဖခင်က ထမ်းပိုးလျက် မိခင်က ပွေ့ချီလျက်၊ တစ်လှည့်စီ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်လာ၏။

ကောတုဟလိက ဆို့နှစ်စွာ ပြောလေသည်။

“ရှင်မ တို့များ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင် သားသမီး ရနိုင်ပါသေး တယ်။ အခု ကလေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြစို့”

ဇနီးကာဠိ၏ ခြောက်သွေ့ ကွဲအက်နေသော နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှား သွား၏။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ အမောင်၊ ကျွန်မအသက်နဲ့ ခခွာပြန်နေ သရွေ့ အသက်ရှင်နေသေးတဲ့ သားလေးကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်ပစ်ဘူး”

မိမိ၏ ခြေထောက်များကိုပင် မသယ်နိုင်တော့သည်အထိ တရွတ်တိုက် ဆွဲရင်း အားယူလှမ်းရင်း တစ်ဖန်ပြန်လဲကျရင်းဖြင့် အဆိုးဆုံး အခြေအနေ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

“ရှင်မ သားငယ်ကို စွန့်ပစ်ကြပါစို့”

“ဒီစကား နောက်ထပ် မပြောနဲ့”

သားငယ် လူမမယ်ကား မိခင်ဖခင်တို့၏ တစ်လှည့်စီ ထမ်းပိုးပွေ့ပိုက်ခြင်း ဖြင့် အိပ်ပျော်စ ပြုလာ၏။ ကောတုဟလိက ပွေ့ချီအလှည့်ရောက်ချိန်တွင်ကား နှစ်နှစ်မြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားလေသည်။

“ရှင်မ ငါ့ကို မစောင့်နဲ့ ရှေ့က သွားနှင့်”

ဇနီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သည်တွင် ကောတုဟလိကသည် သားငယ်အား ပခုံးထက်မှ ချ၍ ချုံပုတ်တစ်ခုအောက်သို့ သိပ်ထားလိုက်၏။

“အမောင် ရှင် ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိလို့ ကျွန်မ ကြည့်နေတာ အခု သားကို ပြန်ချီပါ”

“ကောင်းပါပြီ ကာဠီရယ် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဟော ဟိုးရှေ့မှာ”

“ဘာလဲဟင်”

“မီးရောင်လက်လက် မြင်ရတယ် ပြီးတော့”

“အုပ်အုပ်သဲ့သဲ့ အသံများ ကြားကြရသည်။ ပူးဝူးမဲမဲ အသံများ ဖြစ်၏။

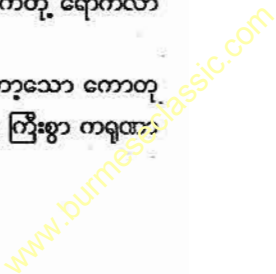
“ရှင်မရေ ငါတို့မသေတော့ဘူး သားလဲ မသေတော့ဘူး ကြားလား အဲဒါ နွားခြံပဲ နွားကျောင်းသားအိမ်ပဲ”

*

နွားများကို စနစ်တကျ မွေးမြူလျက် စည်းစိမ်ဥစ္စာ အသင့်အတင့်ကုံလုံသော နွားခြံပိုင်ရှင်သည် နို့စား နွားမကြီးတစ်ကောင်ကို အကြောင်းပြု၍ အကျွေးအမွေး မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန် စီစဉ်နေသည်။

အကောင်းဆုံး နွားနို့မှ နို့ယုနာကို စိမ့်၍ အိမ်သို့ မပြတ်ဆွမ်းခံကြသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လောင်းလှူဆက်ကပ်၏။ ထို့နောက် ဝန်းကျင်မှ မိတ်ဆွေများ အားလည်း ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကောတုဟလိကတို့ ရောက်လာ ကြလေသည်။

ကြင်နာတတ်သော နွားခြံပိုင်ရှင်သည် လူရုပ်မပြီတော့သော ကောတု ဟလိကတို့ကို မြင်သောအခါ ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ကြီးစွာ ကရုဏာ

သက်သွားသည်။

“အလို ဝမ်းဗိုက်ဟောက်ပက် နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ မျက်လုံးတွေကလဲ လက်တစ်နှိုက်နဲ့ ခြေထောက်အနိုင်နိုင် တရွတ်ဆွဲလာလိုက်ကြတာ ဟောကလေး လူမမယ်လေး တစ်ယောက်လဲ ပါလာသေး ဟဲ့ဟဲ့ နွားကျောင်းသားတို့ ဖေးကူကြစမ်း ဆွဲခေါ်ကြစမ်း”

စိတ်လျှော့လိုက်သည်ဖြစ်၍ ပုံလဲကျသော မေ့မြောသွားသော ကောတုဟလိကနှင့် ကာဠိတို့ကို သတိပြန်လည်လာအောင် ဦးစွာ ပြုစုပေးကြရသည်။ ကလေးငယ်ကား ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် အသက်ရှူရင်း မွတ်သိပ်ခြင်း၏ ဟိုမှာ ဘက်သို့ရောက်ရှိကာ အိပ်ပျော်နေရှာ၏။

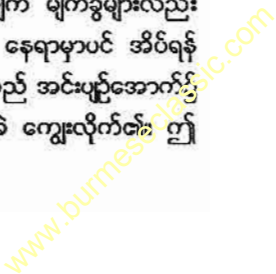
“ဟဲ့ ဟဲ့ အဝတ်အစားလဲတာ ရေငြိမ်းသန့်စင်တာတွေ နောက်မှ လုပ်ကြ နို့ဃနာ အရင်ကျွေးကြ ဒီအာဟာရမှ မရရင် သူတို့ သေကုန်တော့မယ်။ နေဦး နို့ဃနာထဲကို ထောပတ်နည်းနည်း ထပ်ထည့်လိုက်ဦး သူတို့ ဝမ်းမီး မငြိမ်းခင် မြန်မြန်လုပ်ကြ”

ထောပတ်ကဲသော နို့ဃနာ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ကို ကြည့်၍ ဇနီးဖြစ်သူ ကာဠိက ဆို၏။

“အမောင် ရှင်ကပိုပြီး ဆာလောင်တတ်တယ်။ ရှင်ကြည့်ရတာ ဒီအာဟာရကို အခုမှ မစားရရင် ဗုန်းဗုန်းလဲကျ သေဆုံးတော့မလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မက အဆာခံနိုင်ပါတယ်။ ရှင်များများ စားပါ။ ကျွန်မ နည်းနည်းပဲ စားပါမယ်”

ကောတုဟလိက စကားပြန် မပြောနိုင်၊ နို့ဃနာ နို့ဝမ်းကို အားပါးတရ ကော်၍ ကော်၍ စားလေသည်။ ခုနစ်ရက်ရှစ်ရက်မျှ အစာငတ်ခဲ့ပြီး မွတ်သိပ် ဆာလောင်ခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်ကို လွန်မြောက်နေပြီဖြစ်သော ဝမ်းဗိုက်နှင့် အစာအိမ်အတွင်းသို့ နို့ဃနာကို တစ်စွန်းပြီး တစ်စွန်း လောင်းထည့်သည်။ ကောတုဟလိကမှာ နဂိုကတည်းက အစာမက်သူလည်း ဖြစ်၏။ တပ်မက်သော ရသာတဏှာကို ငြင်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့...။

အလွန်အကျွံ စားပြီးနောက် မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်သောအခါ ကောတုဟလိကသည် ပြည့်မောင်းသော ဝမ်းဗိုက်ကို ပွတ်လျက် မျက်ခွံများလည်း လေးလံလာသည်။ မှေးမှေးစင်းစင်း မျက်လုံးများဖြင့် နေရာမှာပင် အိပ်ရန် လှဲချလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ နွားကျောင်းသား နွားခြံရှင်သည် အင်းပျဉ်အောက်၌ အိပ်နေသော ခွေးမတစ်ကောင်ဆီသို့ နို့ဃနာခဲ တစ်ခဲ ကျွေးလိုက်၏။ ဤ

သည်မှာ နွားခြံရှင်၏ ပြုပြင်အမှု ဖြစ်သည်။

“ရော့ ဟဲ့ . . . နီမ . . . ထုံးစံအတိုင်း နို့ခဲတစ်ခဲ လာပြီ ရော့ . . . အင်း နီမလဲ နို့ခဲကို နွေတိုင်းစားနေရတာတောင် မငြီးငွေ့သေးဘူး . . . စားစား”

အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲ ကောတုဟလိက ထိုစကားကို ကြားလိုက်၏။ နို့ခဲ ကောက်ဝါးလိုက်သော ခွေးမကိုလည်း မြင်လိုက်၏။ ကောတုဟလိက၌ အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

“ကြည့်စမ်း ခွေးမဟာ ဖုန်းကံရှိလိုက်တာ နို့ခဲနို့မိမ်းကို နွေစဉ်မပြတ် စားရတယ် . . . ”

ထိုအတွေးဖြင့် ကောတုဟလိက မျက်ခွံများ ပိတ်သွား၏။ ချိုဆိမ့်အိ သော နို့ဃနာ၏ အရသာ အစွမ်းပြလေပြီ။ ကောတုဟလိက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထိုသို့ အိပ်ပျော်သွားခြင်းကား ပြန်၍ နိုးထလာခြင်း မရှိတော့သော အိပ်ခြင်းပင်။

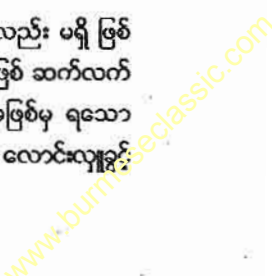
နို့ဃနာကို အစာကျေချက်ရန် ကောတုဟလိက၌ ဝမ်းမီးပါစကဓာတ် ပျက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အလွန်အကျူး စားထားသဖြင့် ထောပတ်နှင့် နို့မိမ်းတို့သည် ကောတုဟလိက၏ အစာအိမ်အတွင်း၌ အခဲလိုက် အပြင်လိုက် တည်ကာ အသက်ရှူပေါက်ပါ ပိတ်သွားသည်။

ဇနီးသည်ကာဠီသည် အိပ်စက်ရာမှ ပြန်မထတော့သည့် ခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကို ကြေကွဲမဆုံး ခံစားရလေသည်။ ကောတုဟလိက စားပိုးနှင့်၍ သေဆုံးသွားကြောင်းလည်း သိလိုက်၏။ သို့သော် ကာဠီ မသိသာ အခြင်းအရာ ကား -

“ခွေးမသည် ဘုန်းကံရှိပေစွ” ဟူ၍ စိတ်စွဲခဲ့သော အဟုန်ဖြင့် ကောတု ဟလိကသည် သေဆုံးပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ ခွေးမ၏ ဝမ်း၌ သန္ဓေတည်ခဲ့ခြင်း ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကာဠီအတွက် အခြားတစ်ပါး၌ မှီခိုစရာလည်း မရှိ၊ သွားစရာလည်း မရှိ ဖြစ် သောကြောင့် နွားခြံရှင် နွားကျောင်းသား အိမ်မှာပင် အစေခံအဖြစ် ဆက်လက် နေထိုင် ရှင်သန်ခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့သောအခါ အစေခံအမှုလုပ်အဖြစ်မှ ရသော ဆန်တစ်စလယ်ကို ချက်ပြုတ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါး၏ သပိတ်၌ လောင်းလျှော့

ရခဲ့သည်။

ဆွမ်းလောင်းပြီးနောက် ကာဠိဆုတောင်း ပတ္တနာပြု၏။

“ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖို့သည် တပည့်တော်၏ သွားလေသူ ကောတုဟလိကထံသို့ ရောက်ပါစေသတည်း”

သန္ဓေလွယ်ထားသော ခွေးမသည်လည်း များမကြာမီပင် ခွေးထီးလေး တစ်ကောင် ဖွားမြင်လေသည်။ ခွေးမကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာရှိသော နွားခြံရှင်သည် လည်း ခွေးထီးလေးအတွက် နွားမတစ်ကောင် သတ်မှတ်ကာ ထိုနွားမမှ ထွက်သော နို့ရည်ကို သုံးဆောင်စေသည်။ သို့ဖြင့် ခွေးကလေးသည် ကောင်းမွန်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့လေသည်။

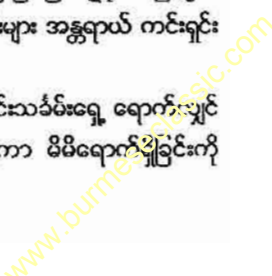
အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ဆွမ်းဘုဦးပေးတိုင်း ခွေးကလေးအား အပြုမပြတ် ထမင်းခဲတစ်ခဲကို ကျွေးတော်မူ၏။ ခွေးလေးသည်လည်း ထမင်းခဲကို အကြောင်းပြု၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကို သခင်အဖြစ် ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့သည်။ နွားခြံရှင်သည် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံ သွား၏။ ထိုသို့ သွားလေတိုင်း ခွေးလေးသည်လည်း နောက်မှ အမြဲလိုက်ပါလာတတ်သည်။ လမ်းခရီးအကြား သားရဲ မြွေဆိုးတို့ ကိန်းအောင်းတတ်ရာ ချုံပုတ်မြေကြီးနေရာရောက်တိုင်း နွားခြံရှင်သည် တုတ်တံဖြင့် ဂိုက်ပုတ်လျက် ရူးရှူးရွတ်ရွတ် အသံဖြင့် ခြောက်လှန့် တတ်သည်။ ခွေးလေးသည် ထိုအပြုအမူကို ကောင်းစွာ မှတ်သားထား၏။

တစ်နေ့သောအခါ နွားခြံရှင်က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လျှောက်တင်၏။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မှာ နွားခြံနွားအုပ်များနဲ့ မအားလပ်လို့ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်တိုင် မရောက်နိုင်ခဲ့သော် ဒီခွေးကလေးကို လွှတ်လိုက်ပါရစေ ဘုရား။ ခွေးလိမ္မာလေးဟာ အရှင်ဘုရား သီတင်းသုံးရာ အရပ်နဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ အိမ်အကြား ခရီးလမ်းကို ကောင်းစွာ သိနေပါပြီ ဘုရား . . . ခွေးကလေး လာရောက်ပင့်ဆောင်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူပါ ဘုရား”

ထိုနေ့မှစ၍ နွားခြံရှင်ကိုယ်တိုင် သွားခွင့်မရသော နေ့များ၌ ခွေးကလေး သည် အကြိုအပင့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။ ခွေးကလေးသည် သခင်၏ အပြုအမူကို ကောင်းစွာ မှတ်သားထားပြီးဖြစ်၍ ချုံပုတ်မြေတွင်း နေရာများရောက်လျှင် သုံးကြိမ်ဟောင်၍ သားရဲမြွေဆိုးများ အန္တရာယ် ကင်းရှင်း စေ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သီတင်းသုံးရာ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသင်္ခမ်းရှေ့ ရောက်လျှင် လည်း တံခါးဝမှာ ထိုင်၍ သုံးကြိမ်ဟောင်ကာ အူကာ မိမိရောက်ပို့ခြင်းကို

သိစေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ထွက်ကြွလာသောအခါတွင်လည်း ဝမ်းသာ အူဖြူးဟောင်လျက်၊ ရှေ့မှ ကြိုသွားနှင့်သည်။ လမ်းဖြောင့် လမ်းမှန်အတိုင်း ကြွချီနိုင်အောင် သင်းပိုင်စကို ကိုက်ဆွဲ၍ ပင့်ဆောင်တတ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ၊ နွားခြံရှင်သည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သင်္ကန်း ဟောင်း နွမ်းဆွေးမြည့်သည်ကို သိ၍ သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို ဆက်ကပ်လေသည်။

“ဒါယကာ သင်္ကန်းမည်သည်ကို တစ်ပါးတည်း ပြုခြင်းငှာ မလွယ်ကူချမ်းသာရာ ငါ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားရမည်” ဟု ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ မိန့်လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူလေသည်။

ခွေးကလေးကား မြင်ကွင်းမှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်ရင်း နာကျင်ကြေကွဲစွာ အူရင်း၊ အရှင်မြတ် လွန်သည်နှင့် နှလုံးကွဲ၍ သေဆုံးသွား၏။ ဤသို့ သေဆုံးပြီးနောက် ခွေးကလေးသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ နတ်သားအဖြစ် ရောက်ရှိသွားသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်အား ချစ်ကြည်မြတ်နိုးလျက် ဟောင်ခြင်း အူခြင်းကို ပြုသော ကောင်းမှုကံ အကျိုး ဆက်ဖြင့် ‘ယောသက’ အမည်ရသော ထိုနတ်သားသည် တိုးတိုးသက်သာ ပြောဆိုလျှင် တစ်ဆယ့်ခြောက်ယူဇနာသို့တိုင် နှံ့သော၊ ပကတိအသံဖြင့် ပြောဆိုလျှင် ယူဇနာတစ်သောင်းရှိသော နတ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးကို နှံ့သော စွမ်းအားထူးကို ရခဲ့လေသည်။

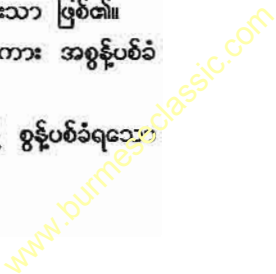
သို့သော် ယောသကနတ်သားသည် နတ်ပြည်၏ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစားလျက်၊ သတိလွတ်ကင်း မေ့မေ့လျော့လျော့ရှိသဖြင့် ကြာရှည်မနေ စုတေခဲ့လေသည်။

*

ယောသကနတ်သားအဖြစ်မှ စုတေခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဖန်ပြန်လည် ဖြစ်ရာ ဘဝကား ကောသမ္ဘီပြည်မှာ နေထိုင်သော ပြည့်တန်ဆာမ၏ ဝမ်းသန္ဓေ ဖြစ်၏။ ပြည့်တန်ဆာမတို့ မည်သည်မှာ သမီးမိန်းကလေးမွေးလာလျှင် အထူး တလည် ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက် မိမိတို့၏ အနွယ်အဆက်ကို ဆက်စပ်တည်တံ့ စေသည်။ သားယောက်ျားမွေးလျှင်ကား စွန့်ပစ်သည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။

သားယောက်ျားလေး မွေးလာသော ကလေးငယ်ကား အစွန့်ပစ်ခံ ဘဝသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုနေ့မှာပင် မွေးဖွား၍ ထိုနေ့မှာပင် အမှိုက်ပုံသို့ စွန့်ပစ်ခံရသော

ကလေးငယ်၏ ဘဝအလှည့်အပြောင်းကား ဤသို့ဖြစ်၏။

ကောသမ္ဘီပြည်မှ သူဌေးကြီးသည် ဘုရင့်ထံ အခစားသွားချိန်တွင် ပုရောဟိတ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သူဌေးကြီးက နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မေးမြန်းစူးစမ်းသည်။

“ဆရာ ပုရောဟိတ် ယနေ့အဖို့ကော နိမိတ်စနည်း၊ တဘောင် နက္ခတ်ကြည့်ခြင်း ယှဉ်ခြင်းလုပ်ပါသေးသလား”

ပုရောဟိတ်ကြီးက ဖြေသည်။

“သူဌေးကြီး ငါတို့အဖို့ နက္ခတ်ကြည့်သော အလုပ်ကလွဲလို့ အခြားဘာလုပ်စရာရှိသလဲ”

“သို့ဆိုလျှင် ယနေ့အဖို့ ဘာများ ထူးထူးခြားခြား မြင်ပါသလဲ”

“ထူးထူးခြားခြားဆိုရမယ့် အချက်တစ်ချက်ရှိတယ် သူဌေးကြီး။ ယနေ့ဖွားမြင်သော လူငယ်ဟာ အကြီးဆုံး အချမ်းသာဆုံး အကြွယ်ဝဆုံး သူဌေးကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ကောသမ္ဘီသူဌေးကြီး လှိုက်ခနဲ ဝမ်းမြောက်မိသွားသည်။ အကြောင်းမှာ သူဌေးကတော်ကြီး၌ နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ဆောင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးက လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“သွားစမ်း မြန်မြန် ကြည့်ချေစမ်း၊ ငါ့ဇနီး သူဌေးကတော်ကြီး ဖွားမြင်ပြီး ပလား သွားကြည့်စမ်း သိအောင် လုပ်ခဲ့စမ်း . . .”

ထိုသူ ထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“သူဌေးကတော်ကြီး မဖွားမြင်သေးပါဘူး သူဌေးကြီး”

သူဌေးကြီးသည် ဘုရင့်ထံ ခစားဝင်ပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ကာဠိအမည်ရှိ ကျွန်မတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်၏။

“ကာဠိ အသပြာတစ်ထောင် ယူသွား၊ ကောသမ္ဘီမြို့လုံးအနှံ့ လှည့်လည် စုံစမ်း ဒီနေ့ ဖွားမြင်တဲ့ ကလေးငယ်တွေရင် အသပြာ တစ်ထောင်ပေးပြီး အဲဒီကလေးကို ဝယ်ယူခဲ့”

နှံ့စပ်သော ကျွန်မ ကာဠိသည် မကြာမီမှာပင် အမှိုက်ပုံမှ ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ယူမွေးထားသည်ဟု သတင်းရသော အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

“ဒီကလေးကို ဘယ်က ရပါသလဲ”

“ကျွန်ုပ်ယောက်ျား အမှိုက်ပုံကတွေ့လို့ ကောက်ယူခဲ့တာပါပဲ”

“ဒီနေ့ မွေးတဲ့ ကလေးလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ချက်ကြီးတောင် မစင်ချင်သေးဘူး။ အမှိုက်ပုံထဲမှာ ဘယ်လို မအေမျိုးက စွန့်ပစ်သွားသလဲ မသိပါဘူး။ တစာစာအော်ငိုနေတာ အနားမှာလဲ ကျီးတွေ ခွေးတွေအုံလို့ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက ကျီးတစ်ကောင်မှ မထိုးဘူး ခွေးတစ်ကောင်မှ မဟပ်ဘူး”

“အဲဒီ ကလေး ကျွန်မကို ရောင်းပါလားရှင်”

“ဘယ်လောက် ပေးမှာလဲ”

အသပြာ တစ်ကျပ်မှ အစပြုကာ တစ်စတစ်စတိုးမြှင့်ခဲ့ကြရာ အသပြာ တစ်ထောင်တွင် ဈေးတည့်သွားကြသည်။

သူဌေးကြီးသည် မွေးကင်းစ ကလေးငယ်ကို ကြည့်လျက်၊ စိတ်ကူး၏။

“ငါ့သူဌေးကတော်မှာ မိန်းကလေး ဖွားမြင်ခဲ့သော် ဒီသူငယ်နဲ့ ကြီးပြင်း လာချိန်မှာ စုံဖက်စေမယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ဒီသူငယ် သူဌေးကြီးဖြစ်၊ ငါ့သမီး သူဌေး ကတော်ကြီး ဖြစ်။ အင်း တကယ်လို့ ငါ့နီးက သားယောက်ျားဖွားခဲ့ရင်ကော ဒါဆိုရင်တော့ ဒီသူငယ်ကို ကိစ္စတုံး လက်စဖျောက်ပစ်ရမှာပေါ့လေ . . .”

နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်မြောက်ခဲ့၏။

သူဌေးကတော်ကြီး နေ့လရက်စေ့ရောက်၍ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ခဲ့ သည်။ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်၏ အူဝဲငိုသံနှင့်အတူ “သားဟေ့ . . . သား . . . သား” ဟူသော ဝမ်းဆွဲသည်များ၏ အသံကို ကြားရပြီးနောက် သူဌေးကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သမီးမွေးရင် အရွယ်သင့်ချိန်မှာ ဒီကလေးနဲ့ စုံဖက်စေမယ်၊ ဒီလို မဟုတ်ဘဲ သားမွေးခဲ့ရင်တော့ ဒီသူငယ်ကို ကိစ္စတုံးရမယ်လို့ ငါစိတ်ကူးခဲ့တယ်။ အခု ငါ့မှာ သားမွေးခဲ့ပြီ ဒီတော့ လုပ်စရာက . . .”

ကောသလီသူဌေးကြီးသည် ကျွန်မ ကာဠီကို ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“ကာဠီ . . . နားထောင်စမ်း . . . ဒီကလေးကို ယူသွား၊ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ မမြင်စေနဲ့ နင်ခေါ်သွားရမယ့် နေရာက . . .”

ကလေးငယ်အား လက်စတုံး သုတ်သင်ရေး အစီအမံ စတင်လေပြီ . . .။

ထိုနေ့ ညနေစောင်းတွင် ကာဠီပြန်လာ၏။

“ကာဠီ . . . ဘယ်လိုလဲဟေ့ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

ကာဠီက ဘာမှမဖြေဘဲ ငေးငိုင်ကြည့်နေသည်။

“ငါပြောသလို လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကာဠိ ထစ်ငေါ့တုန်ရီစွာ ပြောလာသည်။

“သူဌေးကြီး ခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း နွားခြံတံခါးဝမှာ ဖိလာကန်လန် အနေအထားနဲ့ ကလေးကို ကျွန်မ ချထားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူဌေးကြီးမှာတဲ့ အတိုင်း နွားခြံထဲက ထွက်လာကြတဲ့ နွားမတွေ သူ့အပေါ် တက်နှင်းသွားမှာကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နွားလားဥဿဘကြီးက ဦးဆုံးထွက်လာပြီး ကလေးပေါ် ခြေလေးချောင်းအတွင်းမှာ ခွထားပြီး ရပ်နေပါတယ်။ နွားမတွေက နွားလားကြီးကို ရှောင်ကွင်းပြီး သွားကြလို့ ကလေးမှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာပဲ နွားကျောင်းသား ရောက်လာပြီး ခါတိုင်းဆိုရင် အမြဲတမ်း နွားလားဥဿဘက နောက်ဆုံးမှာ ထွက်တယ်။ ဒီနေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှေ့ဆုံးက ထွက်ပြီး ကလေးကို ခွထားရင်း ကာကွယ်တယ်။ ဒီကလေး ငါနဲ့ထိုက်လို့ရတာပဲ ဆိုပြီး ကောက်ယူသွားပါတယ်။ သူဌေးကြီး”

ကောသမ္မိ သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာမှာ အံ့သြမှုဖြင့် ဖွေးသွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သွေးရောင်လျှမ်းလာပြီး -

“အသပြာ တစ်ထောင်ယူပြီး သွားဝယ် ကလေးကို ပြန်ယူခဲ့ . . .”

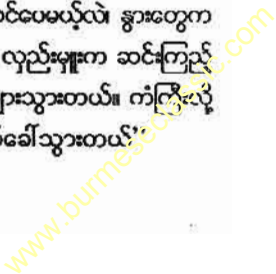

“ကိုင်း ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွဲနိုင်တော့ဘူး ကာဠိ သိလား၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း အတိအကျလုပ်နော်။

“ကောသမ္မိက မနက်စောစောထွက်တဲ့ ကုန်သည်လှည်းငါးရာတို့ မောင်းမယ့်လမ်းကြောင်း၊ ဟေ့ ဟေ့ လှည်းဘီးတွေ ဖြတ်သွားတဲ့ လမ်းကြောင်း တည့်တည့်နော်။ အဲဒီမှာ ချထား စောင့်ကြည့်နေ လှည်းဘီးတွေ နင်းဖြတ် ထက်ပိုင်းကြိတ်တာတွေ့ပြီးအထိ သေချာအောင် စောင့်ပြီးမှ လာပြော. . .”

နေထန်းတစ်ဖျား မရှိတရှိ အချိန်မှာပင် ကာဠိ ပြန်ရောက်လာ၏။ အသက်ရှူမမှန်သော မောဟိုက်ခြင်းများဖြင့် ကာဠိ ပြောသည်။

“သူဌေးကြီး လှည်းငါးရာတို့ရဲ့ ရှေ့ဆုံးက လှည်းမှူးရဲ့ လှည်းဟာ ကလေးငယ်နားကို ရောက်တာနဲ့ နွားတွေက ဆက်မသွားတော့ဘူး။ လှည်းဦး ထစ်ဆိုးကနေ ရုန်းထွက်တယ်။ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ထမ်းပိုးတင်ပေမယ့်လဲ၊ နွားတွေက ဘယ်လိုမှ နှင်တံတို့လို့ မရဘူး။ နေရာက မရွေ့ကြဘူး။ လှည်းမှူးက ဆင်းကြည့် တော့ ကလေးကို တွေ့သွားတယ်။ လှည်းမှူးချောက်ချားသွားတယ်။ ကံကြီးလို့ ပါလားဆိုပြီး ကလေးကို သားအမှတ်မွေးစားဖို့ အိမ်ခေါ်သွားတယ်။”

ကောသဋ္ဌိသူဌေးကြီး၏ မေးရိုးများ ကြွတက်လာ၏။

“အသပြာ တစ်ထောင်နဲ့ သွားဝယ်ချေဦး ဟဲ့၊ အင်း ဒီတစ်ခါတော့ အင်း လွတ်ရိုးလား ငါပြောမယ် ကာဠိ ဒီလိုလုပ် . . .။

“ဒီတစ်ခါ သချိုင်းကုန်းကို သွား၊ ချုံကြားထဲ ပစ်ထားလိုက်၊ ကျီးတွေ လင်းတတွေ ခွေးအတွေ ထိုးဆွကိုက်ခဲ အင်း . . . ဘီလူးသဘက်တွေကလဲ ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက် . . . ဟင်း လွတ်နိုင်ဦးမလားကွာ ဟေ့ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေနော် ကြားလား”

ကာဠိသည် သုဿန်သို့ သွားရမည် ဖြစ်သဖြင့် တုန်လှုပ်သွား၏။ သို့သော် သူဌေးကြီး၏ အမိန့်ကို ငြင်းဆန်ရန် မစွမ်းသာချေ။

ညနေပိုင်းတွင် ကာဠိ ပြန်ရောက်လာ၏။ ကာဠိ၏ မျက်နှာမှာလည်း သွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေလေသည်။

“သူဌေးကြီး . . . ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . . သုဿန်ကို သွားပြီး” ကာဠိ စကားဆက်မပြောနိုင် အတန်ကြာမှ -

“လူသေအလောင်း မြှုပ်တဲ့ ခြေပုံတွေနား ချုံကြားမှာ ကျွန်မ ကလေးကို ပစ်ချပြီး သစ်ပင်နောက်ကနေ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ ဆိတ်ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဆိတ်အုပ်တွေနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ဆိတ်မကြီးတစ်ကောင်က ချုံက သစ်ရွက်တွေ စားရင်း ကလေးကို တွေ့သွားတော့ ဆိတ်မကြီးရယ်လေ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ဒူးဆစ်တုပ်ထိုင်ပြီး ကလေးကို နို့တိုက်တယ်။ ဆိတ် ကျောင်းသားက ဆိတ်မကြီး ထွက်လာအောင် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ဖို့ ဝင်လာ တယ်။ ဆိတ်မကြီးက နေရာမရွေ့ဘူး ဆိတ်ကျောင်းသားလဲ ကလေးကို တွေ့သွားပြီး”

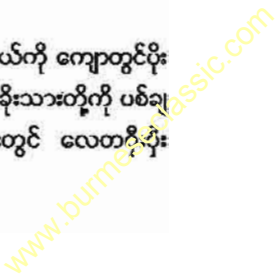
“တော် . . . တော့ ဆက်မပြောနဲ့”

သူဌေးကြီး ပေါက်ကွဲစွာ အော်လိုက်၏။

“သားအမှတ်နဲ့ မွေးစားမယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားရော မဟုတ်လား ရော အသပြာတစ်ထောင် ပြန်ဝယ်ခဲ့ . . .”

*

ကာဠိကျွန်မသည် တောင်ထိပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ ကလေးငယ်ကို ကျောတွင်ပိုး ၍ အဝတ်ဖြင့် သိုင်းချည်ထားသည်။ ဤတောင်ထိပ်ကား ခိုးသားတို့ကို ပစ်ချ ၍ အဆုံးစီရင်ရာ ဒေသဖြစ်သည်။ တောင်ထိပ်ကမ်းပါးတွင် လေတိုက်သို့

တိုက်ခတ်နေသည်။ ကာဠီသည် ကမ်းပါးစွန်းထိပ်ရောက်သည်နှင့် ကလေးကို ကျောပေါ်မှ ဖြုတ်ယူကာ အနီးနှင့်တကွ လုံးထွေး၍ ပစ်ချလိုက်၏။ ထိုအခိုက် ဝယ် သူဌေးကြီး စကားကိုလည်း ကြားယောင်နေ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဒင်း မသေခံနိုင်ရိုးလား တောင်ကမ်းပါးပြတ်တွေနဲ့ ရိုက် အပိုင်းပိုင်းပြတ် . . .”

ကလေးငယ်သည် တောင်ထိပ်ကမ်းပါးပြတ်မှ လွင့်မျောလျက် ကစဉ် ကလျား ကျသွားလေသည်။ သို့သော် သူဌေးကြီး တွက်ထားသလို ကမ်းပါး စွန်းများနှင့် ရိုက်ခတ်ခြင်း မရှိ၊ တောင်ဝှမ်းတွင် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော ဝါးချုံကြီး၏ အထက်၊ တစ်ခဲနက် လွှမ်းဖုံးနေသော ဇင်ရွေးချုံနွယ်ခွေကြီးပေါ်သို့ တည့်မတ်စွာ ကျသွား၏။

ထိုဇင်ရွေး ချုံနွယ်ခွေကြီးရှိရာ ဝါးချုံပင်အုပ် အောက်ဘက်မှ လူသံ သူသံများထွက်လာသည်။ ထိုသူတို့ကား ကျူထရံသည်ကြီးနှင့် သူ့လူများ ဖြစ်၏။ ဝါးအခွန်အတုတ်ဖိုး ပေးချေရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဝါးတို့ကို ခုတ်ယူရန် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဝါးချုံကို ဖြတ်နေကြစဉ် ကလေးငယ်၏ ငိုသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ကျူထရံသည်ကြီး ဝါးချုံပင်တစ်ဖက်နံပါးဖြင့် တက် လာ၏။

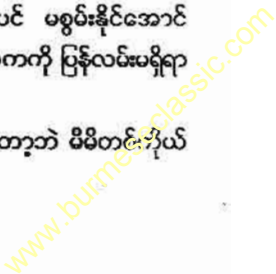
“ဟား ကလေးငယ်လေးပါလား . . . အို ချစ်စရာလေး . . . ငါနဲ့ ထိုက်လို့ရတာပဲ”

ကာဠီမှာ အတိုင်းမသိ အံ့သြမိရင်း သူဌေးကြီးထံမှ နောက်ထပ် အသပြာတစ်ထောင်ဖြင့် ကလေးကို ထပ်မံ ဝယ်ယူဦးမည့် အရေးကို တွေး လိုက်မိ၏။

သူဌေးကြီး၏ အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြံမှုကြားမှ အသက်မသေဘဲ လွတ် မြောက်လာခဲ့သော ကလေးသည် သူငယ်ကြီးအရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ အမည်နာမအားဖြင့်လည်း ယောသက ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ခဲ့ပေပြီ။ သူဌေးကြီးကား ယောသကအပေါ်တွင် စေ့စေ့ဖြောင့်ဖြောင့် ကြည့်ရန်ပင် မစွမ်းနိုင်အောင် မုန်းတီး စက်ဆုပ်လာခဲ့၏။ အချိန်နှင့် အမျှလည်း ယောသကကို ပြန်လမ်းမရှိရာ အရပ်သို့ ပို့ရန် စဉ်းစားကြစည်နေသည်။

သူဌေးကြီးသည် ကာဠီကျွန်မကို တာဝန်မပေးတော့ဘဲ မိမိတင်းဘိုယ်

တည်းသာ အကြံထုတ်ခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ထိုတစ်နေ့သို့ တိုင်ခဲ့လေသည်။

သူဌေးကြီးသည် သူ၏ အခင်မင် အရင်းနှီးဆုံး အိုးထိန်းသည်ထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

“မိတ်ဆွေကြီး အိုးဖုတ်လုပ်ငန်း ဟန်ကျရဲ့လား”

“ဟန်ကျပါရဲ့ သူဌေးကြီး”

“အခု ဟိုဟာတွေက . . .”

“ဖုတ်ဖို့ အသင့်လုပ်ထားတဲ့ အိုးစိမ်းတွေလေ”

“ဩ မီးကျိုးတွင်းထဲ ထည့်ပြီး ဖုတ်တော့မပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်တော့ ဖုတ်မှာလဲ”

“နက်ဖြန်ပဲ မှာထားသူတွေရှိလို့ . . .”

သူဌေးကြီးက အသပြာထောင်ထုတ်ကို ထုတ်၍ အိုးထိန်းသည်ရှေ့မှာ တင်ထားလိုက်၏။ အိုးထိန်းသည်၏ မျက်လုံးများမှာ လိုချင်တပ်မက်သော အငွေများဖြင့် အသပြာထုပ်ကို စူးစူးကြည့်နေသည်။

“ဒီအသပြာတစ်ထောင်က . . . သင့်ကိုပေးဖို့ . . .”

“ဟုတ်လား သိတ်ကောင်းတာပေါ့”

“အသပြာယူပြီး ကျုပ်အတွက်လဲ လုပ်ပေးဦးလေ”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော”

သူဌေးကြီးက အိုးထိန်သည်အား အနီးတိုးကပ်ရန် လက်ဟန်ပြလိုက်၏။

“ဒီမှာ နားထောင် ကျုပ်မှာ မိဘဆွေမျိုးအားလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ သားဆိုးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ အားလုံး ဒီသားဆိုးကြောင့် ညတောင် ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျုပ်လိုချင်တာက နက်ဖြန် အဲဒီ ကောင်ကို သင့်ဆီလွှတ်လိုက်မယ်။ ရောက်လာတာနဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့ သားလား မေး . . . ဟုတ်ပါတယ် ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာတင် တစ်ခါတည်း ကုပ်ဆွဲဖမ်းချုပ် တိုက်ခန်းထဲသွင်း၊ ပဲခွပ်နဲ့ အပိုင်းပိုင်းဖြတ် အိုးစရည်းထဲ ထည့်ပြီး အုတ်ဖုတ်တဲ့ မီးကျိုးတွင်းထဲထည့် အစဖျောက်လိုက်ပေတော့။ အခု အသပြာတစ်ထောင်က သင် သစ္စာရှိခြင်းရဲ့ စရန်ငွေလို့ သတ်မှတ်လိုက်။ အောင်မြင်ပြီးစီရင် နောက်ထပ် အသပြာတွေ လာလိမ့်ဦးမယ် ကြားလား”

အိုးထိန်းသည်က သွားစေ့ပြုံးလျက် -

“စိတ်ချ စိတ်ချ . . . နောက်ထပ် အသပြာသာ ဆောင်ထားပေ
ရော့ဗျာ”

*

“ယောသက လာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဖခမည်းတော်”

“ငါ အိုးထိန်းသည်ကို အလုပ်တစ်ခု အပ်ထားတယ်။ မင်း အဲဒီကို
သွား ကျွန်တော် သူဌေးကြီးရဲ့ သားပါလို့ပြော၊ ပြီးတော့ ဖခင် ခိုင်းထားတာ
အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးဖို့ လွှတ်ပြောခိုင်းလို့ လာပါတယ်ပြော ကြားလား။ အေး . . .
ကျွန်တော် သူဌေးကြီးသားပါ ဆိုတာကို ပြောဖို့ မမေ့နဲ့ အရေးကြီးတယ်။
ဒါမှ သင့်ကို သူက ယုံမှာ . . .”

“ကောင်းပါပြီ ဖခင်”

အိုးထိန်းသည်ထံသွားရန် ယောသက ထွက်လာခဲ့၏။ ဖခင်သူဌေးကြီး
ခိုင်းစေလိုက်သော အမှုကို တာဝန်ယူရတော့မည်ဖြစ်၍ ယောသက ပျော်ရွှင်
တက်ကြွနေသည်။ တိုက်အိမ်မှထွက် လမ်းမအတိုင်းလျှောက် လမ်းသွယ်
ချိုးကွေ့ -

ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ဖက်ဆီမှ ခေါ်သံကြားလိုက်ရ၏။

“နောင်တော် ယောသက နောင်တော် ယောသက”

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညီဖြစ်သူ (သူဌေးကြီး၏ သားအရင်း)ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“နောင်တော် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဖခင်ကြီး ခိုင်းလိုက်လို့ အိုးထိန်းသည်ဆီသွားဖို့ပဲ ညီငယ်”

“ဖခင်က ဘာခိုင်းလိုက်တာလဲ”

“အမှာစကားလေးပါးလိုက်တာပါကွယ်၊ အဲဒါ သွားပြောရုံပါပဲ”

သူဌေးကြီးသားက အလေးအနက်ဆို၏။

“ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီအမှာစကားကို ကျွန်တော်ပဲ သွားပြောပေးမယ်၊ နောင်
တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဒီမှာ တစ်ခုလုပ်ပေး”

“ဘယ်လို ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဟိုမှာတွေ့လား . . .”

ညီငယ်က တစ်နေရာသို့ လှမ်းပြလိုက်၏။ သူနှင့်အရွယ်တူ သူငယ်

ငါးယောက်၊ သူတို့ရှိရာသို့ ကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဂုံညင်းထိုးနေကြတာ၊ ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကိုပဲ
မဲပြီး ကစားတော့၊ ကျွန်တော် အခု လောင်းကြေးတွေ အတော်ရှုံးနေပြီ၊ ကုန်
သလောက် ရှိနေပြီ၊ နောင်တော် ဂုံညင်းထိုး ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင်တယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီကောင်တွေလောက်တော့ နောင်တော် အသာ
လေး အနိုင်ယူနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ရှုံးထားသမျှ လောင်းကြေးတွေကို
ပြန်ရအောင် နောင်တော် ကစားပေးပါ။ အိုးထိန်းသည်ဆီကို ကျွန်တော်
သွားပေးမယ်။ ကဲ ပြော အမှာစကားက ဘာတဲ့လဲ”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ညီငယ် ဖခင်ကြီးက နောင်တော်ကို ခိုင်းလိုက်တာ
သူခိုင်းတာ မလုပ်ဘူးဆိုရင် နောင်တော်ကို အပြစ်ပေးမှာပေါ့”

“နောင်တော် အပြစ်မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ။ ဖခင်ကြီးရဲ့ အမှာစကား
အိုးထိန်းသည်ဆီ ရောက်သွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ နောင်တော်ကသာ ကျွန်တော်
ရှုံးထားတဲ့ လောင်းကြေးတွေ ပြန်ရအောင် လုပ်ပေး။ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေဆီ
က အသပြာတွေကို ပြန်နိုင်အောင် ကစားပေး။ ဂုံညင်းထိုးရာမှာ နောင်တော်
လက်ကို ဒီကောင်တွေ တစ်ယောက်မှ မယှဉ်သာဘူး ကျွန်တော်သိတယ်။
ညီငယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ နောင်တော်ရယ် မခံချင်လွန်းလို့ပါ နော်”

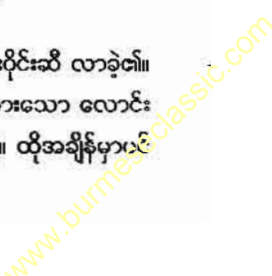
“ညီငယ်ကို ချစ်လည်း ချစ်၊ အမြဲတစေလည်း အလိုလိုက်ခဲ့လေရာ၊
ယောသက ငြင်းရန် အခက်ကြုံနေ၏။

“ကဲပါ နောင်တော်ရယ်၊ အမှာစကားက ဘာတဲ့လဲ ညီငယ် အခုပဲ
သွားပါမယ်”

“အင်း အထွေအထူး မခက်ပါဘူးကွယ်၊ ကျွန်တော် သူဌေးကြီးရဲ့
သားပါ။ ဖခင်ကြီး ခိုင်းထားတာကို အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးဖို့ လွှတ်ပြောခိုင်းလို့
လာပါတယ် ဒါပါပဲ”

“ရပြီ နောင်တော် ရော့ ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထိုးဂုံးညင်း သွားကစားတော့
ကျွန်တော်လဲ အခုပဲပြေးပြောလိုက်မယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်ကျမှ
ဟိုကောင်တွေ အားလုံးရှုံးတဲ့ လောင်းကြေးအနိုင်တွေကို ယူတော့မယ် . . .
သွားပြီ နောင်တော်ရေ”

ညီငယ် ပြေးထွက်သွား၏။ ယောသကလည်း ဂုံညင်းဝိုင်းဆီ လာခဲ့၏။
တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ ယောသက နိုင်သည်။ ညီငယ်ရှုံးထားသော လောင်း
ကြေးများ အားလုံးပြန်ရသည့်အပြင်၊ အနိုင်ပင်ပေါ်နေချေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင်

အိုးထိန်းသည်ထံ ညီငယ် ရောက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် သူဌေးကြီးသားပါ။ ဖခင်ကြီးခိုင်းထားတာကို အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးဖို့ လွှတ်ပြောခိုင်းလို့ လာပါတယ်”

အိုးထိန်းသည် မျက်နှာပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်သော အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်လာ၏။

“အေး အေး အမြန်ဆုံး ဟုတ်လား၊ အခုပဲ ပြီးစေမယ်... လာကွ... အထဲဝင်”

အိုးထိန်းသည်၏ အတွေးထဲတွင် သူဌေးကြီးထံမှ နောက်ထပ်ရမည့် အသပြာထုပ်တွေကို မြင်ယောင်နေချိန်၌ ယောသက လက်ထဲမှာလည်း ဝံ့ညင်း လောင်းကြေး အနိုင်များကို ဆုပ်မိထားပေပြီ။

အိုးထိန်းသည်၏ မီးကျိုးတွင်းသည် တဟဲဟဲ တောက်လောင် လျက် ...

သားရင်း သေဆုံးခြင်းကြောင့် လောင်မြိုက်သော ပရိဒေဝမီးတောက်တို့သည် သူဌေးကြီး၏ အမုန်းအာယာတလောင်စာကို ထပ်မံဝါးမျိုပြန်၏။ ထိုအခါ ‘ယောသကကို သတ်မယ်’ ဟူသော မီးအလှုံတို့က ပို၍သာ အရှိန်ပြင်းလာကြ ပြန်သည်။ အချိန်နှင့်အမျှ ယောသကအား သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ရေးကိုသာ စဉ်းစားကြဆဲနေသော သူဌေးကြီးသည် နောက်ဆုံးရသော အစီအမံကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ယောသက လာစမ်း”

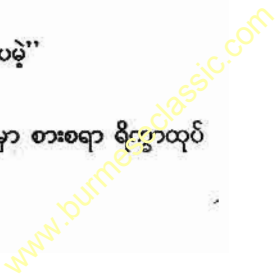
ယောသကမှာ ညီဖြစ်သူ အိုးထိန်းသည်ထံ သွားခဲ့ပြီးနောက်၊ ပျောက် ချင်းမလှ ပျောက်သွားသောကြောင့် ပူဆွေးနေရာမှ သူဌေးကြီးရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“ဈော ဟောဒီ ပေချပ်ကို ယူသွား... တစ်နေ့ခင်းလောက် ခရီးသွား။ အရှေ့မြောက်အရပ်မှာ ပထမဆုံး ကောသမ္မိသူဌေးကြီးဆိုရင် တစ်ရွာလုံး သိတယ်။ သူ့ကို ဒီပေချပ် ပေးလိုက် ဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဖခင်ကြီး ... ဒါ ... ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“တစ်နေ့ခင်း ခရီးဆိုတော့ ကျွန်တော် လမ်းမှာ စားစရာ မီးသွာထုပ်

ကလေး...”

“ရိက္ခာထုပ် ယူသွားစရာမလိုဘူး။ မင်း ဒီကနေ သွားရင် အရှေ့ရူးစုသွား မြောက်အရပ်ကို မချိုးခင်ထောင့်မှာ ရွာတစ်ရွာ ရှိတယ်။ အဲဒီရွာမှာ ငါ့မိတ်ဆွေ သူဌေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီ သူဌေးအိမ်မှာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး နေ့လယ်စာ ဝင်စားပြီးမှ ဟိုရွာကို ဆက်ထွက်၊ ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီ ဖခင်ကြီး”

“ရော ဒီပေချပ်ယူသွား စာရင်းကိုင် အမှုဆောင် လက်ထဲထည့်”

စာပေပညာမတတ်၊ အကွရာကိုမျှ မသိသော ယောသကအဖို့ သူဌေးကြီးပေးလိုက်သော ပေချပ်ပေါ်မှ စာလုံးများကိုလည် မသိနိုင်ချေ။ သူဌေးကြီး ရေးလိုက်သည့် စာကား -

မိတ်ဆွေ ယခုစာယူလာသူသည်၊ ငါ၏ ယုတ်မာ
လှစွာသော သားမိုက်ဖြစ်၏။ ငါ့အသက်ကိုပင် ရန်ရှာနေသူ
ဖြစ်၏။ သင်းအား ကိစ္စတုံး စီရင်၍ မစင်တွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်
ပါလေ။ ဤအမှုအတွက် သင် အကျိုးထူးများစွာ ခံစားရရှိ
စေမည်။

ကောသဋ္ဌိ သူဌေးကြီး

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

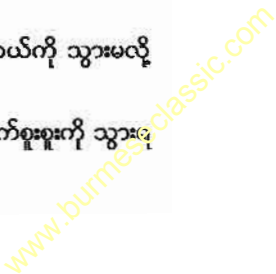
နေ့မှန်းတိမ်းစတွင် ယောသကသည် လမ်းခုလတ်ရှိ ရွာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ နေပြင်းပြင်းခရီးကို ခြေကျင်လာခဲ့ရသဖြင့် ယောသကသည် မောပန်းနွမ်းနယ် ရုံမက ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက်လည်း ရှိနေသည်။ သူဌေးကြီး မှာလိုက်သည့် အတိုင်း ထိုရွာသို့ ဝင်၍ သူဌေးအိမ်သို့ အရောက်သွားခဲ့၏။

သူဌေးကတော်သည် အိမ်၏ လေသာဝရံတာအရိပ်မှနေ၍ ယောသက ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ မြင်လိုက်သည့် ထိုခဏမှာပင် သူဌေးကတော်သည် ယောသကအပေါ်၌ သားအရင်းနယ် ချစ်ခင်သနားစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ယောသက ဝင်းတံခါးအပြင်၌ ရပ်နေသည်ကို အတွင်းသို့ ဝင်စေခဲ့ပြီး နောက်၊ သူဌေးကတော်က မေးသည်။

“သားမောင် နေပူကျဲတဲ့ ခရီးမှာ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကို သွားမလို့ ပါလဲ”

“ကောသဋ္ဌိက လာခဲ့ပါတယ် မိခင်၊ ဒီကနေပြီး မြောက်ရူးစုကို သွားရ

ပါဦးမယ်။ လမ်းခုလတ်မှာ ဟောဒီရွာဝင်ပြီး နေ့လယ်စာ စားလို့ ကျွန်တော့် ဖခင်ကြီးက မှာလိုက်လို့ပါ။”

“မောင့်ဖခင်က ဘယ်သူ့ပါလိမ့်ကွယ်”

“ကောသမ္မိသူဌေးကြီးပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ ယောသကဆိုတာ အမောင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူဌေးကတော်သည် ဘဝဘဝမှ ရေစက်ကြောင့် သားတည်းဟူသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ယောသကအပေါ် သနားချစ်ခင်မိလေရာ . . . ။

“အိုး . . . ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . တစ်ယောက်ယောက် မရှိကြဘူးလား။ လာကြစမ်း ဟောဒီ လူကလေးအတွက် နေ့လယ်စာ ပြင်စမ်း။ အို နေဦး နေ့လယ်စာ မစားခင် သူ့ရေခိုးသန့်စင်ဖို့ လိုတယ်။ နေပူကြီးထဲက လာရတာ ဆိုတော့ အင်း အရိပ်အာဝါသမှာ ခေတ္တအပူငြိမ်းစေဦး။ ပြီးမှ ခြေဆေး ကိုယ် လက်သန့်စင်. . . ဟဲ့ တစ်ယောက်ယောက် လာစမ်းလို့ ပြောနေတယ်လေ”

ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်မအစေခံတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

“ဟေ့ မင်းလာစမ်း၊ မင်းအခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အရှင်မ သမီး သခင်မလေး ခိုင်းလိုက်လို့ ဈေးသွားမလို့ပါ အရှင်မ”

“အို ငါ့သမီးခိုင်းတာ ခဏထားဦး၊ ဘယ်သူမှလဲ မအားကြဘူး။ မင်းပဲ လုပ်စမ်း အင်းပျဉ်ခင်း၊ ခြေဆေးဖို့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ ရေအိုးပြင်စမ်း၊ ရေဆေးပြီး လိမ်းဖို့ဆီလဲ အသင့်ပြင်၊ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာ တစ်ယောက်ပြင် စမ်း. . . ငါ့ခိုင်းတာတွေ အရင်လုပ်ပြီးမှ သင့်သခင်မလေး စေလွှတ်တဲ့ ကိစ္စလုပ်”

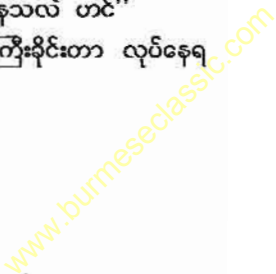
သူဌေးကတော် ခိုင်းသည်များကို လုပ်ပြီးမှ ကျွန်မအစေခံ ဈေးသွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ကြာမြင့်နောက်ကျစွာ ဈေးမှ ပြန်လာရလေသည်။

သူဌေးသမီးကား ခိုင်းလိုက်သော ကျွန်မ နောက်ကျစွာ ပြန်လာသဖြင့် ကြိမ်းမောင်း၏။

“ဒီလောက် ကြာရအောင် နင် ဘယ်သွားနေသလဲ ဟင်”

“သခင်မလေး စိတ်မဆိုးလိုက်ပါနဲ့ အရှင်မကြီးခိုင်းတာ လုပ်နေရ ပါတယ်”

“ငါ့မိခင်က ဘာခိုင်းထားလို့လဲ”

“ကောသမ္ဘီက သူဌေးကြီးသား ဃောသကဆိုတဲ့ လုလင်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ သူ့အတွက် ရေဆေးအင်းပျဉ်နဲ့ နေ့လယ်စာ ပြင်ဆင်ပေးနေရပါတယ်”

“ဘယ်သူ . . . ဃောသကတဲ့လား”

ကြာဖြူကြာနီ စသော ဥပုလာကြာသည်လည်းကောင်း၊ ကြွင်းသော ပုခွေကြာတို့သည်လည်းကောင်း ရေ၌ ဖြစ်လတ်၍ ရေနှင့် ညွတ်ပျောင်း နှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကို အခြေခံ ပေါက်စွားသကဲ့သို့ပင် ချစ်ခြင်းတည်းဟူသော အရာ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ အတိတ်ကာလ ရှေးဘဝ၌ ချစ်ခင်လှစွာ မကွာနေပူကြသောကြောင့်လည်းကောင်း ဤအကြောင်းနှစ်ပါးတို့ဖြင့် ချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်ချေသည်။

(ပုဗ္ဗေဝ သန္တီဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန္န ဟိတေန ဝါ၊
ဇေ တံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံဝ ယထောဒကေ။)
(ဒုကနိပါတ် သာကေတဇာတ်)

ဃောသက ဟူသော အမည်ကို ကြားလျှင်ကြားချင်းမှပင် ချစ်ခြင်းသည် သူဌေးသမီး၏ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီသို့ ခိုက်၍ တည်ခဲ့လေပြီ။

“သူ့ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အရှင်မကြီးအမိန့်နဲ့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ခုတင်ညောင်စောင်းမှာ လျောင်းပြီး အနားယူနေပါတယ် သခင်မလေး”

“သူ့မှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ပါလာသလဲ”

“အတွေ့အထူးမပါပါဘူး သခင်မလေး။ အဲ ပေစာတစ်ချပ်ကိုပဲ ပုဆိုးစွန်းမှာ ချဉ်ထားပါတယ်။ အတော်အရေးကြီးတဲ့ ပေစာချပ်နဲ့ တူပါတယ်။ အသေအချာကို သယ်ဆောင်လာတာပါ”

“ဟုတ်လား ကဲ သွားသွား လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေတော့”

ထို့နောက် သူဌေးသမီးသည် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဖူးသော အလုပ်တစ်ခုဖြင့် စွန့်စားလှုပ်ရှားလေသည်။ သီးသန့်နေထိုင်ရာ ပြာသာဒ်ထက်မှ တိတ်တဆိတ်ဆင်းကာ မိဘများနှင့်တကွ အစေခံများပါ မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်လျက် ဃောသက နားနေသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ ဃောသကကား မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ အိပ်မောကျနေပေပြီ။

သူဌေးသမီးက ဃောသက၏ ပုဆိုးစွန်းတွင် ချဉ်နှောင်ထားသော ပေစာ

ချစ်ကို သတိကြီးစွာ ဖြုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် အိပ်ပျော်နေသော ယောသကကို ခဏတာမျှ ငေးငိုင်စူးစိုက်ကြည့်၏။ ကြည့်ရင်းမှ မိမိကိုယ် မိမိ ရှက်စနိုးဖြင့် အကြည့်လွှဲပြန်သည်။ ထို့နောက် ပေစာချပ်ကို ယူ၍ မိမိတိုက်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ တံခါးကို အလုံအခြုံပိတ်လျက် -

“ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးတဲ့ ပေစာလဲ မသိဘူး။ သူ့မှာ တခြား ဘာပစ္စည်းမှလဲ မပါဘူး။ ဒီပေစာချပ်ကိုပဲ အသဲအမဲယူလာပြီး ထိန်းသိမ်းထား လိုက်တာ မှန်း ဘာတွေရေးထားသလဲ”

ဖတ်ရင်းဖြင့် လက်ထဲမှ ပေစာချပ် လွတ်ကျသွားမတတ်ပင်။

“အလိုလေး ကိုယ့်ကို သေတွင်းထဲပို့မယ့် ပေစာချပ်ကိုပဲ အသေအချာ သိမ်းဆည်းယူဆောင်လာရသတဲ့လား ယောသကရယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ကျွန်မ ဖတ်မိလို့သားပေါ့။ အို ရှင် ဒီအိမ်မှာ တစ်ထောက်နားလိုက်တာဟာ အသက်ရှင်ဖို့ ဖြစ်လာတာပါလား”

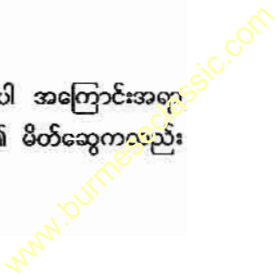
သူဌေးသမီးသည် ပေစာချပ်ကို အပိုင်းပိုင်း ဖျက်ဆီး၍ မီးတင်ရှို့လိုက်၏။ ထို့နောက် ပေစာချပ်အသစ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလျက် ကညစ်တံကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။ သူဌေးသမီး ရေးလိုက်သည်မှာ -

မိတ်ဆွေ ယခု စာယူလာသူသည် ငါ၏သား
ယောသက ဖြစ်၏။ ငါ့သားအား ငါ့အပိုင်ရွာတစ်ရွာမှ
လက်ဆောင်ပဏ္ဍာကာရကို ယူဆောင်ပါစေ၊ ထို့နောက် ရွာနေ
ငါ့မိတ်ဆွေ သူဌေး၏ သမီးနှင့် ထိမ်းမြားဆောင်နှင်းလေ။
ထိုရွာ၌ပင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်ရန် ဘုံခုနှစ်ဆင့်အိမ်ကို
ဆောက်လုပ်၊ တံတိုင်းဝန်းရံ အစောင့်အရှောက် အလုပ်အကျွေး
ပြည့်စုံစွာ စီမံပါလေ။ ထိုသို့ ပြုဖွယ်ခပ်သိမ်းကို ပြုပြီးသည့်
နောက်၊ ပြုပြီးကြောင်း ငါ့ထံ အကြောင်းကြားပါလေ။
မိတ်ဆွေအား ငါ ကောင်းစွာ ချီးမြှောက်ပေးကမ်းပါမည်။

သူဌေးသမီးသည် အသစ်ရေးထားသော ပေစာချပ်ကို ယောသက၏ ပုဆိုးစွန်း၌ ချည်နှောင်ပေးလိုက်လေသည်။

သူဌေးသမီး အသစ်ထပ်မံ ရေးလိုက်သော ပေစာချပ်ပါ အကြောင်းအရာ အတိုင်း အစစအရာရာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ သူဌေးကြီး၏ မိတ်ဆွေကလည်း

ပေစာတွင် မှာကြားသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပြီးကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်သည်။ သူဌေးကြီးကား ပြန်ကြားလွှာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလျက်၊ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ပြိုက်ပြိုက်ကျလာလေသည်။ ဒေါမနဿနှင့် ဒေါသတို့ လောင်မြိုက်ခြင်းဖြင့် သူဌေးကြီးသည် ကတုန်ကယင် မြည်တမ်း၏။

“ငါ ခိုင်းလိုက်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ ငါမခိုင်းတာတွေ အကုန်ဖြစ် လာတယ်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ၊ သင်းက မသေတဲ့အပြင် ဇနပုဒ် သဌေးသမီးနဲ့ လက်ဆက် အတင့်အတယ်ဖြစ် အလိုလေး . . . တကယ် သေဆုံးခဲ့ရတာက ငါ့သားအရင်း . . .”

သောကပရိဒေဝသည် သူဌေးကြီး၏ ဝမ်းတွင်းနုလုံးသားကို ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ရုပ်ကိုယ်ခန္ဓာသည် မကောင်းသော စေတသိက်များ၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကြောင့် ဖောက်ပြန်ယိုယွင်းသွားသည်။ သူဌေးကြီး၌ အားကြီးသော ဝမ်းပျက်ဝမ်းလားခြင်းဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ယောသက၏ ဇနီး သူဌေးသမီးသည် ရှေ့ရေးနှောင်ရေး မျှော်တွေးလျက် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော အခြေအနေများကို ရင်ဆိုင်ရန် ကြိုတင် ပြင်ဆင်နေ၏။ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူယုံတစ်ယောက်အား ခေါ်၍ သူဌေး သမီးက မှာကြားသည်။

“ငါတို့ရဲ့ ယောက္ခမ ကောသမ္ဘီသူဌေးကြီးဆီက လွှတ်လိုက်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ယောက် လာရင် ငါ့ကို အဦးဆုံးပြော၊ ငါနဲ့သာ အဦးဆုံး တွေ့ပေစေ၊ ငါ့ခင်ပွန်းယောသက မသိစေနဲ့၊ သူနဲ့ မတွေ့နဲ့”

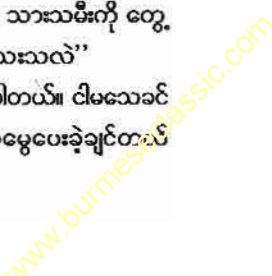
သူဌေးသမီး ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာ၏။ တစ်နေ့သောအခါ ကောသမ္ဘီသူဌေးကြီး လွှတ်လိုက်သော လူရောက် လာသည်။ လူယုံကလည်း မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ရောက်လာသူကို သူဌေးသမီးထံ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

“ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စရှိပါသလဲ . . . အမောင်”

“ကောသမ္ဘီ သူဌေးကြီးဟာ အတော်လေး မမာမကျန်း ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့သား ယောသကကို အလွန်တွေ့ချင်နေပါတယ်။ အရှင်မ”

“ဟုတ်ပေတာပေါ့ . . . အမိအဘများ မကျန်းမာရင် သားသမီးကို တွေ့ လိုပေတာပေါ့။ ဘယ်လို အကြောင်းထူးများ မှာလိုက်သေးသလဲ”

“သူဌေးကြီးနှုတ်က မြည်တမ်းနေတာတော့ ကြားမိပါတယ်။ ငါမသေခင် ငါ့သား ယောသကကို အရပ်ရပ်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အမွေပေးခဲ့ချင်တယ်”

လို့ . . . ရေရွတ်ပါတယ်”

သူဌေးသမီးက စိတ်ထဲမှ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ကောသမ္ဘိသူဌေးကြီး၏ စကားသည် ပြောင်းပြန်အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိထားပေသည်။

“အခု သူဌေးကြီးက အတော်လေး မမာမကျန်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ အစာအာဟာရများကော ဝင်ရဲ့လား၊ လှုပ်နိုင်ရှားနိုင် ခွန်အားကော ရှိရဲ့လား အမောင်”

“အခုနေတော့ အစာလဲ ဝင်ပါသေးတယ်။ လှုပ်နိုင်ရှားနိုင်လဲ ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ အမောင်၊ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း ယောသကသူဌေးက ကုန်သွယ်ရောင်းဝယ် အမှုတွေနဲ့ အလွန်ပဲ အလုပ်များပါတယ်။ သူ့ဖခင်ကြီးသိ သွားနိုင်အောင် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါမယ်။ အခုနေတော့ အမောင် ဒီမှာပဲ အနားယူရင်း တည်းခိုနေပါဦး အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင် စီမံပေးပါမယ်။ ကောသမ္ဘိကို မပြန်ပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်မ စေလွှတ်မှပဲ ပြန်စေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မ”

ဤသို့ဖြင့် သူဌေးကြီး စေလွှတ်လိုက်သော သူ့ကို သူဌေးသမီးသည် ပြန်မလွှတ်ဘဲ နေပုဒ်မှာပင် ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ထား၏။

ကောသမ္ဘိ သူဌေးကြီးကား လွှတ်လိုက်သူလည်း ပြန်မလာ၊ ယောသကလည်း မပေါ်လာသဖြင့် နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ သူဌေးသမီးကလည်း ထိုဒုတိယလူကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ထားကာ ပြန်မလွှတ်ဘဲ ခေါ်ထားပြန်သည်။ သို့ဖြင့် တတိယမြောက်လူကို လွှတ်ပြန်၏။ ထိုအချိန်တွင် ကောသမ္ဘိသူဌေးကြီး၏ ဝမ်းပျက်ဝမ်းလားရောဂါမှာ အသည်းအသန် ဖြစ်နေပေပြီ။

တတိယမြောက်လူက ပြော၏။

“အရှင်မ အခုဆိုရင် သူဌေးကြီးမှာ တစ်ခုသော အညစ်အကြေးအိုးကို သွင်း၊ တစ်ခုသော အိုးကိုထုတ်နဲ့ တစ်ခွက်ဝင် တစ်ခွက်ထွက် ဖြစ်နေပါပြီ၊ အစာအာဟာရလဲ မဝင်တော့ပါ။ သေမယ့်ရက် လက်ချိုးရေတွက်ပြီး စောင့်နေရပါပြီ”

သူဌေးသမီးက ယခုအချိန်သည် သွားဖို့တန်သင့်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လျက်၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ယောသကအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ ယောသကလည်း ဖခင်တည်းဟူသော သံယောဇဉ်ဖြင့် ချက်ချင်းပင် သွားရန် စီမံလေသည်။

“ချစ်နမ တို့များပိုင်စားရာ ရွာတစ်ရာကထွက်တဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ယူသွားကြမယ်။ ဖခင်ကြီးကို ပူဇော်ကြမယ်”

ရွာတစ်ရာထွက် ပဏ္ဏာများကို လှည်းတန်းဖြင့် တိုက်၍ ထွက်ခဲ့ကြပြီးမှ သူဌေးသမီးက အကြံပြုသည်။

“အမောင် အမောင့် ဖခင်ကြီးဟာ နေ့လား ညလားမသိဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီပဏ္ဏာလှည်းတွေနဲ့ သွားနေရရင် ခရီးဖင့်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့လှည်း အမြန်ရောက်အောင် သွားနှင့်ရအောင်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းနှစ်သက်သလိုသာ စီမံပေတော့”

ပဏ္ဏာလှည်းများကို သူဌေးသမီးက မိဘအိမ်သို့ ပို့စေလိုက်၏။

“အမောင် ကောသဗ္ဗိ ဖခင်ကြီးဆီရောက်ရင် အမောင်က ဖခင်ကြီးရဲ့ အိပ်ရာခြေရင်းနံပါးမှာ ထိုင်ပါ။ ကျွန်မက ခေါင်းရင်းနံပါးမှာ နေရာယူပါမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို နေရာခွဲယူမှာလဲ နမ”

“ဖခင်ကြီးက အမောင့်ကို တစ်ခုခု အမှာစကား မှာကြားချင်တယ် ဆိုပါစို့။ အမောင်က ခေါင်းရင်းနံပါးမှာ ထိုင်နေရင် ဖခင်ကြီးမှာ ဦးခေါင်းကို လှန်ပြီး ပင်ပန်းကြီးစွာ လှုပ်ရှားရရှာလိမ့်မယ်။ သူ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ အမောင့်ကို အရိပ်အခြည်ပြုနိုင်အောင်၊ အမောင်က သူမြင်သာ ခေါ်သာတဲ့ ခြေရင်းဘက်နံပါးမှာ ရှိနေသင့်တယ်လေ”

“အေး အေး ဟုတ်ပေသား”

*

ကောသဗ္ဗိ သူဌေးကြီးကား ရောဂါ၏ အကျွမ်းဆုံး ဝေဒနာအဆင့်ဖြင့် မလှုပ်မယှက် အိပ်ရာထက်တွင် လှဲနေရပြီ ဖြစ်၏။ ဝေဒနာ၏ နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံစားနေရရင်းမှာပင် စိတ်ထဲမှလည်း ‘သင်းကို ငါသတ်တာ သင်းမသေ၊ ငါ့သားအရင်းသာ သေရတယ်’ ဟူသော ပရိဒေဝကလည်း လောင်မြိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ဃောသကသည် ခြေရင်းနံပါးတွင် နေရာယူလိုက်၏။ သူဌေးသမီးက ခေါင်းရင်းနံပါးတွင် နေရာယူသည်။

ခြေအစုံကို ဆုပ်၍ ပြုစုနေသော အမူလုပ်က ဃောသက ရောက်ရှိကြောင်း ပြောလိုက်၏။ သူဌေးကြီးသည် ချည့်နဲ့စွာ မျက်ခွံကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဃောသကကို မြင်သောအခါ ရင်၌ မီးစထိုးသကဲ့သို့ အမုန်းအာဃာတ်

တို့ ပူလောင်ပြန်သည်။

သူဌေးကြီးက မသဲမကွဲ ရေရွတ်၏။

“စာရင်းကိုင် အမှုဆောင် လာစမ်း”

“ရှိပါတယ် သူဌေးကြီး”

“ငါ့မှာ အခု အရပ်ရပ်ပိုင်ဆိုင်မှု ဘယ်လောက် ရှိသေးသလဲ”

“ရွှေငွေဥစ္စာချည်း ကုဋေလေးဆယ် ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အဆောက်အဦ လယ်ယာ၊ ကျွဲနွား ယာဉ်ရထားက . . .”

စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်က အရေအတွက်များကို တစ်ခုချင်း ပြောပြရ၏။ သူဌေးကြီး၏ နှုတ်ခမ်းများ ရွှေလှုပ်လေသည်။

မိမိ တစ်လျှောက်လုံး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သော်လည်း အသက်မသေဘဲ နေပုဒ်သူဌေးသမီးနှင့် အကြောင်းပါ၍ သူဌေးလေးဖြစ်နေသူ ယောသက ရန်သူတော်ယောသက သင်းကို ငါပိုင်သမျှ အဲဒီ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေထဲက တစ်ပြားတစ်ချပ်၊ တစ်ကွက်တစ်စီး တစ်ကောင်တစ်ရှဉ်းမှ မပေးဘူးဟု အားပါးတရ ပြောဆိုကာ မိမိ၏ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ကလဲ့စားချေလိုက်မည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ကာ ခြောက်ကပ်အက်ကွဲသော အသံကို လည်ချောင်းထဲမှ ကြိုးစား ထုတ်ယူလိုက်၏။

သို့သော် သူဌေးကြီး နှုတ်မှ တကယ်ထွက်လာသည်ကား -

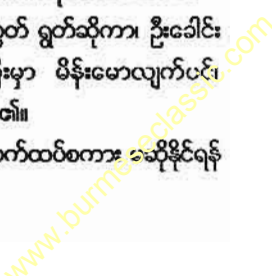
“ငါပိုင် ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ယောသကကို ပေးတယ်” ဟူ၍ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူဌေးကြီးထံမှ ထိုစကားလုံး ထွက်ကျလာသည်နှင့် ခေါင်းရင်းဘက်တွင် နေရာယူထားသော သူဌေးသမီးသည် ဆံပင်များကို ဖရိုဖရဲ ဖြန့်ချလိုက်ကာ၊ သူဌေးကြီး၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လှဲချပစ်တင်တိုးဝှေ့ရင်း နှုတ်မှလည်း ပူဆွေးလောင်မြိုက်စွာ မြည်တမ်းလိုက်၏။

“အို . . . ဖခင် သူဌေးကြီးရဲ့ ယောသကကို ပစ္စည်းတွေ အားလုံး အမွှေးပေးခဲ့တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါသေးသကော . . . ဖခင်ကြီးရဲ့ ဒါပေမဲ့ ဖခင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကြည့်ပြီး သမီးတို့ ရင်မှာ မီးတောက်ရပါပေကော . . .”

ငိုကြွေးမြည်တမ်းရင်း နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုကာ၊ ဦးခေါင်းဖြင့်လည်း အကြိမ်ကြိမ် တိုးဝှေ့သဖြင့် သူဌေးကြီးမှာ မိန်းမောလျက်ပင်၊ နောက်ထပ် မည်သည့်စကားကိုမှ မဆိုနိုင်ဖြစ်သွား၏။

စင်စစ်ကား သူဌေးသမီးသည် သူဌေးကြီး နောက်ထပ်စကား မဆိုနိုင်ရန်

ဥပါယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ “ယောသကအား ပစ္စည်းအားလုံးပေးခဲ့ပြီ” ဟု ဆိုခဲ့သော စကားကို နောက်ထပ်စကားဖြင့် တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲ၍ မဆိုနိုင်ရန်အတွက် အခွင့်အရေးကို အရအမီ ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူဌေးကြီးလည်း အနိစ္စရောက်သွားလေသည်။

*

ဥစ္စာစည်းစိမ် ရာထူးဌာနန္တရဆိုင်ရာ အမွေဆက်ခံမှု အစဉ်အလာအရ ယောသက သည် ကွယ်လွန်သူ သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားအဖြစ် အလုံးစုံသော ပစ္စည်းတို့ကို ဆက်ခံ သိမ်းပိုက်ရန်သာ ရှိ၏။ သို့သော် ကောသမ္ဘီ၏ ဥပဒေ စည်းမျဉ်းအရ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ဆက်ခံသူအား မင်းမိန့်ဖြင့် ထုတ်ပြန် ချီးမြှောက်မှသာ စည်းစိမ်ရာထူး ပိုင်ဆိုင်မှုသည် အခိုင်အမာ ဖြစ်လာရပေမည်။

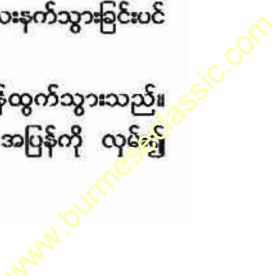
သူဌေးကြီး၏ ဈာပနကိစ္စများ ပြီးစီးခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဥတေန မင်းကြီးက ယောသကကို ဆင့်ခေါ်လေသည်။ ယောသက အခစားဝင်သည်။ ထိုနေ့အချိန်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွားသဖြင့် မင်းရင်ပြင်သည် မိုးရေတို့ဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ် လှုပ်ပြည့်နေ၏။ ယောသကသည် ထိုရေပြင် ရေအိုင်တို့ကို ခုန်လွှား ကျော်ဖြတ်ကာ နန်းဆောင်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ယောသက ထိုသို့လာရောက် နေခြင်းကိုလည်း ဥတေနမင်းကြီးက လေသာပြတင်းမှ လှမ်း၍ မြင်နေရ၏။

ရှေ့တော်သို့ အခစားရောက်လာသောအခါ ဥတေနမင်းကြီးက မိန့် သည်။

“အမောင် ယောသက ဖခင်သူဌေးကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီ ဆိုပြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ခိုကိုးရာမဲ့ မဖြစ်လေနဲ့၊ ဖခင်ရဲ့ အမွေဖြစ်တဲ့ သူဌေး ရာထူးကို သင့်အား ငါပေးသနားတော်မူမယ် . . . စိတ်အေးအေးနေ မောင်မင်း . . .”

ယောသကသည် မင်းကြီးအား အရိုအသေပြုလိုက်၏။ ဥတေနမင်းကြီး ထိုခဏ၌ သတိပြုလိုက်မိသည်မှာ ယောသက၏ သိသိသာသာ ထူးခြားသော အမူအရာပင် ဖြစ်သည်။ သူဌေးရာထူးကို ပေးသနားတော်မူမည်ဟု ပြောလိုက် သည့် ခဏမှာပင် ယောသကသည် သိသာစွာ တည်ငြိမ်လေးနက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ယောသက ရှေ့တော်မှောက်မှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဥတေနမင်းကြီးက လေသာပြတင်းမှပင် ယောသက၏ အပြန်ကို လှမ်း၍

ရှုစားလိုက်သည်။ စောစောကလောက် မိုးသည်းထန်ခြင်း မရှိတော့သော်လည်း မင်းရင်ပြင်ဝယ် ရေအိုင်ရေကွက်များမှာ ပြည့်ဖြိုးနေဆဲပင် ရှိ၏။

မင်းကြီး လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် ယောသက၏ ထူးခြားသော အမူအရာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အခစားဝင်ရန် နန်းတော်သို့လာခဲ့စဉ် အလာခရီးတွင် ယောသကသည် ရေအိုင်ရေကွက်များကို ခုန်လွှားဖြတ်ကျော်၍ လာခဲ့ပေသည်။ ယခု အပြန်ခရီးတွင်ကား ယောသကသည် ခုန်လွှားဖြတ်ကျော်ခြင်း မပြုသည် သာမက၊ ရေအိုင်ရေကွက်များကို ပကတိသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆင်း၍ လျှောက်သွား၏။

ဥတေနမင်းကြီးက မင်းချင်းများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ယောသကကို ပြန်ခေါ်လိုက်ကြ”

ယောသက ပြန်ရောက်လာ၏။

“ယောသက အသင်ဟာ ငါ့ထံလာခဲ့စဉ်က ရေအိုင်များကို ခုန်လွှားဖြတ်ကျော်လာခဲ့တယ်။ ယခု အပြန်ခရီးမှာတော့ ရေအိုင်များကို ဆင်းသက် နင်းဖြတ်ပြန်သွားတယ်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ ပြောင်းလဲခြားနားသလဲ”

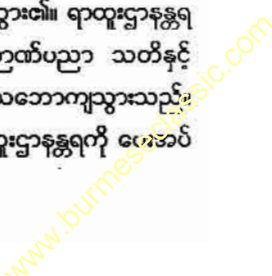
ယောသက တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ လျှောက်၏။

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး အရှင်ထံ အခစားဝင်ရန်လာခဲ့စဉ်က ယောသကသည် သူငယ်လုလင်တို့ဘဝဖြင့် ရေအိုင်များကို ခုန်လွှားဖြတ်ကျော် ဆော့ကစားအလေ့နဲ့ လာခဲ့ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်ထံမှ ဖခင်ကြီးအမွေ သူဌေးရာထူးကို ပေးသနားတော်မူမယ်ဆိုသော အမိန့်တော်မှတ် ဝန်ခံတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်ရဲ့ အမိန့်စကားအရ သူဌေးရာထူး ဆက်ခံရတော့မယ့်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးသူငယ် လုလင်တို့သဘာဝ ခုန်လွှားဖြတ်ကျော် ဆော့ကစားဖို့ မသင့်တော်တော့ပါ။ တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော သဘောကို ဆောင်ရပါတော့မယ်။

“မင်းမိန့်နဲ့ ရာထူးဆက်ခံရမည့်သူများသည် လျှပ်ပေါ်သောအမူအကျင့်ကို ဆောင်ဖို့မထိုက်ပါ အရှင်မင်းကြီး”

ဥတေနမင်းကြီး အတိုင်းထက်အလွန် နှစ်ခြိုက်သွား၏။ ရာထူးဌာနန္တရမရသေး။ ဆက်ခံရစေမည်ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ဉာဏ်ပညာ သတိနှင့် ယှဉ်၍ တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေကို ဆောင်ပေသည်ဟု သဘောကျသွားသည်။

“ယောသက ယခုပင် သင့်အား ငါ သူဌေးရာထူးဌာနန္တရကို ဝေးအပ်

ဆောင်းနှင့်ပြီး အလုံးစုံတစ်ရာစီ တစ်ရာစီသော ဆုတော်လာဘ်တော်များကိုပါ ပေးသနားတော်မူလိုက်ပြီ”

*

ကောသဗ္ဗိ သူဌေး ယောသကသည် တင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် တင့်တယ် စွာသော ရထားကို စီးနင်းကာ မြို့ကို လက်ျာရစ် လှည့်လည်ကြည့်ရှုတတ် သည်။ ထိုသို့ လှည့်လည်လေတိုင်း ယောသက၏ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သော အတွေးများ ဝင်ရောက်လာတတ်၏။ မိမိဆင်မြန်းထားသော ဝတ်စုံ၊ မိမိ စီးနင်းသော ရထား၊ ယုတ်စွအဆုံး ရထားကို မောင်းနှင်သော ရထားထိန်း၏ ဝတ်စုံသည်ပင် အတင့်အတယ်ရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မြို့လက်ျာရစ်လှည့် လည်ကြည့်ရှုချိန်တွင် ကြည့်လေရာတိုင်းသည် တုန်လှုပ်နေဟန်၊ မိမိကိုယ်တိုင် လည်း စိတ်လက်ကြည်နှူးခြင်း ဖြစ်မလာဘဲ တုန်လှုပ်သော စိတ်ခံစားမှုဝင်လေ ဟန် ဖြစ်ပေါ်ရသနည်း။ ထိုအခြင်းအရာကို ယောသက သူဌေး ကြံဆတွေး တော၍ မရချေ။

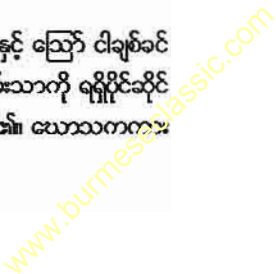
ထိုအချိန်တွင် ယောသက၏ဇနီး သူဌေးကတော်နှင့် ယခင် ကောသဗ္ဗိ သူဌေးကြီး၏ လက်စွဲကျွန်ယုံ ကျွန်မ ကာဗ္ဗိတို့သည်လည်း ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်များကို ပြောဆိုကြခြင်းဖြင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသောအဖြစ်ကို ရရှိနေကြ၏။

သူဌေးကတော်ကလည်း ယောသကကို ဘယ်သို့ အသက်ကယ်ဆယ် ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်မ ကာဗ္ဗိကလည်း သူဌေးကြီးက ယောသက ၎င်းစဉ်မှစပြီး အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကြံရန် ကြိုးစားခဲ့ပုံ၊ သူဌေးကြီးကို ကြောက်ရွံ့ သဖြင့် ထိုလုပ်ကြံမှုများတွင် မိမိပါဝင်ခဲ့ရပုံ၊ သို့သော် ယောသက လွတ်မြောက် ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက်ခဲ့ရပုံများကို နှစ်ရှည်လများ မျှီသိပ်ဖုံးဖိထားရာမှ ဖွင့်အန်ပြောဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ယောသကသူဌေးသည် ရထားဖြင့် မြို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာမှ စံအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ ယခင်ယခင်အခါများ အတိုင်းပင် မိမိကြည့်ရှုလေရာ၌ တုန်လှုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်သဖြင့် ယောသကသည် စိတ်လက်လေးလံညစ်ညူးစွာ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

သူဌေးကတော်သည် ယောသကကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဩော် ငါချစ်ခင် နှစ်သက်ရသော ငါ၏ ခင်ပွန်းမှာ ငါ့ကို အပိုပြု၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရရှိပိုင်ဆိုင် ရပေသည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ကြည်နှူးစွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။ ယောသကကား

ရွန်ပွင့်စားအုပ်တိုက်

မိမိမှာ စိတ်နှလုံးလေးလံ ထိုင်းပိုင်းနေရပြီး ဇနီးမှာကား ပြုံးရွှင်နေနိုင်ပါပေသည်ဟု တွေးကာ “ရှင်မ ဘာကြောင့်ပြုံးရွှင်နေသလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ သူဌေးကတော်က ပြုံးရွှင်စရာအကြောင်းရှိနေ၍ ပြုံးပါသည်ဟုသာ ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီအကြောင်းက ဘာလဲ၊ မင်း ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ ပြုံးလိုက်တာကို ငါ သတိထားမိတယ်။ ပြောစမ်းရှင်မ ဘာကြောင့် ပြုံးသလဲ”

“မပြောပါရစေနဲ့အရှင် ခိုင်လုံသောအကြောင်းကြောင့် ပြုံးတယ်လို့သာ မှတ်ပါ”

စိတ်လက်မကြည်မသာဖြစ်နေသော ယောသကသည် အမျက်ဒေါသ ထွက်လာပြီး သန်လျက်ကိုပင် ဆွဲထုတ်သည်အထိ ပေါက်ကွဲသွား၏။

“ရှင်မ မင်း မပြောဘူးဆိုရင် မင်းကိုယ်ခန္ဓာ နှစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီမှတ်”

ယောသက ဤမျှတင်းမာပြင်းထန်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားသော ဇနီးသည် မှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်ရင်းကပင် ဤအရာမှာ ဖွင့်ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု နားလည်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ အရှင် ပြောပြပါမယ်။ အရှင် အခုလို ပိုင်ဆိုင်ခံစားစံစားနေတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာအတိုင်းအရှည်ဟာ ကျွန်မကို အစွဲပြု အမှီပြုပြီး ရရှိပေတာပဲလို့ တွေးပြီး ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိခြင်းပါ”

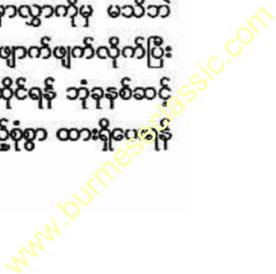
“ဘယ်လို မင်းကို အမှီပြုပြီးရရှိတယ် ဟုတ်စ၊ ရှင်မ မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါ့ဖခင် သူဌေးကြီးက အမွေပေးခဲ့လို့ ငါ သူဌေးရာထူးဆက်ခံခဲ့ရတာ ကောသမ္မိတစ်ပြည်လုံး အသိမဟုတ်လား”

“အရှင် ကောသမ္မိတစ်ပြည်လုံး သိတာလွဲမှားနေပါတယ်”

“ရှင်မ ငါ့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပိုင်ဆိုင်ရာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းမှာ မင်းပြုတဲ့ လုံ့လဝီရိယပါခဲ့လို့လား မင်းအခန်းကဏ္ဍရှိခဲ့လို့လား ပြောစမ်းပါ”

“အရှင် အမှန်အတိုင်း သိဖို့လိုနေပါပြီ ပြောပြပါတော့မယ်”

ကောသမ္မိ သူဌေးကြီးက သူ၏ မိတ်ဆွေထံသို့ ယောသကကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်ရန် စေခိုင်းလိုက်သော စာကို ယောသက ပုဆိုးစွန်းတွင် ချည်နှောင်ကာ ယူလာပုံ၊ မိမိအား အသက်ဆုံးစေသည့် အမှာလွှာကိုမှ မသိဘဲ သယ်ဆောင်လာပုံ၊ ထိုစာကို အချိန်မီတွေ့ရှိသဖြင့် ဈေးကွက်လိုက်ပြီး မိမိတို့အား လက်ဆက်ဆောင်နှင်းပေးရန် ဇနီးမောင်နှံနေထိုင်ရန် ဘုံခုနစ်ဆင့် အိမ်ဆောက်လုပ်ရန် အလုပ်အကျွေးအစောင့်အရှောက် ပြည့်စုံစွာ ထားရှိပေးရန်

သူဌေးကြီးက ခိုင်းစေလေဟန် စာတစ်စောင် အသစ်ရေးခဲ့ပုံ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို အသေးစိတ် အကျယ်တဝင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ယောသကသည် ဇနီးသည်ပြောပြသည်ကို အစ အဆုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပြီးမှ -

“ရှင်မ ပြောသွားတာတွေ တစ်ခုမှ ငါမယုံပါဘူး” ဟု ဆိုလိုက်၏။
ထို့နောက်မှ -

“ကာဠိဟာ ကျွန်ယုံမဆိုပေမဲ့ ဖခင်ကြီးလက်ထက်ကတည်းက နှစ်ပေါင်းများစွာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ နေထိုင်လာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ငါ့ကိုလဲ သားနဲ့ မခြား စောင့်ရှောက်သူဖြစ်တယ်။ ကာဠိကို မေးကြည့်ရမယ်” ဟု ရေရွတ် သည်။

“ကာဠိ အမိလိုပဲ ကျုပ် ကာဠိကို သဘောထားပါတယ်။ ကျုပ်ကို ဖခင်ကြီးက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ စေခိုင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ သလား”

ကာဠိကြီးကား အရွယ်အိုမင်းခဲ့ပေပြီ။

သို့သော် ယောသက၏ မေးခွန်းကို ကြားသည်နှင့် မှန်သီသော မျက်လုံးများ တောက်ပလာသည်ဟု ထင်ရ၏။

“အမောင် သူဌေးကြီးက အမောင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ တာဟာ ... တစ်ကြိမ်မကဘူး၊ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲကွယ်” ဟု အစချီကာ ကာဠိကြီးကိုယ်တိုင် လူယုံအဖြစ် ခိုင်းစေခြင်းခံခဲ့ရပုံ၊ သူဌေးကြီးကို ကြောက်ရွံ့ သောကြောင့် အလိုမတူဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပုံ၊ ယောသက အသက်ဘေးမှ အကြိမ်ကြိမ်လွတ်မြောက်ခဲ့ပုံများကို ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြ ပြောဆိုလိုက် ပေသည်။

“အခုတော့ ငါ့သား ယောသက ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဟာ သေဘေးက လွတ်မြောက်ရုံမက သူဌေးရာထူးနဲ့ ချမ်းသာစွာ ခံစားနေနိုင်တာကိုတွေ့ရပြီး ကာဠိကြီးမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ရတယ်။ ငါ့သား ယောသကကို ဒီအတိတ် ဖြစ်ရပ်တွေပြောပြဖို့ ကာဠိကြီး အခါခါ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်က မထွက်ဘူး။ အခု ငါ့သားကိုယ်တိုင် အမေးရှိလာလို့ ကာဠိကြီး ပြောခွင့်ရပြီ။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ငါ့သား သိစေဖို့ ကာဠိကြီးထုတ်အန်ခွင့်ရပြီ ကာဠိကြီး သေဖျော်ပြီ ...”

ကာဠိ၏ စကားအဆုံးတွင် ယောသကသည် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ငှာမျှ

လှုပ်ရှားမှု အလျဉ်းကင်းမဲ့စွာ ငြိမ်သက်သွား၏။ မမြင်တတ်သော ကြည့်ခြင်းမျိုး ဖြင့် အဝေး၏ အဝေးဆီသို့ မျှော်ခေါ်ငေးဝိုင်းသွား၏။ မမြင်တတ်သော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်လိုက်သော ယောသက၏ အကြားအာရုံထဲ သို့ အသံတစ်သံ လွင့်ပျံလာသည်။ အသံရှင်ကား သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“အို ကြောက်စရာ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလိုက်လေခြင်း၊ ငါဟာ ငါ့အသက်ကို အကြိမ်ကြိမ် အလုပ်ကြခံခဲ့ရသတဲ့၊ အကြိမ်တိုင်းမှာပဲ လွတ်မြောက်ခဲ့သတဲ့၊ ငါ့ကို လုပ်ကြရှင်းလင်းဖို့ သွားလေသူ ကောသဠိသူဌေးကြီးဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာကို ရင်းနှီးခဲ့ ကုန်ခန်းခဲ့သတဲ့ သည်အထဲကနေ ငါဟာ အသက်ရှင်ဖို့ အပိုင်းအခြားကာလမှာ မမေ့မလျော့ခြင်း၊ သတိရှိခြင်းများနဲ့သာ မိမိကိုယ်မိမိ တည်ဆောက်ရမှာပါလား။ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ ဇီဝိတိန္ဒြေကို မြင့်ရှည်စွာ တည်နေစေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မမေ့လျော့သူ သတိရှိသူအဖြစ် ဆက်လက်ရှင်သန်နေနိုင်အောင် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ...”

စည်းစိမ်ဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတို့၏ ဓလေ့သဘောအရ ကောင်းမှု ကုသိုလ်ပြုရန် ရည်သန်လေတိုင်း ဦးစွာဝင်ရောက်လာသည့် အမှုကား ဒါနပင် ဖြစ်၏။

ယောသကသူဌေးသည် မိမိ၏ အမှုကြီးငယ်အဝဝကို တာဝန်ယူ ကြီးကြပ်ပေးသော လူယုံမိတ်ဆွေ မိတ္တသူကြွယ်ကို ခေါ်ယူလိုက်၏။

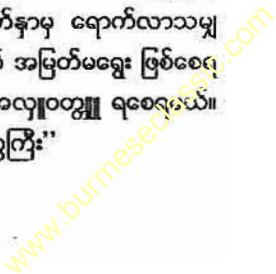
“မိတ်ဆွေကြီး မိတ္တ၊ ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ သင့်ကို ကျွန်ုပ် အမှုတာဝန် တစ်ခု အပ်နှံလိုတယ်”

“စကားပလ္လင်ခံစရာ လိုပါသေးသလား သူဌေးမင်း၊ သူကြွယ် မိတ္တဟာ သူဌေး ယောသကအတွက် စိတ်အချရဆုံး မဟုတ်ပါလား ...”

“မှန်ပါတယ်၊ ယခု ပြုပေးရမယ့်အမှုက မိတ်ဆွေကြီးအတွက် တာဝန် များ လေးနေမလား ... စိုးရိမ်မိလို့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်နေ့ တစ်ရက် မဟုတ်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပြုရမယ့် အမှုဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

“ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါရော့ သူဌေးမင်း”

“နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အသပြာတစ်ထောင် တစ်ထောင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်များကို အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရောက်လာသမျှ အလှူခံတို့အား ပေးလှူလိုပါတယ်။ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ဖြစ်စေရမယ်။ ခရီးသွား အထီးကျန် လာသမျှ လူအားလုံး အလှူဝတ္ထု။ ရစေရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား ... မိတ်ဆွေကြီး”

“အို လှူဒါန်းပေးကမ်းစွန့်ကြဲဖို့အရေး အကူအညီပေးရတဲ့ဟာ ကျွန်ုပ် ကို ကုသိုလ်အဖို့ ခွဲဝေပေးတယ်လို့ သဘောပေါက်ပါတယ် သူဌေးမင်း”

“ဒါဆိုရင်လဲ နက်ဖြန်က စပေတော့ မိတ်ဆွေကြီး”

*

ယောသကသူဌေး၏ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်ထောင် တစ်ထောင်ကုန်ကျသော အလှူပွဲ ထိုအလှူပွဲကို ကွပ်ကဲသော သူကြွယ် မိတ္တ၊ မိတ္တ စီစဉ်သော အလှူ မဏ္ဍပ်ရုံ၊ ခရီးသည်များ၊ အထီးကျန် ခိုကိုးရာမဲ့များ၊ လှည့်လည်တောင်းရမ်း အသက်မွေးရသူများ၊ သူဆင်းရဲများသည် နံနက်ခင်းတွင် ဖွင့်လှစ်သော အလှူ မဏ္ဍပ်ရုံတွင် တိုးဝှေ့လာရောက် အလှူခံကြလေသည်။ တစ်ထောင်သော အသပြာတန်ဖိုးရှိ အစားအစာ အဝတ်အထည်များ ကုန်သွားချိန်၌ အလှူမဏ္ဍပ် ကို ပိတ်လိုက်သည့်အတွက် မဏ္ဍပ်မပိတ်မီအချိန်အတွင်း တောင်းခံရယူနိုင် ရန် တိုးဝှေ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ယောသကသူဌေးကား ထိုသို့ တိုးဝှေ့ အော်ဟစ်သံများကို စံအိမ်ဆီ မှ နားထောင်ကာ ကုသိုလ်သဒ္ဓါပီတိ ပွားများဖြစ်နေလေသည်။ အလှူရုံ မဏ္ဍပ်မှ အသံများသည် မိမိ၏ ဒါနအမှုကို ထုတ်ဖော်ကြွေးကြော်နေသော ဂီတသံများဖြစ်သည်ဟုလည်း ခံယူလေသည်။

အလှူရုံမဏ္ဍပ် ပိတ်လိုက်ပြီးနောက်မှာလည်း သူကြွယ်မိတ္တက ယနေ့ အလှူ၏ အထမြောက်ပုံ အလှူခံဦးရေလာရောက်ပုံတို့ကို ယောသကအား အားပါးတရ ပြောပြ၏။ တစ်နေ့တာ အသပြာတစ်ထောင် အသုံးပြုလျက် လှူဖွယ် အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်တို့ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပြောင်းလဲစီမံ ပုံကိုလည်း အစီရင်ခံ၏။ ယောသကကား အားရနှစ်သက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် မိမိ၏ အလှူကို စားမြုံ့ပြန်ကာ၊ ပီတိသဒ္ဓါတို့ကို တိုးပွားစေခဲ့လေသည်။

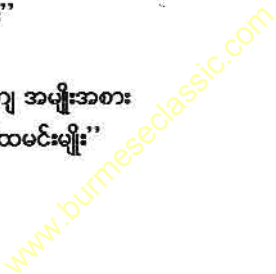
“သူဌေးမင်း အလှူရုံမှာ ပဲထမင်းကို ပေးဝေခဲ့တာ ... သုံးရက်ရှိပြီ ဆိုတော့ နက်ဖြန်တစ်မျိုးပြောင်းရမလား ... စဉ်းစားပါတယ်”

တစ်နေ့သောအခါ သူကြွယ်မိတ္တက တိုင်ပင်လာ၏။ ယောသက ပြုံးလျက်။

“နက်ဖြန်လဲ ပဲထမင်းပဲ ချက်ပြီးလှူပါ။ မိတ်ဆွေကြီး”

“ကောင်းပါပြီ သူဌေးမင်းအလိုအတိုင်းပါ”

“ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန်လှူမယ့် ပဲထမင်းက အသင်ချက်နေကျ အမျိုးအစား မဟုတ်ဘူး ... အလှူခံများ အထူးအရသာတွေ့ကြမယ့် ပဲထမင်းမျိုး”

“ဘာကြောင့်ပါလိမ့် သူ့ဌေးမင်း ...”

“ကျွန်ုပ်တို့ ခါတိုင်း လှူနေကျက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကောသမီထွက် ပဲနဲ့ ဆန်ကို ချက်ထားတာ မဟုတ်လား။ နက်ဖြန်လှူမယ့် ပဲနဲ့ဆန်က ဟိုး ဘဒ္ဒဝတီပြည်က ရောက်လာတဲ့ ပဲနဲ့ဆန်ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်လား သူ့ဌေးမင်း ဘဒ္ဒဝတီပြည်က ကုန်သည်များထံက ဝယ် တာလား”

“ဝယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာရတာ၊ သို့သော် အဲဒီ ပဲနဲ့ ဆန်တန်ဖိုးနဲ့ ညီမျှတဲ့ အသပြာတစ်ထောင်ဖိုး၊ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်ုပ်က ပြန်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အသပြာတစ်ထောင်ဖိုး လှူနေကျ လှူရာရောက်တာပဲပေါ့ ...”

“သူ့ဌေးမင်း ဘဒ္ဒဝတီပြည်က တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အဲဒီလို အပြန် အလှန် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် မကြားဖူးပါလား ...”

“သင့်ကို ပြောပြဖို့ ကျွန်ုပ် မေ့နေတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ မိတ်ဆွေကြီး၊ ဘဒ္ဒဝတီပြည်မှာ ဘဒ္ဒဝတီအမည်ရှိတဲ့ သူ့ဌေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ လှည့်လည် သွားလာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေကြတဲ့ ကုန်သည်တွေရဲ့ သတင်းစကား အရ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးဟာ မမြင်ဖူးပါပဲ ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတယ်။ အဆွေ ခင်ပွန်းဖွဲ့ဖြစ်ကြတယ်။ အပြန်အလှန် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပို့ကြတယ်”

“အို အလွန်ထူးဆန်းပြီး အလွန်ကျက်သရေရှိတဲ့ အဆွေခင်ပွန်းပါလား သူ့ဌေးမင်း၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမြင်ဖူးပါပဲ၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ အပြန်အလှန် ပို့ပေးကြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတယ် ...”

“အို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးပေမယ့် ဘဒ္ဒဝတီသူ့ဌေးဟာ စိတ်သဘော နူးညံ့သူ အလှူဒါနရက်ရောသူပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်နေတယ်”

“အဲဒီအတိုင်း ကေနိရှိမှာပါ သူ့ဌေးမင်း”

“ကိုင်း ဘဒ္ဒဝတီပြည်ထွက် ပဲနဲ့ဆန်ကို ကျီထဲက ထုတ်ပေတော့ မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ မမြင်ဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေ ဘဒ္ဒဝတီသူ့ဌေးအတွက် အလှူဒါနကို ကြိုတင်ပြီး အာရုံပို့လွှတ်အမျှဝေလိုက်ဦးမယ်”

*

ဃောသကသူ့ဌေးက အလှူအတွက် ကုသိုလ်အမျှကို သူ့မမြင်ဖူးသော ဘဒ္ဒဝတီသူ့ဌေးထံ အာရုံပြုဝေမျှနေချိန်၌ ဘဒ္ဒဝတီသူ့ဌေးမှာကား အမျှ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကုသိုလ်ကို ခံယူနိုင်ဖို့ဝေးစွာ ရောဂါန္တရကပ်ဘေးတစ်ခုမှ လွတ်မြောက်နိုင်သန် ရေးကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေရလေသည်။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးနေအိမ် ပရိဝုဏ်၌ ကျရောက်သော ထိုရောဂါတစ်သား မှာ ယဉ်းနာ ဖြစ်၏။ ဦးစွာ ယင်ကောင်တို့၌ ကျရောက်သည်။ ထို့နောက် အစဉ်အတိုင်း ပိုးမွှားနှင့် ကြွက်များသို့ ကူးစက်သည်။ ပိုးမွှားများကို စားသောက် သော ကြက်များသို့ ဆက်လက်ကူးစက်သည်။ ထို့နောက် ခြံချင်းအနေချင်း ဆက်နေသော ဝက်၊ နွားများသို့ ထိုမှတစ်ဆင့် ထိုတိရစ္ဆာန်များကို ထိန်း ကျောင်းကိုင်တွယ်နေရသည့် ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမများသို့ အလျှင်အမြန် ကူးစက်ကာ ဆေးမမီဘဲ ရုတ်ချည်းသေဆုံးသွားကြ၏။ ဒေသအတွင်းရှိ ထိုထို တိရစ္ဆာန်များ သတ္တဝါများ လူများ တဖြုတ်ဖြုတ် သေကြေပျက်စီးသွားပြီးနောက် အိမ်ရှင် အိမ်သားများထံ ဆက်လက်ကူးစက်လေသည်။

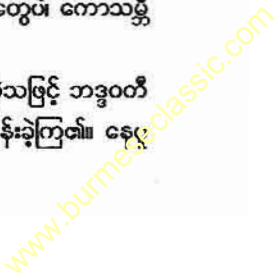
ကြောက်စရာရောဂါပိုးများ ပျံ့နှံ့လေရာ အိမ်ဂေဟာ၏ ပြတင်းတံခါး၊ ကြမ်းပြင်၊ တိုင်လုံး၊ လှေကား နေရာအားလုံးသည် မရဏခံတွင်းများဖြစ်သွား ကြသည်။ အတုံးအရုံးသေဆုံးနေကြသော အလောင်းကောင်များနှင့် ရောဂါ ပိုးများ လွတ်ကင်းရာ တစ်ခုတည်းသောနေရာမှာ နွားချေး (သို့မဟုတ်) ရေနံချေး (သို့မဟုတ်) စရွေးသုတ်ဆေးများ လိမ်းကျံထားသည့် အိမ်နံရံများသာ ကျန်တော့ သည်။ အသက်မသေ ကြွင်းကျန်ရစ်သူ အိမ်ရှင်အိမ်သားများအဖို့ ထိုနံရံကို ဖောက်ခွဲ၍ ထွက်ပြေးနိုင်မှသာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် -

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး၊ သူဌေးကတော်နှင့် သူဌေးသမီး၊ သားအမိသားအဖ သုံးယောက်တို့သည် နံရံကို ဖောက်ခွဲ၍ အသက်လုကာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခု ... မည်သည့်စားစရာ၊ ဝတ်စရာ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုမူ သယ်ဆောင်နိုင်ခြင်းငှာမစွမ်း။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးက ဇနီးနှင့် သမီးအား နှစ်သိမ့်၏။

“တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုလို့ အသက်ပဲရှိတော့ပေမယ့် အားမငယ်ကြနဲ့... ကောသမ္ဘီပြည်မှာ ယောသကဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေ သူဌေးကြီးရှိတယ်။ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ဖူးသော်လဲ အထူးခင်မင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ။ ကောသမ္ဘီ ကို သွားကြမယ်”

သူဌေးစည်းစိမ်ဖြင့် မတောင့်မတ မကြောင့်မကြာနေခဲ့သဖြင့် ဘဒ္ဒဝတီ ပိသားစုမှာ တောလမ်းခြေကျင်ခရီးကို ကန္တာရနယ် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ၏။ နေ့

မိုးရွာ ခရီးကြမ်းဝယ်၊ ဇနီးနှင့် သမီးပျိုတို့နှစ်ယောက်မှာ မကြုံဖူးသော ဒုက္ခ ဆင်းရဲကို ခါးစည်းခံနေကြရသည်။ ထို့ထက်မူ သတ္တဝါတို့၏ ပဓာနဇီဝကမ္မ လိုအင်ဖြစ်သော ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု အစားအစာ။

ရသမျှ သစ်သီးသစ်ဥများ စားကောင်းသည်များကို စားကာ စမ်းရေ၊ အိုင်ရေ၊ ကန်ရေကို သောက်လျက် အသက်ဆက်ခဲ့ကြရ၏။

အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းသည်ပင် ကျေးဇူးကြီးလှပြီဟု ခံယူ အားတင်းကာ ယိမ်းယိုင်ပြိုလဲသွားသော ခြေလှမ်းများကို တရွတ်ဆွဲရင်းဖြင့် ကောသုမ္ဘိပြည် မြို့တံခါးရေပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးက ဇနီးနှင့် သမီးကို ပြော၏။

“တို့များ ဒီအဆင်း ဒီရုပ်ရည်နဲ့ဆိုရင် မွေးမိခင်သော်မှ ယုံကြည်လက်ခံ မှာ မဟုတ်ဘူး။ မမြင်ဖူးမတွေ့ဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေ ယောသကသူဌေးဆီ ဒီအတိုင်း ဝင်ခဲ့ရင်လဲ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ယောသကသူဌေးဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အသပြာတစ်ထောင်ဖိုး အလှူနဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သူများကို လှူဒါန်းနေတယ်တဲ့၊ တို့များ ဒီရေပ်မှာပဲ တစ်ရက်နှစ်ရက်တန်သည် နေကြဦးစို့ ... အားအင်ပြည့်ဖြိုးပြီး လူရုပ်ပေါ်တော့မှပဲ မိတ်ဆွေသူဌေးဆီသွား ကြစို့ ...”

သူဌေးကတော်က မေးသည်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အားအင်ပြည့်ဖြိုး လူရုပ်ပေါ်မှာလဲ အရှင်”

“အလှူမဏ္ဍပ်ကို သမီးလေး လွတ်ရတော့မှာပေါ့ကွယ် ...”

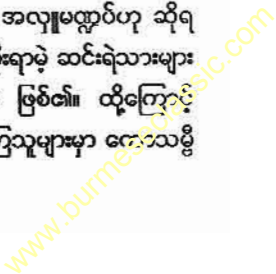
ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်များ ကျလာ၏။

သူဌေးသမီး မိန်းမပျိုကမူ -

“ဆို အမိနဲ့ အဖကို သမီးလုပ်ကျွေးပြုစုခွင့်ရပြီ၊ သမီး အလှူမဏ္ဍပ်ကို သွားမယ်၊ အစာ အာဟာရသွားတောင်းမယ်။ အလှူခံမယ် ... သမီး ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မိခင်ကြီးက သမီးကို တင်းကြပ်စွာဖက်၍ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

မိတ္တသူကြွယ် ဦးစီးစီမံသော အလှူမဏ္ဍပ်သည် ဝို၍ များပြားလာ သော အလှူခံများနှင့် စည်ကားလာခဲ့သည်။ စင်စစ်မူ အလှူမဏ္ဍပ်ဟု ဆိုရ သော်လည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များဟု ဆိုရသော်လည်း ခိုကိုးရာမဲ့ ဆင်းရဲသားများ ဖုန်းတောင်းယာစကားများကို ပေးဝေရာ ဌာနကြီးသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အစာအာဟာရအတွက် လာရောက်တောင်းရမ်း ယူငင်ကြသူများမှာ ကောသုမ္ဘိ

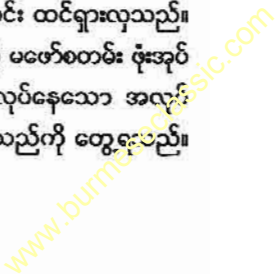
တွင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း အဆင့်အလွှာအားဖြင့်လည်းကောင်း အနိမ့်ကျဆုံးသူများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူတို့သည် တောင်းရမ်းခြင်း အလှူခံခြင်းဖြင့်သာ မိမိတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို တည်ဆောက်ထားကြသူ များလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် 'အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်' များသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တွန်းတိုက်တိုးဝှေ့လျက် အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းလျက်၊ အလှူမဏ္ဍပ် တံခါးပေါက်ရှေ့တွင် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးသမီးငယ် မိန်းမပျိုသည် အလှူမဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။ ဘဒ္ဒဝတီတွင် မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ စည်းစိမ်ဖြင့် နေခဲ့သော မိန်းမပျိုမှာ သဲသဲလှုပ်လှုပ် ထိုလူအုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အရှက်ကြီး ရှက်သွားသည်။ ယခင်က မိမိကသာလျှင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခဲ့သူဖြစ်ပြီး ယခုလို လက်ဖြန့်ခံ ခွက်ထိုးတောင်းခံဖို့ ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးထဲမှာပင် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ချေ။ ယခုကား မိမိသည် အခြားသော သူဆင်းရဲများ ခိုကိုးရာ မဲ့များအကြားတွင် သူတို့နယ် ဘဝတူ တောင်းရမ်းသူဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

တဝန်းဝန်းတိုးဝှေ့နေကြသူများ တန်းစီနေကြသူများ၏ မကောင်းသော အနံ့အသက်များကို ရှူရှိုက်မိနေ၏။ မိန်းမပျိုသည် ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းများဖြင့် ထိုအမှုကို စက်ဆုပ်စွာ၊ ထိုနေရာမှ စွန့်ခွာထွက်ပြေးရန် စိတ်ကူးမိလိုက်၏။ သို့သော် အစာအာဟာရ ပြတ်ခြင်းကြောင့် ချည်နဲ့ယိုင်လဲလျက်၊ ဇရပ်ပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော အမိနှင့် အဖတို့ကို မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

ထိုခဏမှာပင် မိမိ၏ ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ကာ တန်းစီနေသော လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ ဆို့နှစ်တင်းကြပ်သော ဝေဒနာက မျက်ရည်များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြ၏။

အလှူကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲနေသော မိတ္တသူကြွယ်သည် မိန်းမပျိုကို သတိပြုမိသွား၏။ ယခင်ယခင် နေ့များကလည်း မတွေ့ဖူးခဲ့၊ ယခု တွေ့နေရသော အသွင်မှာလည်း အလှူမဏ္ဍပ်သို့ လာရောက်တောင်းခံကြသူများ အားလုံးထဲတွင် သိသာထင်ရှားစွာ ကွဲပြားခြားနားနေ၏။ အဝတ်တန်ဆာများ ညှိုးနွမ်းနေသလို အသွင်သဏ္ဍာန်ကလည်း ပကတိ ညှိုးငယ်နေသည်။ သို့သော် ဥပဓိလက္ခဏာကမူ ဖုန်းတောင်းယာစကား မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ အဝတ်ပိုင်းတစ်ခုကို ခေါင်းပေါ်ခြုံလွှမ်းထားပြီး မျက်နှာကို မဖော်စတမ်း ဖုံးအုပ်ထားသည့်ကြားမှပင် မိန်းမပျို၏ အဆင်းမှာ သူ ယခုလုပ်နေသော အလုပ်နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်လောက်အောင် တင့်တယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိတ္တသူကြွယ် ထိုင်နေရာရှေ့သို့ မိန်းမပျို ရောက်လာ၏။

သူ့ထံမှာ အစာအာဟာရထည့်ရန် ခွက်လက်စွဲကိုင်ထားခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ယခုနေရာသို့ ရောက်အောင် လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူအုပ်ကြီး၏ တိုးရွေ့မှုကြောင့် အလိုလိုရွေ့လာရသလို မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသည်။

“သူငယ်မလေး ဘာမှ ပါမလာဘူးလား”

မိတ္တသူကြွယ်က မေး၏။

“ရှင် ...”

မိန်းမပျိုက မျက်နှာပေါ် ဖုံးထားသော အဝတ်ကို ပိုမိုတင်းကြပ်လုံခြုံအောင် စုစည်းဆွဲအုပ်ရင်း အိပ်မက်မက်နေသလို ရေရွတ်သည်။

“မင်းမှာ ထည်စရာ ခွက် ... တစ်ခုခု မပါဘူးလားလို့ ...”

“မ ... ရှိ ... ပါဘူး ရှင် ...”

မိတ္တသူကြွယ်ရင်ထဲ၌ ညှို့ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မှာ ထည့်စရာ ခွက်ဖလားပင် မပိုင်ဆိုင်ပါကလား၊ မရှိပါဘူးရှင်ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ဖြေလိုက်သော စကားအသံကလည်း ကြောက်ရွံ့အားငယ်ခြင်းကြားမှပင် သနားဖွယ် ချိုမြဲနေလေသည်။ ဤသို့ အထက်တန်းကျသည့် အသံရှင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့သောနေရာတွင် ဤသို့သောအသွင်ဖြင့် ရောက်လာလေသနည်း။

မိတ္တသူကြွယ် ဆက်လက်တွေးတောနေချိန်မရချေ။ နောက်မှ လူအုပ်ကြီးက ရှိနေသေးသည်။

“ဟေ့ ခွက်တစ်လုံးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါကွာ ... ဪ သူငယ်မ ... ဘယ်နှစ်ယောက်စာလဲ”

“သုံး ... သုံးယောက်စာပါရှင် ...”

“ဟေ့ သုံးယောက်စာ ခွက်ကြီးကြီးနဲ့ ပဲထမင်းပြည့်ပြည့် ထည့်ပေးလိုက်ဟေ့ ...”

မိန်းမပျိုသည် ပဲထမင်းအပြည့်ခွက်ကို လှမ်းယူ၏။

မိတ္တသူကြွယ် အံ့ဩရပြန်သည်။ မိန်းမပျို၏လက်မှာ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ ရောက်လာသည့် ဖုန်းတောင်းယာစကား သူဆင်းရဲများ၏ လက်မျိုးမဟုတ်၊ ပြည့်ဖြိုးသွယ်လျှ အထက်တန်းကျသော လက် ... သည်လက်မျိုးပိုင်ရှင်ဟာ ...

မိတ္တသူကြွယ်၏ အတွေးများ ပြတ်တောက်သွား၏။ ဆင်္ဂလက်

တွေးတောနေခွင့်မရ။ အော်ဟစ်ဆူညံတိုးဝှေ့နေကြသော လူအုပ်ကြီးက တအိအိ ပြိုင်ဆင်းလာပြီး မိန်းမပျိုမှာလည်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

*

ပဲထမင်းခွက်ကို အလယ်မှာ ချထားလျက် ဘဒ္ဒဝတီမိသားစုသုံးဦး ပိုင်းထိုင် လိုက်ကြသည်။ ပဲထမင်းဆီမှ မွှေးမြေ့ရနံ့ကြောင့် ဂန္ဓအာရုံသို့စိုက်ကာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်းက ရုန်းကြွလာကြ၏။

ဤခွက်ထဲမှ ပဲသည်လည်းကောင်း ထမင်းသည်လည်းကောင်း မိမိ ကိုယ်တိုင် ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးဘဝဖြင့် ကောသမ္မိသူဌေးထံသို့ ပဏ္ဍာလက်ဆောင် ပို့ခဲ့သော ပဲနှင့် ဆန်ဖြစ်ကြောင်း သူဌေး သိခဲ့ပါက ပဲထမင်းခွက်ကို မြင်ရုံမျှ ဖြင့်ပင် ရင်ကွဲနာကျသွားနိုင်ချေသည်။

သမီးမိန်းမပျိုက သစ်ရွက်ကိုခူးလျက် ဇွန်းသဖွယ် ပြုလုပ်ပေးထား၏။ သစ်ရွက်ဇွန်းကိုယ်စီကိုင်လျက် သားအမိသားအဖသုံးယောက် ငိုငင်တွေ့နေ ကြသည်။

“အရှင် ... ပဲထမင်းသုံးဆောင်ပါ စ၊ နို့ကပါ”

သူဌေးကတော်က ဆို၏။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး ဇွန်းဖြင့် ခပ်ယူလိုက်ပြီး စားလိုက်၏။ အာဟာရ၏ မွှေးမြေ့အနံ့နှင့် ချိုဆိမ့်အရသာတို့က ခံတွင်း၊ လျှာ၊ လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ဝမ်းအတွင်းသို့ လှိုက်၍ ဆင်းသွားသည်။

“ရှင်မနဲ့ သမီးတို့ နို့ကစားကြလေ ...”

သားအမိနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြည့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အရှင်စားပါ”

“အဖ ... စားပါ”

ပြိုင်တူနီးပါး အသံထွက်လာ၏။

“အရှင် ... အာဟာရပြတ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ မွတ်သိပ်ဆာလောင်တာ ချင်းအတူတူ၊ အရှင်က အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်လို့ ပိုပြီး သည်းထန်ပါတယ်။ အရှင်သာစားပါ ... ကျွန်မက ဟောဟိုနားက ငှက်ပျောသီးလေးတစ်ဖဲ့ ကောက်ရလို့ စားထားပါတယ်”

သူဌေးကတော်က အမှန်မဟုတ်ပါပဲလျက် ... မေတ္တာကရုဏာ ဖုံးအုပ်လျက် စေတနာတိုက်တွန်းစကားဆိုသည်။

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

“ဟို ... သမီးကလဲ ... ဟို အလှူမဏ္ဍပ်မှာ နည်းနည်းစားခဲ့ရပါတယ်”

သမီးကလည်း တုန့်ဆိုင်းစွာ ပြောသည်။

သူဌေးကြီးမှာ တစ်ဇွန်မျှသော ပဲထမင်းဝင်သွားပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် အလွန်ပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ရသာတဏှာတို့ကလည်း ပေါင်းဆုံသွားကြပြီဖြစ်လေရာ -

“အေးကွယ် ဒါဆိုရင်လဲ ...”

ဟုသာ ပြောပြီး အားပါးတရ လွေးလေတော့သည်။

သူဌေးကြီး၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းမှာ ပြေပျောက်သွား၏။ သို့သော် အဆုံးစွန်သော စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်း ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းတို့က နှိပ်စက်ထားခဲ့သည့်အတွက် သူဌေး၏ အူသိမ်း အူမ၊ အစာအိမ်တို့သည်လည်း ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။ ဆီဦးထောပတ်ကိုသာ သူ့အချိန်နှင့်သူ စားသောက်ခဲ့သော သူဌေး၏ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါများသည် အလှူမဏ္ဍပ်တွင် အများအတွက် ချက်ပြုတ်စီမံသော ပဲထမင်း အစာကြမ်းကို ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ချေ။

အစာကို ချက်နိုင်သည့် ပါစကဓာတ်လည်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်လေရာ နေအရူဏ်တက်ချိန်မှာပင် အစာမကြေသော ဝေဒနာကို အကြောင်းရင်းခံလျက် နှလုံးသွေးရပ်သွားခဲ့လေသည်။

*

မိတ္တသူကြွယ်သည် မိန်းမပျိုကို ဒုတိယနေ့တွင် ထပ်မံတွေ့ပြန်၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ဒီမှာ သုံးယောက်စာ ထည့်ပေးကြပါကွယ် ...”

မိန်းမပျိုက ညှိုးငယ်စွာ ပြောသည်။

“နှစ် ... နှစ်ယောက်စာပဲ ... ပေးပါရှင်”

မိတ္တသူကြွယ် အနည်းငယ်တွေ့သွားပြီး ...

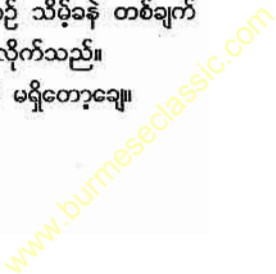
“နှစ်ယောက်စာ နှစ်ယောက်စာတဲ့ ... ဟေ့ ဟေ့ သူငယ်မ ဘယ့်နှယ့်ကြောင့် ...”

နှစ်ယောက်စာ အာဟာရကို ခွက်ထိုးခံယူနေစဉ် သိမ့်ခနဲ တစ်ချက် ငိုရွှိုက်လိုက်သဖြင့် မိတ္တသူကြွယ်က မိန်းမပျိုကို မေးလိုက်သည်။

သို့သော် ... မိန်းမပျိုကား မျက်မှောက်တွင် မရှိတော့ချေ။

*

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

မိတ္တသူကြွယ်သည် သနားစဖွယ် မိန်းမပျိုအပေါ် သမီးရင်းတမျှ သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့မိပြီ ဖြစ်၏။ တတိယနေ့တွင် အလှူမဏ္ဍပ်ရှေ့ ထိုင်ခုံတွင် နေရာယူရင်း မိန်းမပျိုကို မျှော်နေမိသည်။

“ဟော ... သူလာရှာပြီ ...”

ယမန်နေ့ကထက် ပိုမိုညှိုးနွမ်းကာ လဲပြိုမတတ် ခြေလှမ်းများဖြင့် လူအုပ်ကြီးအကြားတွင် တရွေ့ရွေ့ပါလာသည်။

“သူငယ်မလေး ဒီနေ့ကော နှစ်ယောက်စာလားကွဲ့ ...”

မိန်းမပျိုတစ်ချက် ငိုရှိုက်၍ -

“ဒီနေ့ ... တစ်ယောက်စာပဲ ပေးပါတော့ရှင် ...”

“ဘာ”

မိတ္တသူကြွယ်၏ သံယောဇဉ်အငွေ့များက ဒေါသမုန်တိုင်းအောက် တွင် လွင့်သွား၏။

“ဟိုတစ်နေ့က သုံးယောက်စာယူတယ်၊ မနေ့က နှစ်ယောက်စာ ယူ တယ်။ ဒီနေ့တော့ တစ်ယောက်စာပဲ ယူတယ်။ သွား ဖယ်လိုက်စမ်း ... ဟေ့ ငါ့လူများ ကိုယ်စားမယ့် ဝမ်းပမာဏအနှိုင်းအရည်ကိုမသိ လောဘတကြီး နဲ့ အစာတောင်းတဲ့ သူငယ်မကို ဆွဲထုတ်ပစ်ကြစမ်း။ ဟေ့ သူငယ်မ မင်း ဒီနေ့ကျမှပဲ ကိုယ့်ပမာဏ ကိုယ်သိတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ညှိုးငယ်နေသော မိန်းမပျိုမှာ တုန်လှုပ်သွားပြီး -

“ဘာကြောင့် ခုလို ပြောလိုက်ရတာလဲ ဦးကြီးရယ်” ဟု မေးလေ သည်။

“ဘာကြောင့်ရမှာလဲ မင်းလောဘကြီးပြီး သုံးယောက်စာ နှစ်ယောက် စာတွေ တောင်းခဲ့တာကို ပြောတာ၊ တစ်ယောက်တည်းက သုံးယောက်စာ နှစ်ယောက်စာယူတဲ့ မင်းရဲ့ လောဘကိုပြောတာ ...”

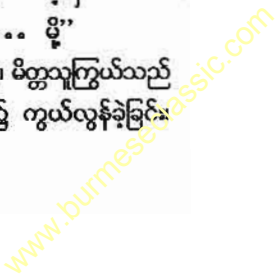
“ဦးကြီးရှင် ကျွန်မဖို့ချည်းယူတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ရှင် ...”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ...”

မျက်ရည်တွေတွေကျရင်းဖြင့် မိန်းမပျို ရှင်းပြသည်။

“ပထမနေ့က သုံးယောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယနေ့မှာတော့ နှစ်ယောက် သာ ရှိခဲ့ပြီး ဒီနေ့မှာတော့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ... ဗွီ”

စကားဆုံးအောင် မဆိုနိုင်ဘဲ ငိုကြွေးလေတော့သည်။ မိတ္တသူကြွယ်သည် လည်း မိန်းမပျို၏ ဖခင်ကြီး ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး ပထမနေ့၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း

ဒုတိယနေ့၌ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းတို့ကို ကြားသိရသောအခါ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်သွား၏။

“မငိုပါနဲ့တော့ သမီးလေး ... ဦးကြီးကိုပဲ ဒီနေ့ကစပြီး ဖခင်လို သဘောထား သမီး ဘာမှ အားငယ်စရာမလိုတော့ဘူး။ သမီးကို သမီးရင်းအဖြစ် နဲ့ မခြား မွေးစားလိုက်ပါပြီကွယ် ... အို သမီးလေးအမည်က”

“သာမာ ... ပါ ... ဦးကြီး”

“ဪ ... သာမာ ... တဲ့လား ...”

*

သုံးယောက်စာမှ နှစ်ယောက်စာ၊ နှစ်ယောက်စာမှ တစ်ယောက်စာ ပဲထမင်းကို ယူခဲ့သဖြင့် သာမာအပေါ် ပစ်ပစ်ခါခါ နှစ်နာအောင် ဆိုငေါက်ခဲ့မိသည့် မိမိအပြစ်ကို စိတ္တသူကြွယ် ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့သော သာမာကို ထိုအပြစ်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တဖွဖွ တောင်းပန် နေခဲ့လေသည်။

“အဲဒီနေ့က အဖ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ သမီးရင်ထဲမှာ အင်မတန်ကို ထိခိုက်သွားမှာပဲနော် ... သမီးလေး အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း ...”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ အဖရယ် အရက်ရော အကြောက်ပါ ပေါင်းဆုံပြီး ရင်လည်ကို လှုံ့မနဲ့ ထိုးဆွခံလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားပါတယ်”

“ဟုတ်ရှာပေမှာပေါ့ ... သမီးရယ်”

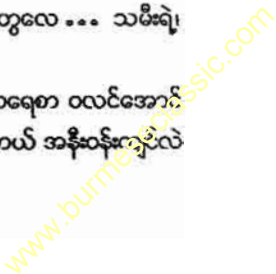
“အိုင်း အမာ အနာကို ဆားငန်ရေနဲ့ လောင်းချလိုက်သလို ဖြစ်သွား ပါတယ်”

“အို ဟုတ်ရှာပေမှာပေါ့ သမီးရယ် ... အဖ ... နှုတ်မဆင်ခြင်မိ ခဲ့တာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“အဖရယ် ... တောင်းပန်စကားရပ်ပါတော့၊ သမီး နားလည်ပါ တယ် ... အဖ အကြောင်းစုံ မသိခဲ့လို့ အဲဒီလို ပြောထွက်ခဲ့တာပါ ... အို ... အလှူမဏ္ဍပ်ရုံဘက်ကလဲ ဆူလိုက်ညံ့လိုက်တာပါလား အဖ”

“အစားတစ်လုတ်အတွက် ဒုက္ခရောက်နေကြသူတွေလေ ... သမီးရဲ့ တိုးဝေ့တွန်းထိုးပြီး ဆူညံနေတော့တာပဲ”

“ဒီ အလှူခံတွေကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ အစာရေစာ ဝလင်အောင် လှူလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အဖ ... သူတို့လဲ ဆင်းရဲပင်ပန်းတယ် အနီးဝန်းကျင်လဲ

မြင်ကြားရ မသင့်တော်ပါဘူး ... ”

“သမီးသာမာ ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ဆင်းရဲ ဖုန်းတောင်းယာစကာ တွေကို ငြိမ်သက်အောင် လုပ်လို့ရမှာလဲ ... ”

“လုပ်လို့ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့ အဖ ... ”

“ဘယ်လိုများ ရနိုင်ကောင်းမလဲ ... သမီးရဲ့”

“အလှူရုံမဏ္ဍပ်ကို ကာလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီသာ ဝင်လို့ရမယ့် ဝင်ပေါက် ထွက်လို့ရမယ့် ထွက်ပေါက် တံခါးနှစ်ခု လုပ်မယ်။ အဲဒီ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တံခါးကိုလဲ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲတဲ့သူတွေ ထားမယ်။ သူ့အလှူညွှန်းသူ မရမရှိစေရ ရစေမယ့် ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်၊ အလှူညွှန်ချက် စီရမယ့်နေရာကို ရောက်ဖို့လဲ ရုံအပြင်မှာကတည်းက စနစ်တကျ နေရာယူစေမယ်။ ဒါဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အဖ၊ ဆူညံတိုးဝှေ့သံတွေလဲ မကြားရတော့ဘူး သူတို့လဲ မပင်ပန်းတော့ဘူး”

“အို ... ဟုတ်လိုက်လေ ... သမီးရယ်၊ ကိုင်း ... ဒီညတွင်းချင်းပဲ အလှူရုံမဏ္ဍပ်ကို သမီးပြောသလို ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် တံခါးတွေ လုပ်မယ်၊ အလှူညွှန်ချက်စီ ... ဝါးလုံးတန်းတွေ တန်းမယ် ... ဟုတ်ပြီကော ... ”

မိမိ၏ အလှူဒါန အထမြောက်နေသည်ကို ယောသကသူဌေးကြီးက အလှူရုံ မဏ္ဍပ်မှ ဆူညံ တိုးဝှေ့သံများကို နားထောင်ရင်း အသိအမှတ်ပြုခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်အသံများကို ကြားတိုင်း ‘ငါ့အလှူမဏ္ဍပ်က အသံတွေပဲ’ ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိခဲ့၏။

ယခုကား အလှူမဏ္ဍပ်မှ အသံများ ဆိတ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ရက်သုံးရက် ရှိခဲ့လေပြီ။ ယောသကသူဌေးကြီးသည် စိတ္တသူကြွယ်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

“သူကြွယ် အထီးကျန်သူ ခရီးသွားသူ၊ ဆင်းရဲသား၊ ဖုန်းတောင်းယာ စကာများကို ပေးလှူဖို့ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ဦးစီးစေခဲ့တယ်၊ အလှူဒါနအမှု သင်ပြုကောပြုရဲ့လား ... ”

“အလှူဝတ်မပျက် ပြုနေပါတယ် သူဌေးကြီး”

“သို့ဆိုလျှင် ခါတိုင်းကြားရတဲ့ အသံများ မကြားရတာ နှစ်ရက်သုံးရက် ရှိနေပြီ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆူညံတိုးဝှေ့သံများ ကင်းစင်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စည်းစာမိး

တကျ ပေးလှူတဲ့ နည်းသစ်ကို အသုံးပြုထားလို့ပါ သူဌေးကြီး”
 “စိတ္တသူကြွယ်၊ အဲဒီနည်းကို ယခင်က ဘာကြောင့် မလုပ်ခဲ့တာလဲ”
 “မသိလို့ မလုပ်ခဲ့တာပါ သူဌေးကြီး”
 “အခုတော့ ဘာကြောင့် သိလာရသလဲ”
 စိတ္တသူကြွယ် အနည်းငယ် ဆိုင်းသွားပြီးမှ -
 “ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီးက စီစဉ်ပြောကြားလို့ သိလာရပါတယ်”
 “ဘယ်လို ဘာ သင့်မှာ သမီးရှိတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ဘယ်တုန်းကမှ
 မသိခဲ့ မကြားခဲ့ပါလား”

“ဒီလိုပါ ... သူဌေးကြီး”

စိတ္တသူကြွယ် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အသေးစိတ် ပြောပြရလေသည်။
 သာမာထံမှ သိခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံအတိုင်း၊ ဘဒ္ဒဝတီ၌ ယဉ်းနာ
 ဖြစ်ပွားပုံမှ အစ သူဌေးဇနီးမောင်နှံတို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရပုံအလယ်၊ သာမာအား
 သမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့သည် အဆုံး ...။

ယောသကသူဌေးကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရင်းမှ စိတ်လှုပ်
 ရှားစွာဖြင့် အာမေဒိုတ်သံများကိုပြုလျက် သူကြွယ်၏ စကားအဆုံး၌ -

“စိတ္တသူကြွယ် ... ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးရဲ့ သမီးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီးသာ
 ဖြစ်ရမှာပေါ့ ...” ဟု အခိုင်အမာ ဆိုလိုက်လေသည်။

သာမာသည်လည်း စိတ္တသူကြွယ်၏ သမီးအဖြစ်မှသည် အခြံအရံ
 ငါးရာတို့၏ လုပ်ကျွေးပြုစုမှုကို ခံယူရသည့် သူဌေးသမီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့
 ကာ အလှူမဏ္ဍပ်ကို အရံအကာပြုစေသည်ကို အစွဲပြုလျက် သာမာဝတီ
 ဟူသော အမည်သစ်ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

*

ယောသကသူဌေးကြီး၏ သမီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသည့်နေ့မှစ၍ သာမာဝတီ
 သည် စံအိမ်ပရိဝုဏ်၏ ပြင်ပသို့ ခြေချသည်မရှိဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းလျက်သာ
 လျှင် အမျိုးသမီးကောင်းတို့၏ ဣန္ဒြေနှင့် ထုံးတမ်းစလေ့ကို လိုက်နာကျင့်
 သုံးခဲ့၏။

သို့သော် ... ကောသမ္ဗိနက္ခတ်ပွဲသဘင် အခါသမယသို့ ရောက်
 ခဲ့သည်။

ထိုနေ့တွင် ကောသမ္ဗိပြည် မြို့တော်ရှိ မိန်းမသူ ကြီးငယ်ရွယ်သတ်

အပေါင်းတို့သည် အိမ်တွင်းမှ ပြင်ပသို့ မထွက်ဖူးသည်ဟူ၍ မရှိ။ ရထား၊ လှည်းယာဉ်များမစီးဘဲ မြစ်ဆိပ်သို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ ရေချိုးသန့်စင်သည် ထုံးစံကို ကျင့်သုံးကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သာမာဝတီလည်း အခြေအရံ ငါးရာတို့ ခြံရံလျက် မြစ်ဆိပ်သို့သွားသော ခရီးလမ်းမှာ မင်းရင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်း ရသည်ဖြစ်၏။

ဥတေနမင်းသည် ခြင်္သေ့လေသာပြတင်းတွင် ရပ်လျက် မိမိ၏ တိုင်း သားပြည်သူတို့ မြစ်ဆိပ်ဆင်းကြသည်ကို ရှုစားနေခိုက်ဖြစ်လေသည်။ လှပတင့် တယ်ပျိုမျစ်ရွယ် မိန်းမချော မိန်းမလှလေးများ ငါးရာတို့ ခြံရံလျက် အားလုံး ထက်ပို၍ တင့်တယ်သော သာမာဝတီကို ဥတေနမင်း သတိမထားဘဲ မနေနိုင် ချေ။ သတိထား စူးစိုက်ရှုစားသည်နှင့် အမျှပင်၊ သာမာဝတီအပေါ် ချစ်မက် သော ဝေဒနာကလည်း ရုတ်ချည်းပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

မင်းချင်းများအား ခေါ်၍ ဥတေနမင်း မေးမြန်း၏။

“ဟောဟိုမှာ ငါးရာလောက်ရှိတဲ့ မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ အလယ် က အလှဆုံး အတင့်တယ်ဆုံး မိန်းမလှလေးတစ်ဦး သူတို့ဟာ ဘယ်သူ့ရဲ့ အဖွဲ့ထဲက ကချေသည်တွေလဲ ...”

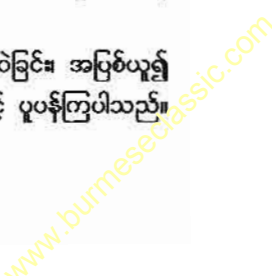
“အရှင် သူတို့ဟာ ကချေသည်တွေ မဟုတ်ပါ။ ယောသက သူဌေး ကြီးရဲ့သမီး သာမာဝတီအမည်ရှိသူဖြစ်ပါတယ်”

မင်းတို့၏ အလိုဆန္ဒနှင့် အမိန့်အာဏာမှာ တစ်ဆက်တည်းပင် ပေါ် ပေါက်လာလေ့ရှိသည့်အလျောက် ဥတေနမင်းသည် မဆိုင်းမတွ အမိန့်မှတ် လိုက်၏။

“ယောသကသူဌေးကြီးဆီသွားကြ၊ ငါ့ထံ သမီးကညာပို့ဆက်စေ ဆိုတဲ့ အမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန်ကြ”

အမိန့်တော်ကို ရလျှင်ရချင်းပင် ယောသကသူဌေးကြီး တုန်လှုပ် သွား၏။ ဝဿဇာတ်နွယ်ဝင် သူဌေးသူကြွယ်တို့မည်သည်မှာ မိမိတို့၏ စည်းစိမ် ဥစ္စာကြောင့်လည်းကောင်း၊ အမျိုးအနွယ် စောင့်ထိန်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း တည်ကြည်တင်းမာသော သဘောထားရှိသည့်အလျောက် အမိန့်တော်ကို မနာခံဘဲ ပြန်ကြားလိုက်သည်။

“သူဌေးမျိုးဟူသည်မှာ မိမိတို့၏ သမီးကို ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ အပြစ်ယူ၍ နှင်ထုတ်ခြင်း၊ ဒဏ်ခတ်ခြင်း စသည်တို့အတွက် စိုးနှောင့် ပူပန်ကြပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ပို့ဆောင်ဆက်သခြင်း မပြုနိုင်ပါ”

အမိန့်အာဏာကို ဖိဆန်ခြင်းကြောင့် ဥတေနမင်း အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် -

“ယောသကသူဌေးအိမ်ကို မင်းတံဆိပ် ခပ်နှိပ်လိုက်ကြ”

မင်းတံဆိပ်ခပ်နှိပ်ခြင်းအားဖြင့် ထိုအိမ် ထိုပရိဂုဏ်သည် မင်း၏ ဘဏ္ဍာ အလိုအလျောက်ဖြစ်သွားပြီး မည်သူမျှ ထိုနေရာတွင် နေထိုင်ခွင့်မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် မင်းတံဆိပ်ခပ်နှိပ်လိုက်ခြင်းသည် ယောသကသူဌေးနှင့် သူဌေးကတော်တို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ချိုးဖျက်ခြင်းလည်းဖြစ်၊ မူလပိုင်ရှင်တို့ကို နှင်ထုတ်ခြင်းအရာလည်း ရောက်သွားလေသည်။

ရေချိုးဆိပ်မှ ပြန်လာသော သာမာဝတီလည်း စံအိမ်ပြင်ပတွင် ရောက်ရှိနေသော သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးတို့ကို မင်းချင်းများနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အို ဖခင် မိခင်တို့ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

သူဌေးကြီးက အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်၏။

“အလိုလေး ... ဖခင်တို့ ... ဝန်လေးလှတဲ့အမှုကို ပြုလိုက်ကြတာပါလား ... မင်းမိန့်မှတ်ပြီး ပို့ဆက်စေလို့ စေလွှတ်လိုက်တယ်ဆိုရင် မပို့ဆက်ဘဲပါ။ မပို့ဆက်နိုင်ပါလို့ ပြန်ကြားစရာ မရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့သမီးကို အခြံအရံနဲ့တကွ ယူဆောင်ကြမယ်ဆိုရင် ပို့ဆက်ပါမယ် ... လို့ ပြန်ကြားလျှောက်တင်ရတယ်”

သာမာဝတီ စကားပြန်မဆိုဘဲ ... ငြိမ်သက်နေ၏။ ထိုအခြင်းအရာများကို မင်းချင်းတို့က ဥတေနမင်းထံ လျှောက်တင်လိုက်ကြသည်။ မကြာမီပင် ဘုရင်နန်းတော်မှ အဆောင်အယောင် အခြွေအရံအပြည့်အစုံ ရောက်လာ၏။

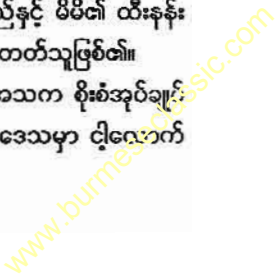
“သမီး နှစ်သက်လက်ခံသပဆိုရင် ဒီအတိုင်းပြုပါမယ်ကွယ်”

သာမာဝတီသည် ကြီးစွာသော အဘိသေကသဘင်နှင့်အတူ ဥတေနမင်း၏ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးအရာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

*

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် မိမိစိုးပိုင်အုပ်ချုပ်သော ဥဇ္ဇေနီပြည်နှင့် မိမိ၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်အတွက် အမြဲတစေ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားအားရနေတတ်သူဖြစ်၏။

“တိုင်းပြည်မြို့တော်တွေရှိကြတယ်။ အသီးသီးအသက စိုးစံအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ ဘုရင်တွေလဲ ရှိကြတယ်။ သို့ပေမယ့် မဇ္ဈိမဒေသမှာ ငါ့လောက်

စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ပြည်စုံသူ ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်တဲ့ ပြည်ရှင်ဘုရင်ရှိရိုးလား။ ငါ့ကို မိတဲ့ ဘုရင်ရှိရိုးလား”

ဤကား စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း အမြဲလိုလို ကြွေးကြော်တတ်သော စကား ဖြစ်သည်။ မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်ဆောင်ရန်မှတစ်ပါး အခြားစကားဆိုရန် ဝန်လေးကြသော များမတ်တို့ကလည်း -

“အရှင်မင်းကြီးရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ မဇ္ဈိမဒေသမှာသာမက၊ ဇေယျဒိတ်မှာပါ တုဖက်ကင်းဖြစ်ပါပေတယ်။ အရှင်မင်းကြီးကို တုယှဉ်နိုင်သော ပြည်ရှင်မင်း တစ်ဦးတလေမှ မရှိပါ” ဟု လျှောက်တင်ကြစပြုဖြစ်၏။ အရိပ်အကဲကို ပို၍ သိတတ်သော အခွင့်အရေး ပို၍ရသော များမတ်အချို့ကမူ -

“အရှင်မင်းကြီးရဲ့ တုဖက်ကင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တရဲ့ တုဖက်ကင်း အလှကျက်သရေကြောင့် ပိုမိုထွန်းလင်းတောက်ပ နေတယ်လို့လဲ ဆိုရမှာပါ။ အဝိညာဏက ရတနာများသာမက သမီးတော်လှပဂေး သတိညာဏက ရတနာနဲ့ပါ ပြည်စုံတဲ့ ဘုန်းကြီးသော ရွှေနန်းရှင်ဖြစ်ပါတယ်” ဟု အပိုကဲ၍ တင်တတ်ကြသည်။

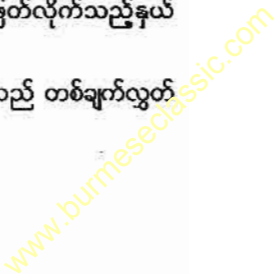
ထို့ကြောင့် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် မင်းစည်းစိမ်ဂုဏ်မောက်လျက် ရာဇမာနကို တလူလူလွှင့်ထူထားခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ စကြဝတေးမင်းအလား ထင်မှတ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ထိုရာဇမာနကို ထိပါးလာသည့် တစ်နေ့သို့ ဆိုက်ခဲ့၏။ မဇ္ဈိမဒေသအတွင်းရှိ ပြည်တိုင်းဒေသများသို့ ကူးသန်းလှည့်လည်နေ ကြသော ကုန်သည်များထံမှ ဦးစွာ စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကုန်သည်များထံမှ တစ်ဆင့် သံခင်းတမန်ခင်း လောကသို့ ရောက်ရှိလာကာ ထိုမှတစ်ဆင့် စန္ဒပဇ္ဇောတ မင်းနားသို့ ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်။

“ဥဇ္ဇေနီပြည်ရှင် စန္ဒပဇ္ဇောတ ဘုရင်ရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကြီးမားပုံဟာ ကောသမ္ဘီပြည်ရှင် ဥတေနမင်းရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် တောင်တန်း ကြီးအောက်ခြေက တောင်ပူစာငယ်လောက်ပဲရှိတော့တယ်”

စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်နေသော စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏ ထောင်လွှားတက်ကြွမှု တံခွန်အလံတိုင်ကို ချိုးနှဲ့ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်သွား၏။

လုံးဝ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသော စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

“အဲဒီ ဥတေနမင်းကို ဖမ်းဆီးကြ၊ ငါ့ရဲ့ လက်အောက်ခံဖြစ်စေရမယ်”

ဥဇ္ဇနီနန်းတော်ရှိ များမတ်ဗိုလ်ပါတို့သည် မင်းကြီး၏ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်တော်ကို ကြောက်ရွံ့သည့်ကြားမှ စည်းဝေးတိုင်ပင်လျက်၊ တညီတညွတ် တည်း သံတော်ဦးတင်ကြသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ကောသမ္မိပြည့်ရှင် ဥတေနမင်းကို ဖမ်းဆီးဖို့ရာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဥတေနမင်းဟာ ဟတ္ထိကန္တအမည်ရှိတဲ့ အတတ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။ မန္တန်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီး ဟတ္ထိကန္တ စောင်းကို တီးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မန္တန်နဲ့စောင်းသံတို့ရဲ့ အာနုဘော်ကြောင့် ဆင်အပေါင်းကို အလိုရှိတဲ့အတိုင်း ထိန်းချုပ်ကိုင်တွယ်နိုင်ပါတယ်”

“မန္တန်နဲ့စောင်း ဆင်အပေါင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

မင်းကြီးက အမျက်ပြင်းစွာ မေး၏။

“အရှင် ဒီမန္တန်နဲ့ ဒီစောင်းကို ရွတ်ဆိုသရဇ္ဈာယ် တီးခတ်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ပြေးစေလိုတဲ့ ဆင်တွေ ပြေးရပါတယ်။ လာစေလိုတဲ့ ဆင် လာရပါတယ်။ ရိုင်းတဲ့ဆင်ကို အယဉ်ဖြစ်စေပြီး ဆင်ယဉ်ကို ရိုင်းစေပါတယ်။ ဒီအတတ် ကို ဖျော့ဒိတ်မှာ တတ်စွမ်းသူဟာ ဥတေနမင်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါ။ ဒါကြောင့် ဥတေနမင်းကို ဖမ်းဆီးဖို့ဆိုခြင်းမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သော အမှုပါ အရှင်မင်းကြီး”

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းမှာ သွေးပြည်တို့ကို မဖောက်မထုတ်ရသေးသည့် ရင်း မှည့်သော အိုင်းအနာကြီးတစ်ခု စွဲကပ်သလိုဖြစ်သွား၏။

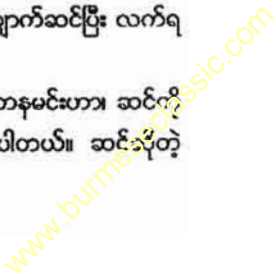
“ဥတေနမင်းကို မရအရ ဖမ်းဆီးဖို့ နည်းလမ်းရှာကြ” ဟု နောက်ထပ် တစ်ချက်လွတ်အမိန့် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

များမတ်ဗိုလ်ပါတို့ကား မိမိတို့၏ ဦးခေါင်းထိပ်ထက်အပေါ် ဘုရင့် သန်လျက်သွား ဝဲယုံနေပြီဟု နားလည်ကြသဖြင့် မပြတ်ပင် စည်းဝေးတိုင်ပင် ကြရတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား အဖြေတစ်ခုကို ရရှိသွားကြ၏။

မင်းကြီးအား ထိုအဖြေကို လျှောက်တင်ကြသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဥတေနမင်းကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရရှိကြပါပြီ။ အဲဒီနည်းလမ်းကတော့ ဥတေနမင်းရဲ့ ဟတ္ထိကန္တအတတ်ကိုပဲ ပြန်ပြီး လှည့်စားတဲ့နည်းဖြစ်ပါတယ်။ ပရိယာယ်ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး လက်ရ ဖမ်းမယ့်နည်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟတ္ထိကန္တအတတ်ကို တတ်မြောက်ထားတဲ့ ဥတေနမင်းဟာ ဆင်ကို မြင်ရင်ပဲ သူ့အတတ်ကို မဖော်ထုတ်ရ မနေနိုင်သူဖြစ်ပါတယ်။ ဆင်သို့တဲ့

စကားကြားရင်ပဲ မည်မျှဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသဖြစ်စေ၊ သွားရောက်ဖမ်းယူတတ်သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဥတေနမင်းကို သူ့အာရုံညွတ်ရာ ဆင်နဲ့ပဲ ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ဖမ်းဆီးကြပါမယ်”

“မောင်မင်းတို့ စကားအရ ဥတေနမင်းဟာ ဆင်ရိုင်းကို ဆင်ယဉ်၊ ဆင်ယဉ်ကို ဆင်ရိုင်းဖြစ်အောင် ပြုနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်မဟုတ်လား။ မောင်မင်းတို့ ပရိယာယ်ဆင်တဲ့ ဆင်ဟာလဲ ဥတေနမင်း အလိုကျဖြစ်သွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဥတေနမင်းရဲ့ ဟတ္ထိကန္တအတတ်ကို လွန်တဲ့ ဆင်တစ်ကောင် ဖန်တီးကြမှာပါ အရှင်မင်းကြီး”

ကောသမ္ဘီပြည်အတွင်းတွင် နေထိုင်၍ တောတောင်ဒေသများတွင် ကျက်စားသော မုဆိုးများ၌ ဆင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ သတင်းထူး လျှောက်တင်ရန်ရှိပါက အချိန်မရွေး နန်းတော်သို့ ဝင်ခွင့်ပြုရမည်ဟု ဥတေနမင်း အမိန့်တော်ရှိထား၏။

ထိုခွင့်ပြုချက်အရ မုဆိုးတစ်ဦး ဘုရင့်ထံ အခစားဝင်လာသည်။

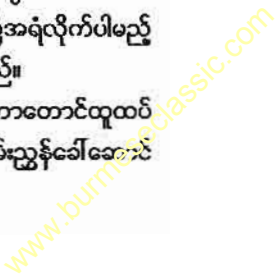
“ကျွန်တော်မျိုး မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာပါ အရှင်၊ ကောသမ္ဘီရဲ့ အစွန်အဖျားနယ်နိမိတ်တစ်နေရာ ရေအိုင်ကမ်းနားတစ်ဝိုက်မှာ အဲဒီဆင်ကြီးဟာ သွားလာကျက်စားနေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မုဆိုးသက်တမ်း အနှစ်သုံးဆယ်မှာ အခုလောက်ကြီးမားပြီး အခုလောက် ဘော်ငွေရောင်ဖွေးဖွေးဖြူတဲ့ ဆင်ကြီးမျိုး တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ ဒီလို အဆင်းမျိုးရှိတဲ့ ဆင်ဖြူဟာ အရှင်မင်းကြီးနဲ့သာ လျှောက်ပတ်ထိုက်တန်ပါတယ်”

ဥတေနမင်းသည် ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး -

“ကောင်းပြီ မောင်းမင်းကိုယ်တိုင် အဲဒီ တောတောင်အရပ်ဆီ ခရီးညွှန်လိုက်ပါရမယ်။ ဆင်ဝန်ကို ဆင်စမ်း၊ ကိုယ်တော်စီးဖို့ အကောင်းဆုံးဆင်တစ်စီးနဲ့ လိုအပ်သမျှ အားလုံးပြင်ဆင်စီမံထား အခုပဲထွက်မယ်”

ဥတေနမင်းစီးမည့် ဆင်နှင့်အတူ၊ နောက်မှ အခြံအရံလိုက်ပါမည့် မြင်းတပ် ခြေကျင်တပ် ဗိုလ်ပါများကိုပါ စီစဉ်ကြရလေသည်။

ကောသမ္ဘီပြည်၏ အစွန်အဖျား နယ်နိမိတ်သည် တောတောင်ထူထပ်သော ဒေသဖြစ်၏။ သို့သော် တောကျွန်းသော မုဆိုး၏ လမ်းညွှန်ခေါ်ဆောင်

မှုဖြင့် ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဥတေနမင်းသည် စီးတော်ဆင်
ပုခက်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စောင်းတော်ကို ပိုက်လျက် အသင့်ပြင်ဆင်ထား၏။

မကြာမီမှာပင် ရေအိုင်ကြီးတစ်ဝိုက် လှည့်လည်နေသည့် ဆင်ဖြူကြီးကို
တွေ့ကြရလေသည်။

“ရွှားတော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ငွေတောင်
ထွတ် အဆင်းရှိတဲ့ ဆင်ကြီးပါ”

မုဆိုးက ဝမ်းသာအားရတင်သည်။

အပေးမှာ လှမ်းမြင်နေရသော ဆင်ကြီးကား ခန့်ညားသော လှုပ်ရှားမှု
ဖြင့် ဟိုမှသည်မှ ရွေ့လျားနေသည်။ နှာမောင်းကို ပင့်မြှောက်လိုက်ပုံ၊ ပြန်ချ၍
ရေအိုင်ပြင်ထဲသို့ ထိုးနှက်လိုက်ပုံ၊ ထို့နောက် ပြန်ဆယ်ယူ၍ ကိုယ်ပေါ်သို့
ရေမှုန်ချေဖွားများ ဖျန်းပက်လိုက်ပုံ၊ ကြီးမားသော နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ဖြည်းညှင်း
စွာ လှုပ်ခတ်လိုက်ပုံများမှာ ပကတိတင့်တယ်လှသည်။

ဥတေနမင်းသည် စောင်းကို ထပ်မံ၍ ကြိုးညှိလိုက်ပြီး ဟတ္ထိကန္တ
မန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ စောင်းကြိုးများအပေါ် လက်ချောင်းများတင်လိုက်၏။ ထွေပြား
တိမ်းမူးဖွယ် မန္တန်ရွတ်ဆိုသံနှင့်အတူ စောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဥတေနမင်း
ရွတ်ဆိုတီးခတ်လိုက်သည်ကား ဆင်အပေါင်းတို့ကို အနီးသို့ ချည်းကပ်လာစေ
သည့် ဂီတမန္တန်သံဖြစ်၏။ မည်သည့်ဆင်မျှ ခုခံငြင်းဆန်ရန် မစွမ်းသာသော
ဆွဲငင်မှုအားကြီးမားသည့် အာနိသင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ငွေတောင်ထွတ်ဆင်ကြီးကား ဂီတမန္တန်သံကို အလျဉ်းပင်
မကြားသိသကဲ့သို့ သူ့နေရာမှာပင် အစွဲအမြဲ လှုပ်ရှားတည်ရပ်နေသည်။

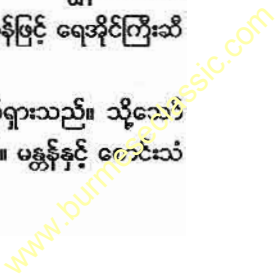
ဥတေနမင်းသည် စီးတော်ဆင်ကို ရှေ့သို့ တိုးစေလျက်၊ မန္တန်ကို
ရွတ် စောင်းကို တီးခတ်ပြန်၏။ မန္တန်ရွတ်ဆိုသံ ပို၍ ပီသလာသလို စောင်းကြိုး
မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဂီတသံမှာလည်း ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

ဆင်ကြီးထံမှ မည်သည့်တုန့်ပြန်မှုမျှ ပေါ်မလာချေ။

“ချွန်းဖွင့် ...”

ဥတေနမင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စီးတော်ဆင်၏ ဦးကင်းစီး ချွန်းသမားက
ချွန်းဖွင့်လိုက်၏။ စီးတော်ဆင်သည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ရေအိုင်ကြီးသို့
ပြေးသွားသည်။

ရေအိုင်စပ်မှ ဘော်ငွေရောင်ဆင်ကြီး စတင်လှုပ်ရှားသည်။ သို့သော်
ဥတေနမင်း လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော လှုပ်ရှားမှုဖြစ်၏။ မန္တန်နှင့် စောင်းသံ

မှာ ဆင်ကြီး မလှုပ်မရှား အစွဲအမြဲတည်နေရန် ထို့နောက် အပါးသို့ ချဉ်းကပ်လာရန် အမိန့်ပေးလှုံ့ဆော်သော ဝိတမန္တန်၊ ဆင်ကြီး၏ တံပြန်မှုကား ပြောင်းပြန်ဆန်ကျင်ဘက် ...။

ဘော်ငွေရောင်ဆင်ကြီးသည် ရေအိုင်စပ်တစ်လျှောက်မှ ဟိုမှာဘက်သို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ လျင်မြန်လှသည်ဖြစ်၍ စီးတော်ဆင်မှာ လိုက်မမီနိုင်တော့ ...။

ဥတေနမင်းသည် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် အံ့ဩမုင်တက်မိသွားပြီးမှ စီးတော်ဆင်ကို အရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဆင်တော် မဝပ်မီမှာပင် ခုန်ဆင်း၍ ယာဘက်မှ ပန်းလျှက်လိုက်ပါလာသော မြင်းတစ်စီးပေါ်မှ မြင်းတပ်ခိုလ်ကို ဖယ်ရှားလျက် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြင်းကို ဇက်ဖွင့် ကဆုန်စိုင်း၍ ဆင်ဖြူကြီးထွက်ပြေးသွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဥတေနမင်း၏ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း လျင်မြန်လွန်းလှ၍ မြင်းစီးရဲမက်များ အံ့အားသင့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ သတိပြန်ဝင်လာပြီး မြင်းတပ်ကို စုရုံးကာ နောက်မှ လိုက်ကြသော်လည်း ဥတေနမင်းမှာ မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေပြီ။

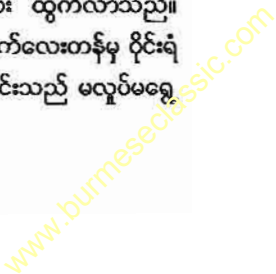
ဟတ္ထိကန္တစောင်းကား စီးတော်ဆင်ကျောကုန်းပေါ်မှ ပုခက်ထဲတွင် အထီးတည်း ...။

ငွေတောင်ထွတ်နယ် ဖွေးဖွေးဖြူသော ဆင်ကြီး ကျက်စားခဲ့သည့် ရေအိုင်ကြီးကို ဥတေနမင်း ပန်း၍ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မြင်းဇက်ကိုလည်း ဖွင့်လွှတ်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ကဆုန်စိုင်းခဲ့သည်။ ခိုလ်ပါအပေါင်းတို့လည်း ဝေးစွာသော နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဆင်ဖြူကြီးက တောအုပ်တစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

ဥတေနမင်းလည်း ဆက်လိုက်၏။ တောအုပ်အစပ် အဝင်ဝသို့ ရောက်ရှိချိန်မှာပင် သစ်ပင်ကြီးများနောက်မှ ရဲမက်တပ်သားများ ထွက်လာသည်။ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏ ရဲမက်များပင် ဖြစ်လေသည်။ လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းရံလိုက်ကြသော ရဲမက်များအလယ်တွင် ဥတေနမင်းနှင့် မြင်းသည် မလှုပ်မရွေနိုင်တော့ချေ။

“ဥတေနမင်းကို အရှင်မိပြီဘုရား ...”

ဟူသော တစ်ခဲနက် အော်သံအဆုံးဝယ်၊ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် စီးတော်မြင်းကို အသားကျ စီးလျက်၊ တောအုပ်တစ်နေရာမှ ထွက်လာ လေသည်။

ဥတေနမင်းသည် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ရှေ့တစ်နေရာတွင် လှမ်းမြင် နေရသော ဆင်ဖြူကြီးဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ဆင်ဖြူကြီးမှာ ပကတိငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလေပြီ။ ဥတေနမင်း ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဆင်ကြီး၏ နံဘေးဘက်တွင် အပေါက်ကြီးတစ်ခုပေါ်လာပြီး တံခါးပြတင်းကဲလားချပ်ကဲ့သို့သော အရွက်ချပ် တစ်ခု ပွင့်လာသည်။ ထို့နောက် လှေကားတစ်စင်း အထဲမှထွက်လာသည်။ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်သောအချိန်တွင်၊ ဥတေနမင်းအတွက် အစစအရာရာ နောက်ကျခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဆင်ကြီး၏ နံဘေးအပေါက်လှေကားအတိုင်း ရဲမက်များ ဆင်းလာကြသည်။

“ဪ ... သစ်သားနဲ့ ဆင်ရုပ်ပြုလုပ်၊ အဝတ်ပုဆိုးပိုင်းတွေနဲ့ ရစ်ပတ်၊ ဘော်ငွေရောင်ဆေးရေးပြီး ဘူတာဝါဟန ယန္တရားအတတ်နဲ့ စီရင် ထားတာပါလား ...”

ဥတေနမင်း မသက်မသာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သုံးရက်မြောက်ခဲ့လေပြီ။

မိမိအား ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်ခြင်းမရှိ အစာရေစာကောင်းစွာ ပေးကာ ထူထပ်စွာသော အကျဉ်းနှောင်အိမ်ထဲ၌ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည်မှာ သုံးရက် တိုင်ခဲ့ပြီ မည်သို့မျှ မေးမြန်းစစ်ဆေးခြင်းလည်း မပြု။

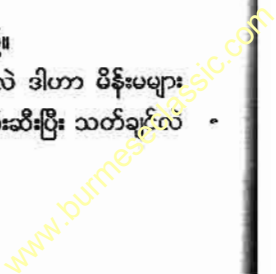
ဥတေနမင်းသည် အစောင့်ကို ခေါ်လိုက်၏။

“မောင်မင်းတို့ ငါ့ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ဖမ်းဆီးပြီး အခုလိုထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ မောင်မင်းတို့ရဲ့ ဘုရင် ဘယ်မှာလဲ ...”

“အရှင်ကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းအကြောင်းပြုပြီး သုံးရက်လုံးလုံးပဲ အောင်သေသောက်သဘင် ကျင်းပနေပါတယ် အရှင်”

ဥတေနမင်းက ခိုင်ခန့်သောအသွင်ဖြင့် ဆိုသည်။

“မောင်မင်းတို့ဘုရင်ရဲ့ အပြုအမူဟာ ဘယ်လိုလဲ ဒါဟာ မိန်းမများ ပြုတတ်တဲ့ အမူအရာပဲ၊ ရန်သူဆိုပြီး ဖမ်းဆီးတယ်။ ဖမ်းဆီးပြီး သတ်ချင်လဲ”

သတ်လိုက်သင့်တယ်။ လွတ်ချင်လဲ လွတ်လိုက်ရမယ်။

“အခုလို နောင်အိမ်တွင်းမှာ ငါ့ကို ထားပြီး အောင်သေအောင်ပွဲ ဆင်နွဲ့နေတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားမဆန်တဲ့ အမူအရာပဲ”

အစောင့်များသည် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းထံ ထိုစကားအတိုင်း လျှောက်ကြားလိုက်ကြသည်။ ထိုစတုတ္ထနေ့မှာပင် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း အကျဉ်းနှောင်အိမ်ဆီသို့ ရောက်လာ၏။

“ဥတေနမင်း အသင် ကျွန်ုပ်ကို ယောက်ျားမဆန်တဲ့ အမူအရာပြုမှု တယ်လို့ ဆိုခဲ့သလား”

“မှန်တယ် ကျွန်ုပ် ဆိုခဲ့တယ်”

“အသင့်ကို ကျွန်ုပ် အသက်လွတ်ချမ်းသာပေးမှာပါ။ သို့သော် အသက်ဖိုးနဲ့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်ကို သင်က တစ်ခုနဲ့ ရွေးလျော်ရပေလိမ့်မယ်”

“ကျွန်ုပ်က ဘာနဲ့ ရွေးလျော်ရမှာလဲ”

“ဥတေနမင်း သင့်မှာ ဟတ္ထိကန္တအမည်ရှိတဲ့ မန္တန်အတတ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်ုပ် သိရတယ်။ အဲဒီ မန္တန် ကျွန်ုပ်ကို ပေးပါ”

“စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း သင်အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ် သင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ သို့သော် သင်ယူလိုသူက သင်ကြားသူအား ရှိခိုးမှသာ သင်ကြားပို့ချမှု အထမြောက်လိမ့်မယ်”

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလေသည်။ ပြည့်ရှင်မင်း အချင်းချင်း ရှိခိုးရမည်ဆိုခြင်းကား မည်သို့မျှ မည်သူမျှ မပြုနိုင်သောအရာ။

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း ရာဇမာနသံဖြင့် ချက်ချင်း တုံ့ပြန်သည်။

“သင့်ကို ကျွန်ုပ်က ဘာကြောင့်ရှိခိုးရမှာလဲ၊ ဘယ်တော့မှ ရှိမခိုးနိုင်”

“သို့ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကလဲ သင့်ကို ဘယ်တော့မှ မန္တန်သင်မပေးနိုင်”

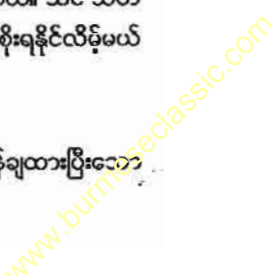
ဥတေနမင်း၏ တုံ့ပြန်မှုကလည်း ဆတူတန်ပြန် ပြင်းထန်၏။

“ဥတေနမင်း သို့ဆိုလျှင် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ရာဇဒဏ်ထားရလိမ့်မယ်”

“စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း သင်ကြိုက်သလို ရာဇဒဏ်ထားနိုင်တယ်။ သင် သတ်လိုသတိ၊ အလိုရှိသလိုပြု။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ကိုသာ သင် အစိုးရနိုင်လိမ့်မယ် ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်ကို သင် အစိုးမရနိုင်ဘူး”

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၌ ဆက်ဆိုရန် စကားမရှိတော့ချေ။

သို့သော် မန္တန်ကို မရရအောင်ယူမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးသော

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် ဖြစ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်းများကို အလျှင်အမြန်ပင် ကြံဆ ရှာဖွေလေသည်။

ဥတေနမင်းအား ရှိခိုး၍ မန္တန်သင်ယူနိုင်မည့်သူများမှာ ဤဥဇ္ဇေနိပြည်၌ မိမိမှတစ်ပါး မည်သူမဆို ဖြစ်နိုင်သည်။ များမတ်ဝန်ကြီး၊ သေနာပတိ၊ နန်းရင်းဝန်၊ စသည်ဖြင့် ... ထိုသူများ မန္တန်ကို ဦးစွာ အလျင်တတ်ပြီးမှ မိမိက ထိုသူထံမှ သင်ယူလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် မန္တန်ကို တတ်မြောက်ထား ပြီးသော ထိုသူသည် မန္တန်ကို အသုံးချ၍ မိမိအား ပုန်စားခဲ့သော် ...။

မိမိအလျှင် မန္တန်ကို ဥတေနမင်းအား ရှိခိုး၍ တတ်မြောက်ခဲ့သူသည် မိမိအား အဘယ်သို့မှ အန္တရာယ်မပေးနိုင်သူ ဖြစ်ရရှိမည်။ ထိုသူ အဘယ်သူ ဖြစ်သနည်း ... နန်းရင်းဝန်၊ များမတ်တစ်ဦးဦး၊ သေနာပတိ၊ လူယုံတော်၊ အိမ်ဖန်စောင့်၊ သက်တော်စောင့်၊ ဆတ္တာသည် ... ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ချ ယုံကြည်ခြင်းငှာမအပ် ...။

သို့ဆိုလျှင် -

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏ ဉာဏ်အဝန်းထဲသို့ ... တစ်ခုသော အမည်နာမ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

“ဝါသုလဒတ္တာ၊ သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာ”

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် တင်းမာသွားသောမျက်နှာကို လျော့ပါးစေ လျက် -

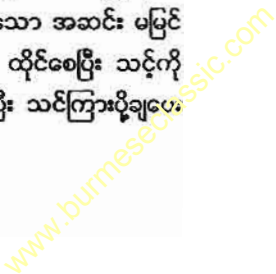
“ဥတေနမင်း သင့်ကို ရှိခိုးပြီး သင်ယူနိုင်သူဆိုရာမှာ ကျွန်ုပ်မှအပ တစ်ပါးသူရှိခဲ့ရင်ကော သင်ကြားပေးနိုင်မလား”

“ကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးသူမှသာ သင်ကြားပေးတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ဆိုခဲ့ပေတယ်”

“သို့ဆိုလျှင် ...”

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့ရင်း ကြံစည်သည်။ ပြုံးယောင်သမ်း သော မျက်လုံးများကို ထိန်းချုပ်ပြီးနောက် ဆက်ပြောသည်။

“ဥတေနမင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ နန်းအိမ်တော်မှာ ... အင်း ... ခါးကုန်းမ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ခါးကုန်းမဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်လဲ မတင့်တယ်ဘူး။ သင့်ကို အဲဒီလို မတင့်တယ် မပြေဖြစ်သော အဆင်း မမြင် စေလိုဘူး။ ခါးကုန်းမကို တင်းတိမ်အကာ တစ်ဖက်မှာ ထိုင်စေပြီး သင့်ကို ရှိခိုးစေမယ် ... သင်က တင်းတိမ်ရဲ့ တစ်ဖက်ကနေပြီး သင်ကြားပို့ချပေး နိုင်မလား”

“စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း ကျွန်ုပ်စကား မင်းတို့စကားရှိခဲ့ပြီ၊ ခါးကုန်းသူဖြစ်စေ၊ ဆွဲအသူဖြစ်စေဦး၊ ရှိခိုးသူကို ပေးမည်လို့ ကျွန်ုပ် ဝန်ခံခဲ့ပြီ ...”

“ပြည့်ရှင်မင်း၊ ဝိသပါပေတယ် ဥတေနမင်း၊ ခါးကုန်းမကို စေလွှတ်ဖို့ တင်းတိမ်ကာရံဖို့ ယခုပဲ စီရင်ပါမယ်။ အသင့်ကိုလဲ အကျဉ်းသားအဖြစ်မှ လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ သုံးရက်တိုင် ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲ ငြိုငြင်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် တောင်းပန်စကားဆိုပါတယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း ...”

ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသမီးသည် ခမည်းတော်၏ စကားလုံးတိုင်းကို စူးစိုက်နားထောင် နေ၏။

“ဟတ္ထိကမန္တန်နဲ့ အတတ်ကို ဒီဇေယျမှာ အတုမရှိ တတ်မြောက်ပေမယ့် ထိုသူဟာ တစ်ကိုယ်လုံးဖြူတဲ့ ခရုသင်းနုနာစွဲကပ်နေရှာတယ်။ ဒီမန္တန်ကို သူ့ဆီက သင်ယူတတ်မြောက်ဖို့ရာကလဲ သူ့ကို ရှိခိုးမှ ဖြစ်မှာကလား။ သမီးတော်လေးရဲ့ ...”

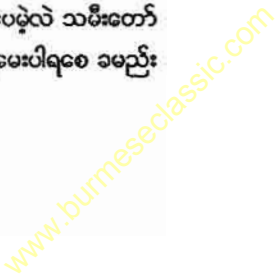
“သည်တော့ ဒီလို စက်ဆုပ်ဖွယ်အဆင်းကို သမီးတော်လေး မမြင် မတွေ့နိုင်အောင် ထိုသူနဲ့ သမီးတော်လေးအကြားမှာ တင်းတိမ် မထူမပါး ကာခြားထားမယ်။

“သမီးတော်လေးက တစ်ဖက်ကနေ သူ့ကို လက်အုပ်ချီရှိခိုးပြီး သင်ယူ ရမယ်။ အခြားသူကို တစ်ဆင့်သင်ယူခိုင်းလို့မဖြစ်ဘူး။ မန္တန်တတ်သွားပြီး ခမည်းတော်တို့ပေါ် ရန်သတ္တရပြုရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအရေးမှာ သမီးတော်လေးမှ တစ်ပါး အခြားသူမရှိလို့ ခုလို စီစဉ်ရတာပဲ”

ဝါသုလဒတ္တာမင်းသမီးက မျက်တောင်ကော့များကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ပုတ်ခတ်လျက်။

“သမီးတော် အစခပ်သိမ်းနားလည် သဘောပေါက်ပါတယ် ခမည်း တော်၊ တန်ခိုးထက်လှတဲ့ မန္တန်ကိုလဲ ခမည်းတော်ထံ ပြန်လည်သင်ကြားပေး ဖို့ သမီးတော် သင်ယူပါမယ်။ ခရုသင်းနုနာစွဲကပ်နေသူ ဖြစ်ပေမဲ့လဲ သမီးတော် ရှိခိုးပြီး သင်ပါမယ်။ သို့သော် သမီးတော်နားမရှင်းလို့ တစ်ခုမေးပါရစေ ခမည်း တော် ...”

“ဘာများပါလိမ့်ကွယ် ... မေး ...”

“တင်းတိမ် မထူမပါး ကာခြားထားမယ်လို့ ဆိုရပါသလဲ”

“အို ဒါက ဒီလို သမီးတော် ဒီကုဋ္ဌနူနာသည်က တစ်ဖက်မှာ သူ့ဆီက ပညာသင်ယူသူဟာ တကယ်ပဲ သူ့ကို ရှိခိုးရဲ့လားဆိုတာ သိချင်ပေမယ်၊ တင်းတိမ် အထူကာရံထားရင် ရှိမခိုးဘဲသင်နေတယ် ထင်သွားမယ်။ ဒါကြောင့် ဝိုးတဝါးမြင်ခွင့်ရအောင် တင်းတိမ်ကို မထူမပါး ထားရပေတာပဲ သင်းကို သမီးတော်က ရှိခိုးရုံသာ ရှိခိုးထားပြီး မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲ မျက်စိမှိတ်ထားလို့လဲ ရတာပေါ့ ...”

“ကောင်းလှပါပြီ ခမည်းတော် သမီးတော်အမှုအရေးကုန်စင်အောင် ဆောင်ပါ့မယ်”

ဝါသုလဒတ္တာ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် အားရ ကျေနပ်ခြင်းများစွာဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ကောင်းချီးပေးလိုက်လေသည်။

“တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ကုဋ္ဌနူနာသည်အဖြစ်၊ ခါးကုန်းမ အဖြစ် သိထားကြမှ သို့မဟုတ်ဘဲ ဘုရင်အဖြစ် သမီးတော်အဖြစ် သိထားရင် အကျွမ်းတဝင်ရှိသွားနိုင်တယ်။ အို ဒီလို အကြံအစည်မျိုး ကြံစည်နိုင်တဲ့အတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ကျေနပ်လိုက်လေခြင်း”

နောက်ရက်မှစပြီး မန္တန်သင်ကြား သင်ယူခြင်းကို စတင်ကြ၏။

တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဥတေနမင်းနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့ နေရာယူကြပြီးသည်နှင့် ဥတေနမင်းက မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ငါ့ကိုရှိခိုး”

“ရှိခိုးပြီးပြီ”

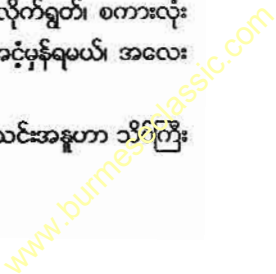
“ပညာသင်ယူသူဆိုတာ သင်ကြားပို့ချပေးတဲ့ဆရာကိုလဲ ရှိခိုးရတယ်။ ပညာကိုလဲ ရှိခိုးရတယ်”

“နားလည်တယ်”

ဆရာတပည့် ဆက်ဆံရေးမှာ ကနဦးအစမှာပင် တင်းမာခဲ့လေသည်။

“ကောင်းပြီ မန္တန်ကို ပို့ချမယ် ငါရွတ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ရွတ်၊ စကားလုံး ပီသရမယ်၊ အသံမှန်ရမယ်၊ အဖြတ်အတောက်၊ အဆိုင်းအင့်မှန်ရမယ်၊ အလေး အပေါ့မှန်ရမယ် ...”

တင်းတိမ်တစ်ဖက်မှ ဝါသုလဒတ္တာစိတ်ထဲ၌ ‘ဒီခရုသင်းအနုဟာ သိပ္ပံကြီး

ကျယ်တာပဲ' ဟု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သို့သော် 'နန္ဒာသည်ဆိုပေမဲ့ သူ့အသံဟာ အသံဩဇာနဲ့ပြည့်စုံပေတယ်' ဟုလည်း အတွေးရောက်သည်။

သို့ဖြင့် တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ဝါသုလဒတ္တာသည် ဉာဏ်ထက်မြက်သူဖြစ်သည့်အလျောက် အခက်အခဲမရှိ သင်ယူနိုင်သည်။ မန္တန်ကလည်း ပို၍ ပို၍ ခက်လာသည်။ မန္တန်တစ်ပိုဒ်တည်းကို အထပ်ထပ် ရွတ်ရသော လေ့ကျင့်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ရွတ်ရသော မန္တန်တစ်ပိုဒ်ကို သင်ကြားပေးသည်။ ဝါသုလဒတ္တာမှာ ပီသစွာ မရွတ်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ ဥတေနမင်းက ငေါက်ငမ်း၍ ပို့ချပေးရာ၊ ဒေါသဖြင့် လိုက်ရွတ်သော ဝါသုလဒတ္တာအဖို့ ပို၍ ပို၍သာ မှားယွင်းနေသည်။

ဥတေနမင်းလည်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

“ဟဲ့ ခါးကုန်းမ၊ ကျွန်မ နင့်ပါးစပ် နင့်နှုတ်ခမ်း ဒီလောက်ထူပြစ်နေသလား။ ဒါလေးကိုတောင် မှန်အောင်မရွတ်တတ်ဘူး နင့်ပါးစပ် နင့်နှုတ်သီးကို နာနာကြီး ရိုက်ပစ်မှရတော့မှာလား”

ဝါသုလဒတ္တလည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အဆိုခံရသဖြင့် -

“ဟဲ့ ခရုသင်းဖြူ လူအနုရဲ့ ငါ့လို ဘုရင့်သမီးတော်ကို နင်ဒီလို ပြောရဲသလား နင်သာ သူယုတ်မာ လူအနု”

ဥတေနမင်း၏ လက်သည် တင်းတိမ်စ အစွန်းဆီ ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် တင်းတိမ်စသည် မြောက်တက်သွားသည်။ မျက်စိနှစ်စုံတို့မှ အကြည့်သည် အပြန်အလှန် စူးနစ်ထိုးဖောက်သွားကြသည်။ အတန်ကြာအထိ စကားမဆိုနိုင်ကြ။

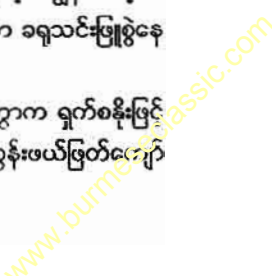
“မင်း ဘယ်သူလဲဟင်”

“စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးရဲ့ သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာ၊ ရှင် ရှင်ကကောဟင်”

“ကောသမ္ဘီပြည့်ရှင် ဥတေနမင်း အို ကြည့်စမ်း နှမတော်ရဲ့ ခမည်းတော်က ပြောတော့ မန္တန်သင်ယူမယ့်သူဟာ ခါးကုန်းနေတဲ့ ကျွန်မ တဲ့”

“နှမတော်ကိုပြောတော့လဲ မန္တန်သင်ပေးမယ့်သူဟာ ခရုသင်းဖြူစွဲနေတဲ့ လူနု ... တဲ့”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ ဝါသုလဒတ္တာက ရှက်စနိုးဖြင့် မျက်နှာငုံ့ငိုက်ထားသည်။ ဥတေနမင်း တင်းတိမ်စကို တွန်းဖယ်ဖြတ်ကျော်

လျက် ဝါသုလဒတ္တာအနီးသို့ ချဉ်းသည်။

“နမတော် ဝါသုလဒတ္တာ မင်း ခမည်းတော်ရဲ့ စီမံမှုကို နားလည်ပြီ မဟုတ်လား။ မန္တန်သင်ကြားရင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး နီးစပ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီး ခါးကုန်းမ ခရုသင်းစွဲလူနုလို့ အပြန်အလှန်သိစေတယ်။ အခု သူ့အကြံ မအောင်တော့ဘူး ...”

ဝါသုလဒတ္တာ ငြိမ်နေဆဲပင် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကား ပန်းနုဆီသွေး သန်းလျက် -

“ဝါသုလဒတ္တာ ဖူးစာကံ ဆုံကြရုံ ဖန်တီးလာပြီဆိုရင် အခုလို တင်းတိမ်စ ပါးပါးလွှာလွှာလေး မဆိုထားနဲ့ သံကွန်ချာ သံကန်လန်ကာကြီး ခြားထားတာ တောင်မှ ဖြတ်ကျော်ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ အဲဒီလိုဖြတ်ကျော်ထိုးဖောက် နိုင်တဲ့အရာဟာ ဘာလဲ နမတော် သိသလား ...”

ဝါသုလဒတ္တာ မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လျက် မပွင့်တပွင့်လေသံဖြင့် ဆိုသည်။

“အဲဒီအရာကို နမတော်သိတယ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတဲ့ ...”

“ခမည်းတော်က မန္တန်သင်ယူခြင်း တိုးတက်မှုရှိရဲ့လား မန္တန်တွေကို ပိုင်ပိုင် ရွတ်ဆိုနိုင်ပြီလားလို့ နေ့စဉ်မေးတယ်။ နမတော်ကလဲ မန္တန်ဟာ ခက်ခဲပေမဲ့ သင်ယူရတာ တိုးတက်မှုရှိပါတယ်။ ပိုင်ပိုင်ရွတ်ဆိုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားလေ့ကျင့်နေပါ တယ်လို့ ပြောရတာပေါ့ မောင်တော်”

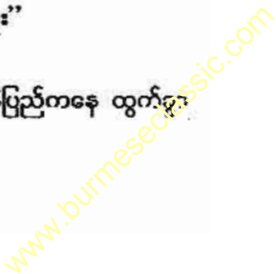
“ခါးကုန်းမနဲ့ ခရုသင်းစွဲ လူနုတို့ရဲ့ အဖြစ်သနစ်ကို မင်းခမည်းတော်ကြီး မသိရှာဘူးနော်”

ဝါသုလဒတ္တာ ပြုံးသည်။ ဥတေနမင်း၏ မျက်နှာ လေးနက်တည်ကြည် သွားပြီး -

“နမတော် မိန်းမသူတစ်ဦးအတွက် သူ့ရဲ့ အမိ အဘ၊ မောင်ကြီး၊ မောင်ငယ်၊ အစ်မ၊ ညီမတို့က လုပ်ကျွေးပြုစုတယ်ဆိုတာ သူ့လင်ယောက်ျား ရဲ့ လုပ်ကျွေးပြုစုမှုကို ဘယ်လိုမှ မိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိုဆိုချင်တာပါလဲ မောင်တော်”

“နမတော်လေး မောင်တော့်ကို ဟောဒီ ဥဇ္ဇေနီပြည်ကနေ ထွက်ခွာ သွားနိုင်အောင် ကြံဆောင်ပေးနိုင်မလား ...”

“ဟင် မောင်တော်က ဥဇွေကနေ ထွက်ခွာသွားတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ် တစ်ကိုယ်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကြင်ယာဇနီး ဝါသုလဒတ္တာ နဲ့အတူ ဥဇွေကို စွန့်ခွာ၊ မောင်တော်ရဲ့ ကောသပိပြည်ရောက်ရင် ဝါသုလဒတ္တာလဲ အခြွေအရံမောင်းမ ငါးရာတို့အလယ်မှာ စံမြန်းတဲ့ မိဖုရားကြီး ဖြစ်လာမယ်”

“နုမတော် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မယ် မောင်တော်”

*

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးက သမီးတော်ကို မေးသည်။

“သမီးတော် မန္တန်သင်ယူခြင်းအမှု ဘယ်သို့ရှိသလဲ”

“အလုံးစုံပြီးဆုံးဖို့ နောက်ဆုံးအဆင့်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ခမည်းတော်”

“နောက်ဆုံးအဆင့်ဆိုတာက ...”

“မန္တန်ရဲ့ ဥပစာအဖြစ် ညဉ့်အခါမှာ နက္ခတ္တသျှတ္တရနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ဆေးမြစ်တစ်မယ် ယူဆောင်ဖို့ရှိနေပါတယ် ခမည်းတော် ...”

“အဲဒီလို နက္ခတ်ယဉ်တဲ့ဆေးမြစ်ရရင် မန္တန်အမှု ပြည့်စုံပြီလား”

“ပြည့်စုံပါပြီ ခမည်းတော်”

“အဲဒါအတွက် သမီးတော် ဘာလိုအပ်သလဲ”

“နက္ခတ်ကြည့်ပြီး ဆေးမြစ်ယူဆောင်နိုင်ဖို့ နန်းမြို့ရိုးတံခါးတစ်ခုခုက နေပြီး ယာဉ်တစ်စီးစီးနဲ့ ထွက်ရပါလိမ့်မယ် ခမည်းတော်”

“ရစေမယ် အခွင့်ပြုတယ်”

“ထွက်ခွာ အသုံးပြုရမယ့် နန်းမြို့ရိုးတံခါးကို သမီးတော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အဝင်အထွက်မရှိပါစေနဲ့ ခမည်းတော်၊ နက္ခတ်ယဉ်တဲ့ အချိန်မှာမှ ဆေးမြစ်အာနိသင် ထက်မြက်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် သမီးတော် တစ်ဦးတည်း အလိုရှိတိုင်း အသုံးပြုရမှာပါ”

“ရစေမယ် ... အခွင့်ပြုတယ် ဘယ်ယာဉ်ကို အသုံးပြုမလဲ”

“ခမည်းတော်ရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးနဲ့ ရရှိထားတဲ့ ယာဉ်ငါးပါးတို့အနက်မှာ တစ်နေ့ ယူဇနာငါးဆယ် သွားနိုင်သော ဘဒ္ဒဝတီ ဆင်မယဉ်သာကို အသုံးပြုပါမယ် ခမည်းတော်”

“ကောင်းပြီ သမီးတော် အဲဒီနည်းနဲ့ မန္တန်အမှု ပြည့်စုံပြီးရင် ခမည်း

တော်ကို ပြန်လည်သင်ကြားပေတော့ ...”
“ကောင်းလှပါပြီ ခမည်းတော်”

ဝါသုလဒတ္တာမင်းသမီးတောင်းဆိုသော ဘဒ္ဒဝတီအမည်ရှိ ဆင်မယဉ်သာသည် တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာငါးဆယ်ခရီးကို အရပ်အနားမရှိ သွားနိုင်သော ဆင်မဖြစ်၏။ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးသည် အတိတ်ဘဝကောင်းမှုကုသိုလ်ကံအရ ယာဉ်ငါးပါးကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ ဘဒ္ဒဝတီဆင်မမှအပဖြစ်သော အခြားယာဉ်လေးပါးမှာ တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ပြေးနိုင်သော ကာကအမည်ရှိ ကျွန်း၊ တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာတစ်ရာတိုင်တိုင်သွားနိုင်သော စေလဋ္ဌိက အမည်ရှိ မြင်းနှင့် မုဉ္ဇကေသီအမည်ရှိ မြင်း၊ တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာတစ်ရာနှစ်ဆယ်တိုင် သွားနိုင်သော နာဠာဂီရိအမည်ရှိ ဆင်တို့ဖြစ်သည်။ ဝါသုလဒတ္တာသည် ထိုယာဉ်ငါးပါးအနက်မှ မိမိနှင့် ဥတေနမင်းတို့ ကိုယ်လွတ်ပြေးနိုင်ကြရန် အသင့်တော်ဆုံးသော ဘဒ္ဒဝတီဆင်မယဉ်သာကို ရွေးချယ်တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆင်ဖြင့်ထွက်မည့် မြို့ရိုးတံခါးကိုလည်း အစောင့်အကြပ်များ ချမထားရန် အဝင်အထွက်မရှိစေရန် တောင်းဆို၍ အခွင့်ရထားပြီးဖြစ်သည်။ ဥတေနနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့ နေ့ရက်ကောင်း အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ထိုတစ်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီး ဥယျာဉ်ထွက် တောကစားသော နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ မင်းကြီး နန်းတော်မှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် ဥတေနနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့လည်း အသင့်ပြင်ထားပြီး ဘဒ္ဒဝတီကို စီးလျက် မြို့တံခါးမှ ထွက်ကြလေသည်။

သို့သော် ရက်အတန်ကြာ အစောင့်အကြပ်မဲ့ အဝင်အထွက်မဲ့ မြို့တံခါးယခုမှ ပွင့်လျက် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးကိုယ်တိုင်ပင် အစီးအနင်းနည်းလှသော ဘဒ္ဒဝတီဆင်မ ထိုမြို့တံခါးမှ ထွက်သည်ကို အစောင့်စစ်သည်များ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဘဒ္ဒဝတီဆင်မ မြို့တံခါးမှ ထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားနေသည့် မင်းကြီးထံ လျှောက်ကြားလိုက်ကြသည်။

“သမီးတော်နဲ့အတူ ဆင်ကျောကုန်းပေါ်မှာ လိုက်ပါသွားတဲ့ ယောက်ျားဟာ ဥတေနမင်းလို့လဲ ပြောကြပါတယ် အရှင်”

ဟူသော သံတော်ဦးတင်ချက်ကို ကြားရသည့်ခဏမှာပင် စန္ဒပစ္စေတမင်းကြီးသည် အကြောင်းစုံကို သဘောပေါက်သွား၏။ ရဲမက်ခိုလှုံပါအပေါင်းကို ဆင်မနောက်လိုက်ရန်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့စေရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဥတေနမင်းက ဆင်ကို ချွန်းဖြင့် ထိန်းမတ်မောင်းနှင်စဉ်တွင် ဝါသုလဒတ္တာက အသင့်ထည့်ယူဆောင်ကြဉ်းခဲ့သော ရွှေငွေတို့ကို ဆင်ထက်မှ ကြဲချလိုက်သည်။

လိုက်လာသူတို့သည်လည်း ရွှေငွေအသပြာတို့ကို တပျော်တပါး ကောက်ယူကြသည်။ ထို့နောက်မှတစ်ဖန် ဆက်လိုက်ကြပြန်သည်။ ခရီးအကွာ တစ်နေရာအရောက်တွင် ဆင်ထက်မှ ရွှေငွေအသပြာများ ကျလာပြန်သည်။ လိုက်လံဖမ်းဆီးမည့် ရဲမက်များလည်း မင်းကြီးအမိန့်ကို ခေတ္တမေ့သွားကာ ရွှေငွေအသပြာ လောဘအလိုကို လတ်တလော ဖြည့်ဆည်းကြပြန်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် နောက်ဆုံးတစ်နေရာတွင် နောက်ဆုံးအသပြာအိတ်ကို ဖွင့်ဖြေကြချပြီး အလှအယက်ကောက်နေကြစဉ်မှာပင် ဥတေနမင်းနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့သည် ကောသမ္ဘီပြည်၏ နယ်နိမိတ်အဝင် သစ်တပ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

မိမိတို့၏ အရှင်သခင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကို စစ်သည်အပေါင်း ဝန်းရံကြိုဆိုလျက် ကောသမ္ဘီမြို့တွင်းနန်းတွင်းသို့ ပင့်ဆောင်သွားကြသည်။

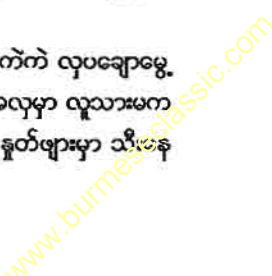
နန်းတွင်းသို့ ရောက်မဆိုက်မှာပင် ဥတေနမင်းသည် ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသမီးအား အဘိသိက်သွန်း၍ အဂ္ဂမဟေသီအရာ၌ ထားလိုက်လေသည်။

*

ကုရုတိုင်းတွင် နေထိုင်သော မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားမိသားစုသည် တိုင်းပြည် မြို့ရွာ အနှံ့တွင် ထူးခြားသော အကြောင်းနှစ်ရပ်ဖြင့် ကျော်စောထင်ရှားလေသည်။

ပထမထူးခြားချက်မှာ အဖ ပုဏ္ဏားကြီး အမိ ပုဏ္ဏားမကြီး သမီး ပုဏ္ဏား ပျိုမနှင့် အဖ၏ညီ ပုဏ္ဏား၊ သူတို့အားလုံး၌ ‘မာဂဏ္ဍီ’ ဟူသော အမည်နာမ တစ်ခုတည်းကို ခံယူထားကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒုတိယထူးခြားချက်မှာ သမီးပျို မာဂဏ္ဍီ၏ ထူးထူးကဲကဲ လှပချောမွေ့သော ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ပင် ဖြစ်၏။ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားပျိုမ၏ အလှမှာ လူသားမက နတ်တမျှဟု အားလုံးက ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ လုလင်ပျိုတို့ နှုတ်ဖျားမှာ သီးနေ

သော အကြောင်းအရာသည် မာဂဏ္ဍီ၏ အလှပင် ဖြစ်သည်။ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အလှကို ယောက်ျားပျိုများက အံ့အဲချီးမွမ်း နှစ်သက်တပ်မက်တတ်ကြသည်ကား သဘာဝပင်ဖြစ်၍ အံ့ဩလောက်သည် မဟုတ်။ အံ့ဩလောက်သည်မှာ ကုရတိုင်း တစ်တိုင်းလုံးရှိ မိန်းမပျိုအချင်းချင်းကလည်း မာဂဏ္ဍီ၏ အလှကို မနာလိုမရှုဆိတ်မဖြစ်ရုံမက၊ အားလုံးထက် ထူးကဲသာလွန်စွာ လှပါပေသည် ချောပါပေသည်ဟု ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အသိအမှတ်ပြုကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုမျှမကသေး။

လှလင်တို့၏ မိခင်ဖခင်တို့ကလည်း မာဂဏ္ဍီအား ချွေးမအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဦးကြီးဒေါ်ကြီးတို့ကလည်း တူမအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အဘိုးအဘွားတို့ကလည်း မြေးမအဖြစ်လည်းကောင်း တော်စပ်ချင်ကြသူများပင် ဖြစ်၏။

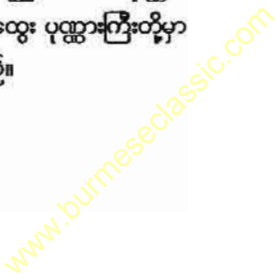
မာဂဏ္ဍီလို ထူးကဲစွာ လှပချောမောသော မိန်းမပျိုလေးကို မိမိတို့ မိသားစုဝင် တစ်ဦးအဖြစ် ရရှိလိုက်လျှင်ပင်၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းတို့ ဖြင့် ပြည်စုံပြီဟု အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း လက်ခံထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် မာဂဏ္ဍီအား ဇနီးမယားအဖြစ်၊ ချွေးမအဖြစ် တော်စပ်ပါရစေဟူ၍ လာရောက်ချဉ်းကပ် တောင်းရမ်းကြသူများမှာလည်း အများအပြားပင် ရှိလေသည်။ ထိုသို့ ချဉ်းကပ်တောင်းရမ်းကြလေတိုင်း မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးက ပြန်ပြောလွှတ်သော စကားမှာ -

“ငါ့သမီးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ယောက်ျား ငါတို့ရှာမရသေးဘူး ပြန်ကြ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားမလေးသည်လည်း မိမိ၏အလှကျက်သရေတွင် မာန်မာနကို အထွတ်တပ်ကာ “ကုရတိုင်းတစ်တိုင်းလုံးမှာရှိတဲ့ ဘယ်ယောက်ျားပျိုနဲ့မှ ငါမတန်၊ ငါ့အလှကို ဘယ်လိုကြီးကျယ် ထင်ရှားသူတစ်ဦးတစ်ယောက် လက်ထဲမှ ဝကွက်မအပ်နိုင်ဘူး” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

မြာဟူဏ၊ ခတ္တိယ၊ ဝဿမျိုးနွယ်ဝင်၊ ထင်ရှားသော ယောက်ျားပျိုများလည်း မာဂဏ္ဍီအနားသို့ သိသိမျှပင် မချဉ်းကပ်နိုင်ဖြစ်ကြ၏။ ဖခင် ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် သမီးပျိုတို့မှာသာမက၊ မိခင် ပုဏ္ဏားမကြီးနှင့် ဘထွေး ပုဏ္ဏားကြီးတို့မှာလည်း မာနတံခွန်ကို အမြင့်ဆုံး လွင့်ထူခဲ့ကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် နံနက်စောစောကာလတွင် လောကကို ရွှေဉာဏ်တော် ကွန်ယက်ဖြင့် ဖြန့်ကျက်ကြည့်ရှုတော်မူသောအခါ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးနှင့် မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားမကြီးတို့၏ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်စေမည့် ဥပနိဿယ အကြောင်းကို မြင်တော်မူလေသည်။ ကိုယ်တော်၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ကိုယ်တော်တိုင် ယူဆောင်တော်မူကာ၊ မာဂဏ္ဍီမိသားစုနေထိုင်သော ပုဏ္ဏားရွာပြင်သို့ ကြွချီတော်မူခဲ့ပြီး ပုဏ္ဏားတို့သဘာဝ မီးလုပ်ကျွေးရာ အရပ်သို့ ကြွချီတော်မူခဲ့လေသည်။

*

မီးလုပ်ကျွေးပူဇော်ရာမှ ပြန်လာသော မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် ရှင်တော်မြတ် ဘုရား၏ အတုမဲ့ အဆင်းတော်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ဖူးတွေ့လိုက်ရ၏။

“အို ယောက်ျားတကာတို့ရဲ့ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်သော တုနိုင်းမဲ့အသဇေ ပြိုင်ဘက်ကင်းအဆင်းနဲ့ ကျက်သရေအတိ ချောမောလှပလိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါတကား”

မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် ဘုရားရှင်အား ဘုရားရှင်မှန်း မသိခဲ့ပေ။
ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အနီးချဉ်းကပ်ကာ -

“ရှင်ရဟန်း၊ ကျွန်ုပ်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ကုရုတိုင်းမှာတော့ ပြိုင်ဘက်ကင်းလှပတဲ့ အလှပဂေး အပျိုစင်ဖြစ်ပါတယ်။ သမီးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ယောက်ျား ရှာမတွေ့ခဲ့လို့ ယခုတိုင် သမီးကို လာတောင်းရမ်း စပ်ဟပ်သမျှ ငြင်းပယ်လွှတ်ခဲ့တာချည်းပါ။ အခုတော့ သမီးရဲ့ အလှနဲ့ ထိုက်တန်သူ၊ အဆင်း ရှုပါ တူမျှဖက်ညီသူကို ကျွန်ုပ် တွေ့ပါပြီ။ သူကတော့ အခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ရဟန်းပါပဲ သင့်မှာလဲ အလုပ်အကျွေးအခြံအရံ လိုအပ်မှာပါ”

ဘုရားရှင် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသည်ကို ပုဏ္ဏားကြီးက ဝန်ခံခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု သဘောပိုက်လိုက်၏။

“ရှင်ရဟန်း ကျွန်ုပ် ယခု အိမ်ဂေဟာကိုပြန်ပြီး ဇနီးနဲ့သမီးတို့ကို ခေါ်ယူ ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ပါမယ်။ ရှင်ရဟန်းက ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လာသည်အထိ ဒီနေရာကပဲ ဆိုင်းငံ့ရပ်တန့် နေပါဦး”

ပုဏ္ဏားကြီး အိမ်သို့ အသော့နှင့်ခဲ့သည်။

“ရှင်မ . . . ရှင်မ . . . သမီးကော”

“ပုဏ္ဏားကြီး သုတ်သုတ်ပျာပျာနိုင်လှချည်း၊ ဘာဖြစ်လာသတဲ့”

“သမီးကိုခေါ် ဝတ်စုံသစ်ဆင်မြန်းခိုင်း လက်ဝတ်တန်ဆာဆင်ခိုင်း ရှင်မလဲ အကောင်းဆုံးဝတ်စုံဝတ်ပြီး သွားကြစို့”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ပုဏ္ဏားကြီး”

“သမီးနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး အသင့်လျော်ဆုံး သတို့သားကို ငါတွေ့ခဲ့ပြီ သူရှိတဲ့အရပ်ကို သွားမှာ၊ တို့လာတဲ့အထိ စောင့်နေပါလို့ သူ့ကို ငါမှာခဲ့တယ် မြန်မြန်လုပ်”

ပုဏ္ဏားကြီး၏ ဆော်ဩမှု၊ ပုဏ္ဏားမကြီး၏ စိစဉ်မှုနှင့် မာဂဏ္ဍီသမီးပျို လေး ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများက အိမ်ရှိအမှုလုပ်ကျွန်းများမှ တစ်ဆင့် လျင်မြန်စွာ သတင်းစကားယုံနဲ့သွားသည်။

တစ်ချို့လုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားစေသော သတင်းပင် ဖြစ်၏။

“ငါတို့ သမီးနဲ့ ထိုက်တန်သူမရှိဘူးလို့ တစ်ချိန်လုံး ကြွေးကြော်ပြီး လာသမျှကို ငြင်းပယ်လွှတ်နေတဲ့ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီး အခု သူတို့ရဲ့ သမီးနဲ့ ထိုက်တန်သူကို တွေ့ပြီဆိုပါလား . . . ကံထူးလှတဲ့ အဲဒီယောက်ျား ဘယ်သူ ပါလိမ့်”

မာဂဏ္ဍီမိသားစုနောက်မှ လူအုပ်ကြီးလိုက်ပါသွားကြသည်။

“ဟင် . . . သူဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် . . . ငါ အသေအချာ မှာထားခဲ့တယ်။ ငါတို့လာတဲ့အထိ ဒီနေရာက စောင့်ရပ်ပါ။ ဆိုင်းငံ့ရပ်တန့်ပါဆိုတော့ သူက ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းနဲ့ ဝန်ခံတယ်။ အခုမရှိတော့ဘူး”

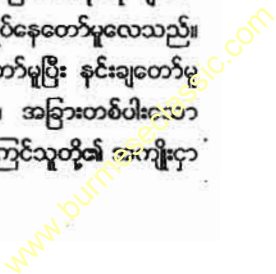
ပုဏ္ဏားကြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ၏။

လိုက်ပါလာသော လူအုပ်ကြီးမှာလည်း မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသောကြောင့် စိတ်ပျက်ညည်းတွားနေကြသည်။

မာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားမပျိုကား နိမြန်းသော မျက်နှာကို ငုံ့ငိုက်ထား၏။

(ထိုအချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကား၊ ပုဏ္ဏားကြီးမှာထား ပြောဆိုခဲ့ သောနေရာ၌ နေတော်မမူပဲ ထိုအရပ်မှာပင် ပဒစေတီခြေတော်ရာကို ချထား တော်မူခဲ့ကာ ကြွသွားတော်မူပြီး မနီးမဝေးအရပ်၌ တန့်ရပ်နေတော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင်တို့၏ ပဒခြေတော်ရာကား မိဋ္ဌာန်တော်မူပြီး နင်းချတော်မူ သော အရပ်၌ ဌာန၌သာလျှင် တည်မြဲထင်ရှားရှိ၏။ အခြားတစ်ပါးသော အရပ်၌ ခြေတော်ရာထင်ကျန်ရစ်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။ အကြင်သူတို့၏ အကျိုးငှာ

မိဋ္ဌာန်တော်မူသောအခါ၊ ထိုသူတို့သည်သာလျှင် ခြေတော်ရာကို မျက်ဝါး ထင်ထင် ဖူးမြင်ခွင့်ရကြသည်။ ခြေတော်ရာကား အခြားသတ္တဝါတို့၏ နင်းနယ် ပွတ်တိုက်မှုကြောင့်လည်း ပျောက်ပြယ်သည် မရှိ။ မိုးကြီးလေကြီးစသည့် သဘာဝကြောင့်လည်း တိမ်ကောပပျောက်သည် မရှိ။ တူးဖျိုချေဖျက်၍ မရ စကောင်းသော ခြေတော်ရာပင် ဖြစ်လေသည်။)

ပုဏ္ဏားကြီး ထိုသို့မြည်တမ်းရေရွတ်နေစဉ် ပုဏ္ဏားမကြီးမှာလည်း ရှက် စနိုးဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီးကို မောင်းမဲလေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ ပုဏ္ဏားကြီး၊ တော့ရဲ့ ထူးကဲတဲ့ သတို့သားယောကျ်ား”

“ငါသေသေချာချာ မှာခဲ့တာပဲ ရှင်မရယ် ဘယ်ကိုများ ရောက်သွား သလဲ မသိဘူး။ ဟောဒီနေရာမှ ဟောဒီနေရာ အလို . . . ဒါက ဘာပါလိမ့်”

ပုဏ္ဏားကြီးသည် ခြေတော်ရာကို တွေ့သွား၏။

“ဘာလဲ ပုဏ္ဏားကြီး”

“ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း ရှင်မ ဒါ . . . ဒါ . . . သူရပ်သွားတဲ့နေရာ ဒါ သူ့ခြေရာ”

ပုဏ္ဏားမကြီးကား ဗေဒင်သုံးပုံကို လေ့လာတတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ပုဏ္ဏားကြီးညွှန်ပြသော ခြေတော်ရာကို ကြည့်လိုက်၏။ ထို အခိုက်မှာပင် ပုဏ္ဏားမကြီး၏ ဉာဏ်၌ တတ်မြောက်ထားသော မန္တန်ဗေဒင် ကျမ်းလက္ခဏာပညာတို့ အစီအရီထင်လာသည်။ ပုဏ္ဏားမကြီးက ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှု စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်။

ထို့နောက် တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ စကားဆိုလေသည်။

“ပုဏ္ဏားကြီး ခြေရာကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်မ ခုလိုသိလာတယ်။ ရာဂဖြင့် တပ်စွန်းသောအလေ့ရှိသူများရဲ့ ခြေရာဟာ အလယ်မှာ ခွက်ပြီး ဆောင့်ကြားကြားဟန်ရှိတယ်။ အမျက်ဒေါမာန်ကြီးသူများရဲ့ ခြေရာကတော့ ဖနောင့်တွင်း နက်တယ်။ စိုက်မဲတွေဝေသူတို့ရဲ့ ခြေရာကတော့ ဒရွတ်ကြောင်း ထင်တတ်တယ်။ အခု ဒီခြေရာကို ကြည့်လိုက်စမ်း ရှေ့ခြေနင်းရာ ပမာတူပြီး တညီတညွတ်တည်း ကျနေတယ်။ တစ်ချာရှစ်ကွက် စက်လက္ခဏာစုံလင် ကောင်းစွာ ထင်တယ်။ ဟောဒီခြေရာပိုင်ရှင်ဟာ တဏှာကို ချိုးဖျက်ထွင်းဖောက် ပြီး ကာမဘုံအဝင်အပါ၊ ဘုံသုံးထောက်ကနေ လွတ်မြောက်လွတ်ကူး ပုဂ္ဂိုလ် ထူးရဲ့ တွေ့ရခဲကြုံရခဲတဲ့ ခြေရာမြတ်ဖြစ်တယ် . . .”

ရသေ့ငါးရာတို့သည် ဟိမဝန္တာမှ ကြွလာကြပြီး ခုလတ်တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းရှိ ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အရိပ်တွင် ခေတ္တနားခိုကြသည်။ ခရီးပြင်းနှင့်ခွဲရသော ကြောင့် ရသေ့များမှာ နွမ်းနယ်ကာ အထူးသဖြင့် ရေငတ်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေကြရသည်။ ဤတွင် အကြီးအမှူးဖြစ်သော ရသေ့ကြီးသည် ပညောင်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။

“သည်မျှ ကြီးမားပြီး အခက်အလက်ဝေဆာ၊ အရိပ်အာဝါသကောင်းလှ တဲ့ ပညောင်ပင်ကြီးကို ဗိမာန်ပြု စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနေထိုင်သော ရုက္ခစိုးနတ်ဟာ သာမန်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးတဲ့ နတ်ဖြစ် နိုင်တယ်။ ဒီနတ်မင်းတို့ဟာ ယခုအခါ ငါတို့ရသေ့များကို သောက်ရေလေး လှူမယ်ဆိုရင် ရသေ့များ ခံစားနေရတဲ့ ရေငတ်ခြင်း ဝေဒနာပြေပျောက်လေ မှာပဲ . . .”

ပညောင်ပင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးသည် ရသေ့ကြီး၏ ကြံစည်မှုကို သိသွား၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ဣဒ္ဓိပါတ်အားဖြင့် သောက်ရေကို ဖြစ်ပေါ်စေ ကာ ရသေ့များအား ပေးလှူလေသည်။ ကိုယ်မှုကား ထင်ရှားမပြချေ။

သောက်ရေကို ကြံစည်တောင့်တသည့်အတွက် သောက်ရေရရှိပြီး နောက် ရသေ့ကြီးသည် ဤအရာမှာ ရုက္ခစိုးနတ်၏ အာနုဘော်ဖြစ်သည်ဟု သိကာ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို တောင့်တကြံစည်လိုက်ပြန်သည်။

ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များလည်း ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး၏ အာနုဘော်ဖြင့် ရောက်ရှိ လာကြပြန်သည်။ ရသေ့ကြီးသည် ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး ကေနပ်ပင် လှူဒါန်းပြီဟု အခိုင်အမာသိရှိကာ တတိယဆန္ဒကို ကြံစည်လိုက်ပြန်၏။

“ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကို ငါတို့အထင်အရှားမြင်ရရင် ကောင်းလေစွ”

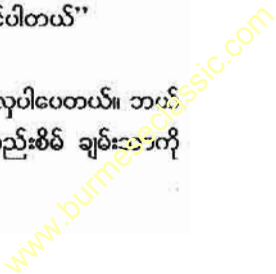
နတ်မင်းကြီးလည်း ပညောင်ပင်စည်ကို နှစ်ဖြာဖောက်ခွဲ၍ ကိုယ်ထင်ရှား ပြလေသည်။

ရသေ့ကြီးက စတင်မေးလိုက်၏။

“နတ်မင်း ကျွန်ုပ် တောင့်တကြံစည်တိုင်း သင် သိရှိတယ်။ သိရှိတဲ့ အတိုင်းလဲ သင် ဆောင်ရွက်ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်။ အသင့်ရဲ့ အလှူကို ကျွန်ုပ်တို့ သာဝုခေါ်ပါတယ်။ အသင့်ကို တစ်ခု မေးချင်ပါတယ်”

“မေးပါ ရှင်ရသေ့ကြီး . . .”

“အသင့်စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောလှပါပေတယ်။ ဘယ် သို့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုလုပ်ခဲ့လို့ အခုလို စည်းစိမ် ချမ်းသာကို

ရရှိခံစားနိုင်ပါသလဲ ...”

ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေ၏။

ရသေ့ကြီးက ထပ်မံ မေးပြန်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ သိချင်ပါတယ်။ အခုလို စည်းစိမ်ရရှိတာဟာ ဘယ်လို ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုခဲ့လို့ပါလဲ”

“ရှင်ရသေ့တို့ ... မေးတော်မူကြပါနဲ့ ကျွန်ုပ် ဒီမေးခွန်းကို မဖြေလိုပါ”

ရသေ့များ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ‘ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက ဖြေရန်ငြင်းဆိုသောကြောင့် သိလိုစိတ်များသည် ပိုမိုပြင်းပြလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောပြရန် ထပ်တလဲလဲ တိုက်တွန်းကြသည်။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးမှာ ရှက်စနိုး အသွင်ဖြင့် တိုက်တွန်းလေတိုင်း ငြင်းဆန်နေသည်။

ရသေ့ငါးရာတို့လည်း အကြီးအမှူး ရသေ့ကြီးလို တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံကာ ရုက္ခစိုးကြီးအား မဖြေမနေရ မပြောမနေရဖြစ်အောင် တောင်းဆို ကြလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ရုက္ခစိုးကြီး လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

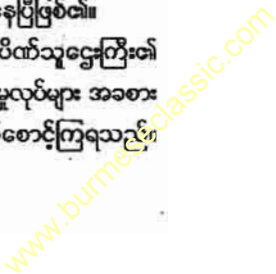
“အရှင်ရသေ့တို့ ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံရဲ့ နည်းပါးသေးငယ် လှခြင်းကြောင့် ရှက်နိုးလှလို့ မဖြေဘူးဆိုပြီး ငြင်းဆန်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ရှင်ရသေ့တို့ ဒီလောက်သိလိုတဲ့ ဆန္ဒပြင်းပြနေတာမို့ ကျွန်ုပ် ပြောပြပါတော့မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဒီလိုပါ နားဆင်ကြပါရော့ ... ရှင်ရသေ့တို့”

*

သူသည် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သည့်အပြင် ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ဘာပညာမှလည်းမတတ်၊ အမျိုးဇာတ်ကလည်း နိမ့်ကျသူဖြစ်ပြီး တစ်လုတ်တစ်ဆုပ် စားရဖို့ကိုပင် ရုန်းကန်နေရသူဖြစ်လေသည်။ ထိုမှ ဤမှ ရရာအလုပ်ကြမ်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်း သူသည် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးထံ၌ သူရင်းငှားအခစား အလုပ်ကို ရရှိလာခဲ့၏။ သူ့အလုပ်မှာ သာဝတ္ထိမြို့မှ ဝေးသော တောအုပ်အတွင်း တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ပြီး ညချမ်းအချိန်ကျမှ သူဌေးကြီးနေအိမ် သူရင်းငှားများနေထိုင်ရာ တန်းလျားသို့ ပြန်လာရသည်။ သူ့အတွက်မူ ထမင်းနပ်မှန်စားရပြီး အိပ်ရန် ကျောတစ်ခင်းစာရပြီဆိုလျှင်ပင် လုံလောက်နေပြီဖြစ်၏။

တစ်ခုသော ဥပုသ်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ စံအိမ်ဂေဟာ စည်းကမ်းအရ ဥပုသ်နေ့တွင် အလုံးစုံသော အမှုလုပ်များ အခစားသူရင်းငှားများ အစေခံများ အားလုံးတစ်ဦးမကျန် ဥပုသ်စောင့်ကြရသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သူသည် ထိုစည်းကမ်းခလေ့ကို မသိချေ။ နေ့စဉ်ပြုမြဲအတိုင်း သူသည် တောသို့ ပင်သွားခဲ့၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက အခြားအမှုလုပ်များအား “ဟိုသူရင်းငှားကို ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်ကြရဲ့လား” ဟု မေးရာ မည်သူမျှ သတိပေးပြောကြားခဲ့ခြင်း မရှိ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက “ဒီစံအိမ်ရဲ့ ထုံးစံ အားလုံးဥပုသ်စောင့်ကြတယ်ဆိုတာ သူမသိဘူး။ ဒီတော့ ညချင်း သူပြန်လာရင် သူထမင်းစားဖို့ တစ်ကွမ်းစားလောက် ဆန်ကို သူ့အတွက် ချက်ထားလိုက်ကြ” ဟု အမိန့်ပေးခဲ့၏။ အမှုလုပ်များလည်း သူ့အတွက် တစ်ကိုယ်စာ ထမင်းချက်ထားလိုက်ကြသည်။

ညချမ်း၌ သူပြန်လာသည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ တောထဲမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပြီး တန်းလျားပြန်ရောက်သည်နှင့် သူသည် ထမင်းကို အငမ်းမရ စားလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့ညကလည်း သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ချပေးသော ထမင်းကို စားရန် သူ ထိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် ထူးခြားသော အဖြစ်တစ်ခုကို သူ သတိထားမိသွား၏။

“ခါတိုင်းဆိုရင် ဒီလိုအချိန်မှာ စံအိမ်ကြီးရဲ့ တန်းလျားတွေ ထမင်းကျွေးရုံ တွေမှာ ထမင်းပေးပါဦး ဟင်းထပ်လိုက်ပေးပါဦး အမဲဟင်းလျာ ပေးပါဦးနဲ့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ညံစီနေတာ . . . ဒီနေ့ ထူးခြားနေပါလား။ ဒီအသံတွေ တစ်သံမှ မကြားရဘူး . . . ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှတယ်၊ အားလုံးပဲ ထမင်းစားပြီးကြပြီလား မသိဘူး။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြတယ်၊ ငါ့အတွက်လဲ ထမင်းခူးပေးကြတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် . . . ”

အနီးမှ သူရင်းငှားများကို သူ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပါလိမ့် ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ကလွဲပြီး အားလုံး ညစာစားပြီးကုန်ကြပြီလား။ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာလား။”

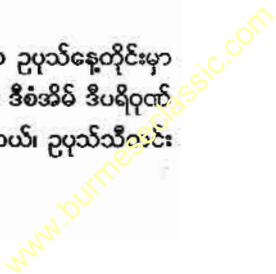
ဘဝတူ သူရင်းငှားတစ်ယောက်က ဖြေလိုက်၏။

“အိုး မင်းမသိဘူးလား။ ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ ဒီလိုနေ့မျိုးဆိုရင် ဘယ်သူမှ ညစာ မစားကြဘူး။”

သူ အံ့အားသင့်သွားကာ -

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ . . . မင်း မသိပဲကိုး။ ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့လေ ဥပုသ်နေ့တိုင်းမှာ အရှင်သူဌေးကြီးက အစ၊ ဇနီးသားသမီး မိသားတစ်ရပ်လုံး ဒီစံအိမ် ဒီပရိဂုဏ်မှာ နေကြသူအားလုံး ဥပုသ်သီတင်းသင်လစောင့်ထိန်းကြတယ်၊ ဥပုသ်သီတင်း

သည်ဟာ နေလွဲညစာ မစားကြဘူးလေ”

သူ ငေးငိုင် ဆုတ်ဆိုင်ဖြစ်သွားသည်။ သူရင်းငှားက ဆက်ပြောသည်။

“ယုတ်စွအဆုံး၊ နို့စို့နို့ညှာ ကလေးသူငယ်ကလေးတွေကိုတောင်မှ ခံတွင်းကို ဆေးကြောပေးပြီး စတုမဂ္ဂကို ထည့်ပေးထားတယ်။ ကလေးက အစ ဥပုသ်သည်ဖြစ်အောင် သူ့ဌေးကြီးက စီမံထားတာပဲ”

သူ့ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည် မသိစွမ်းနိုင်သော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။

“မင်းက တကယ်မသိတာကိုး၊ ကလေးသူငယ်ထက်ကြီးတဲ့ အရွယ်လေး တွေကျတော့ အိပ်ရာထဲမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေခိုင်းပြီး သုံးဆယ်နှစ်ကောဌာသ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းခိုင်းတယ်။ ဒွတ္တိသာကာရကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရွတ်ဆိုသရဇ္ဈာယ် ကြတယ်။ သူငယ်လဲ သူငယ်အလျောက် တစ်နိုင်ဥပုသ်ပြုကြတာပေါ့”

သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

“အေး . . . ဟုတ်ပေသား မင်းကို ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ကြောင်း၊ ဥပုသ်စောင့် ကြရကြောင်း မပြောမိကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ဥပုသ်သည် မဟုတ်တဲ့ တစ်ယောက် တည်းသော မင်းအတွက် ညစာစားဖို့ ထမင်းချက်ပေးထားကြတာပေါ့ . . . ကိုင်း . . . စား . . . စား”

သူ့နှုတ်မှ အမေးစကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။

“အခု ကျွန်ုပ်ကော ဥပုသ်လိုက်စောင့်လို့ရမလား”

“နေလွဲအခါ ဖြစ်နေပြီ၊ အခုမှ ဥပုသ်စောင့်ရမရ ငါတို့တော့ မသိဘူး သူ့ဌေးကြီးမှ သိမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် သူ့ဌေးကြီးကို မေးပေးကြပါဗျ”

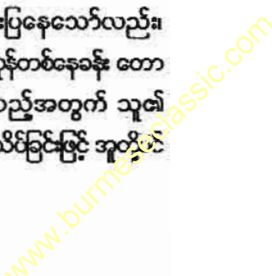
သူ့ဌေးကြီးထံမှ အဖြေစကားရလာ၏။

“အခုနေ . . . ထမင်းမစားဘဲ ဘာမှမစားဘဲ ခံတွင်းကိုဆေး ဥပုသ်အင်္ဂါ ကို ဆောက်တည်မယ်ဆိုရင် ထက်ဝက်ဥပုသ်တော့ ရနိုင်သေးသတဲ့”

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် မစားတော့ဘူး ထက်ဝက်ဥပုသ်ပဲရရ စောင့်မယ်”

ဥပုသ်ကံပြုရေးအတွက် ကုသိုလ်သဒ္ဓါစိတ်က ပြင်းပြနေသော်လည်း သူ၏ ရုပ်ခန္ဓာမှာကား ချဉ်းနဲ့အားလျော့လျက်ရှိလေပြီ။ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း တော အုပ်ထဲတွင် အမှုကိုစွဲကြီးငယ်တို့ကို ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း တကြုတ်ကြုတ်မြည်နေ၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် အူတိုပင်

အခွေလိုက်ထွက်ကျအံ့ ထင်ရ၏။ အစာမရှိသော အစာအိမ်အတွင်း နံရံတို့ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ကြကာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သည့် ဝေဒနာက နှိပ်စက်တော့သည်။ ထိုမျှသာမက ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ ဝါယောဓာတ်တို့လည်း ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်ကာ ပျက်စီးကုန်ကြသည်။

သူရင်းငှားသည် ဝမ်းဗိုက်ကို ကြိုးဖြင့် ဖွဲ့ချည်ကာ ကြိုးအစွန်းတစ်ဖက် စကို ဆွဲကိုင်ထားပြီး လူးလှိမ့်နေရ၏။ ထိုသို့ အသည်းအသန် ခံစားနေရကြောင်းကို အမူလုပ်တို့က အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးထံ အကြောင်းကြားလိုက်ကြသည်။

“ဟဲ့ . . . ဒီလိုကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မီးရှူးမီးတိုင်တွေထွန်းစမ်း၊ ပြီးတော့ စတုမဂ္ဂယူခဲ့ကြစမ်း”

သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ထံရောက်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ သူရင်းငှားမှာ ထိုးကျင် ကိုက်ခဲသော လေတို့၏ နှိပ်စက်မှုဖြင့် လူးလွန့်နေပေပြီ။

“အမောင် အခု ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲ ပြောပြစမ်း . . . ”

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက ကရုဏာသက်စွာ မေး၏။

“အရှင် ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲမှာ အူထဲမှာ အား . . . ရင်ခေါင်းတစ်ခုလုံး အဆမတန် ပူလောင်နေတယ်၊ နာလဲ နာတယ်၊ တစ်ချက်တစ်ချက် လေလုံးဆောင့်တက်ချိန်မှာ ကျွန်တော် အား . . . နာလိုက်တာ . . . နာလှချည်ရဲ့ . . . ”

“အမောင် . . . ထ . . . ထ . . . ဟဲ့ ထူပေးလိုက်ကြစမ်း ဟောဒီ စတုမဂ္ဂကို စားလိုက် သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

“အရှင် . . . တို့ကော စတုမဂ္ဂ စားကြသလား”

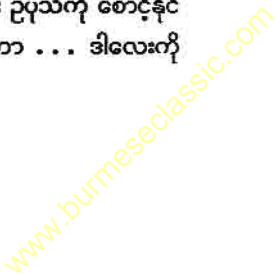
“ငါတို့မှာ စတုမဂ္ဂစားရတဲ့အဖြစ် ရောက်သည်အထိ အခုလို ရောဂါ ခံစားကြရတာ မဟုတ်ဘူး . . . သင်သာ ရော့ စားလိုက်”

“အရှင် . . . ကျွန်တော် မစားပါရစေနဲ့”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . စတုမဂ္ဂမှာ ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ ပျားရည်၊ နှမ်းဆီဆိုတဲ့ လေးမျိုးနဲ့ ဖော်စပ်ထားတယ် သင့်ဝေဒနာ သက်သာ စေလိမ့်မယ်”

“အရှင် ကျွန်တော်က သူများတွေလို တစ်နေ့လုံး ဥပုသ်ကို စောင့်နိုင် သူမဟုတ်ပါဘူး။ ထက်ဝက်ဥပုသ်လေးကိုပဲ စောင့်ခွင့်ရတာ . . . ဒါလေးကို အစွန်းအထင်းမခံပါရစေနဲ့ . . . ”

ပြောရင်းပင် လူးလှိမ့်ညည်းတွားနေသည်။

“အမောင် . . . ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ စတုမဇူ စားလိုက် စားလိုက်”

“ကျွန်တော် မစားဘူး၊ မစားဘူး၊ အသေခံမယ် အား . . .”

တစ်စတစ်စ ဖျော့တော့လာ၏။ လူးလွန်နေခြင်းများလည်း လျော့လာသည်။ နှုတ်မှထွက်သော အသံသည် မသဲမကွဲဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး၌ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီးနောက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထွက်သက်ဝင်သက် ချုပ်သွားပြီဖြစ်၏။

*

“ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကတော့ ထိုသို့ပါ ရှင်ရသေ့တို့၊ ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကို အသက်နဲ့လဲ စောင့်ထိန်းခဲ့တာမို့ ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံရဲ့ နည်းပါးလှတဲ့ အဖြစ်ကို ရှက်စနိုးတာကြောင့် ကျွန်ုပ် ပြောရတာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ” ဟု ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ ရသေ့များ ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက ဆက်လျှောက်သည်။

“အနာထဝိဇ္ဇာ သူဌေးကြီးဟာ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးမှာ ရက်ရက်ရောရောကြီး မြတ်နိုးကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဌေးကြီးကို အဖို့ပြုပြီး ကျွန်ုပ်ဟာ ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကို စောင့်ထိန်းခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအကျိုး အာနိသင်ကြောင့် ခုလို စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရရှိလာပါတယ်”

ငြိမ်သက်နေကြသော ရသေ့များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြ၏။ အသက်ကြီးဆုံး ရသေ့ကြီးက စတင်၍ မေးလိုက်သည်။

“ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး သင့်နှုတ်က ဘုရားလို့ ဆိုလိုက်သလား . . .”

“ဆိုခဲ့ပါ၏ ရှင်ရသေ့ . . . ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါး” ရသေ့များက သုံးကြိမ်တိုင်မေးကြသည်။

“ဘုရားလို့ ဆိုလိုက်သလား”

ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးကလည်း ဖြေသည်။

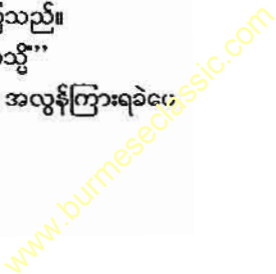
“ဘုရားလို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်”

ရှင်ရသေ့များအားလုံး တစ်ညီတည်း ကျူးရင့်ကြသည်။

“ယောသောဝိခေါ ဧသော ဒုလ္လဘော လောကသ္မိ”

(လောက၌ ဘုရားဟူသော အသံကိုမျှလည်း အလွန်ကြားရခဲ့သော်)

တကား)

ရသေ့ငါးရာတို့မှာ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်းဖြင့် လန်းဆန်းနေကြသည်။

“ရှုက္ခစိုးနတ်ကြီး များစွာကုန်သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းမှာ မကြားအပ်စဖူး ဘုရားဆိုတဲ့ အသံကို သင့်ထံမှ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားနာရရှိကြပေတယ်။ ကောင်းလေစွ . . . နတ်ကြီး”

ထို့နောက် ရသေ့ချင်း တိုင်ပင်နှီးနှောကာ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မြတ်စွာဘုရားအထံတော် သွားကြစို့”

“ဟုတ်ပေတယ် ဘုရားရှင်ထံတော် ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြစို့”

“အခုပဲ သွားကြစို့”

အကြီးအမှူးရသေ့ကြီးက တွေးတွေးဆဆ ဆို၏။

“တပည့်တို့ အနည်းငယ် စဉ်းစားကြဦး၊ ကောသမ္မိပြည်က ယောသကာ၊ ကုက္ကုဋ္ဌ၊ ပါဝါရိယ သူဌေးကြီး သုံးဦးဟာ ငါတို့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးများစွာပြုထားကြသူများဖြစ်တယ်။ မိုးလေးလပတ်လုံး သူတို့ထံမှာ နေစေပြီး ဆွမ်းလုပ်ကျွေးကြတယ်။ ဆယ့်နှစ်လအခါမှာ ငါတို့ ဟိမဝန္တာမှာ ရှစ်လနေပြီး မိုးလေးလအခါမှာ သူတို့ထံနေပါမယ်လို့ ပဋိညာဉ်ပြုထားပြီးသား ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ထံ ယခု အဖူးမြော်မဝင်သေးဘဲ၊ သူဌေးကြီးများ အိမ်ကို ဆွမ်းခံဝင်ပြီး သူတို့ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီးမှ ဘုရားရှင်ထံ သွားသင့်တယ်။ သည်းခံကြဦး တပည့်တို့ ပဋိညာဉ်စကားစောင့်ထိန်းကြဦး”

ဆရာရသေ့ကြီး၏ စကားမှာ ငြင်းပယ်စရာမရှိ၊ ပကတိ အမှန်ဖြစ်၏။

*

ယောသကာသူဌေး၊ ကုက္ကုဋ္ဌသူဌေး၊ ပါဝါရိယသူဌေးတို့သည် မိုးသောက်ယံမှာပင် ယာဂုဆွမ်း ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်များ စီမံခင်းကျင်းကာ ဟိမဝန္တာရသေ့များကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

မိုးသောက်ချိန်၌ ရသေ့ငါးရာတို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ရသေ့များကို အိမ်သို့ပင့်ဆောင်ကာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပူဇော်ကြသည်။ သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့၏ စံဂေဟာ သုံးနေရာ၌ အစုခွဲလျက် ဆွမ်းအမှုကို ပြုကြပြီးနောက်တွင် တစ်နေရာတည်း၌ ပြန်လည်ဆုံကြပြီးနောက် ရသေ့များက သူဌေးကြီးတို့ကို စကားဆိုလိုက်ကြ၏။

“ဆွမ်းအမှုပြီးပြီ၊ ငါတို့သွားကြတော့မယ် သူဌေးကြီး”

သူဌေးကြီးသုံးဦး တအံ့တဩဖြစ်သွားကြ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုမိန့်လိုက်ကြပါသလဲ ဆရာရသေ့တို့၊ မိုးလေးလပတ်လုံး တပည့်တော်တို့ထံမှာ သီတင်းသုံးမယ်လို့ အရှင်ဘုရားတို့ ဝန်ခံပဋိညာဉ်ပြုထား ကြတယ် မဟုတ်ပါလား။ အခု ဘယ်အရပ်ကို ကြွကြမှာလဲ”

အကြီးအမှူးရသေ့ကြီးက တည်ငြိမ်လေးနက်စွာဖြင့် -

“ဒကာ သူဌေးကြီးတို့ လောကလူရွာမှာ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူပြီး တရားတွေဖြစ်ပေါ်ပြီ ရဟန်းသံဃာဖြစ်ပေါ်ပြီ . . . ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ထံ ငါတို့ အဖူးအမြော်သွားကြတော့မယ် . . .”

သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့ တိုင်ပင်ထားသည့်အလား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင်-

“မြတ်စွာဘုရားထံတော်ကို အရှင်မြတ်တို့သာ သွားအပ်ပါသလား ဘုရား”

“တပည့်တော်တို့မှာကော ဖူးမြော်ခွင့်ရှိပါသလား ဘုရား”

“တပည့်တော်တို့ကို တားမြစ်ပိတ်ပင်ပါသလား ဘုရား”

အကြီးအမှူးရသေ့ကြီးက -

“ဒကာတို့ . . . ဘယ်သူ့ကိုမှ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုပါဘူး။ ဘုရား ရှင်ထံ သင်တို့လဲ အဖူးအမြော်ဝင်ရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့လဲ တကွအတူ လိုက်ပါကြပါတော့မယ် ဘုရား”

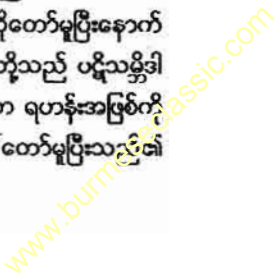
“သည်းခံပါဦး သူဌေးကြီးတို့ သင်တို့သူဌေးကြီးများမှာ ခရီးထွက်ဖို့ အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရတဲ့ အစီအရင်တွေက များလှတယ်။ သင်တို့အစီ အရင်ကို စောင့်နေရင် ငါတို့မှာ နှောင့်နှေးလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ဦးစွာ ထွက်ခွာပါမယ်။ သင်တို့က နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြပါ”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ရသေ့ကြီး . . .”

ရသေ့ငါးရာတို့ ဘုရားရှင်ထံတော်မှောက် ရောက်ခဲ့ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားက အစဉ်အတိုင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူပြီးနောက် တရားဟောတော်မူရာ ဒေသနာတော်အဆုံး၌ ရသေ့ငါးရာတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ တို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြသည်။ ရသေ့များက ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းကြသောအခါ ဘုရားရှင်က ‘ထေဘိက္ခဝေါ’ ခေါ်တော်မူပြီးသည့်၏

အခြားမဲ့ သပိတ်သက်န်းဆင်မြန်းလွယ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ကောသမ္ဗိသုဋ္ဌေးကြီးသုံးဦးတို့သည်လည်း ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့တွင် အဝတ်ပုဆိုး၊ ထောပတ်၊ ပျားတင်လဲ စသည် လှူဖွယ်တို့ဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ဘုရားရှင်ထံတော်မှောက်ဝင်၍ ရှိခိုး ပူဇော်ကြပြီးနောက် ဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာဂါထာအဆုံးတွင် သူဋ္ဌေးကြီး များလည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ဆိုက်ကြသည်။ သူဋ္ဌေးကြီးများသည် ဘုရား ရှင်အထံတော်၌သာ ဗိုဝဲဆည်းကပ်၍ ဆယ့်ငါးရက်ပတ်လုံး အလှူဒါနပေး၍ နေကြပြီးနောက် 'ကောသမ္ဗိပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါဘုရား' ဟု ပင့်လျှောက် ကြသည်။ ဘုရားရှင်က အရိယာတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌သာ မွေ့လျော်ကြ ကြောင်း မိန့်တော်မူလေသည်။

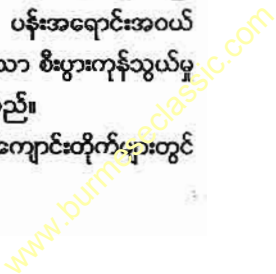
သူဋ္ဌေးကြီးသုံးဦးလည်း သာဝတ္ထိမှပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ကောသမ္ဗိပြည်၌ ယောသကသူဋ္ဌေးကြီးက ယောသိတာရုံကျောင်းတိုက်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကုတ္တုဋ္ဌသူဋ္ဌေးကြီးက ကုတ္တုဋ္ဌာရုံကျောင်းတိုက်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ပါဝါရိယ သူဋ္ဌေးကြီးက ပါဝါရိယာရုံကျောင်းတိုက်ကြီးကိုလည်းကောင်း တည်ဆောက်ကာ ဘုရားရှင်ထံ ကြွလာတော်မူစိမ့်သောငှာ သတင်းစကား စေလွှတ်ပင့်လျှောက် ကြသည်။

ဘုရားရှင်လည်း ကောသမ္ဗိသို့ ကြွတော်မူ၍ ကျောင်းတိုက်ကြီးသုံးခုတွင် အလှည့်အလှည့်ဖြင့် တစ်နေ့လျှင် တစ်ခုသောကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည်။ အလှည့်အားဖြင့် စံမြန်းတော်မူသော ကျောင်းတိုက်၏ ဒါယကာသူဋ္ဌေးအိမ်တံခါးသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်။

*

သုမနသည် သူဋ္ဌေးကြီးသုံးယောက်စလုံးထံ၌ အလှည့်ကျ အလုပ်အကျွေးပြုရ သော ပန်းသည်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သုမန၏ပန်းများမှာ ကောသမ္ဗိတွင် အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အမွှေးဆုံးဖြစ်သဖြင့် သူဋ္ဌေးကြီးများကလည်း သုမနကို လက်မလွှတ်နိုင်ကြ။ ထို့ပြင် သုမနသည် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းမှု၌ ရွှေဖော်ပြီး သစ္စာရှိသော၊ ယုံကြည်စိတ်ချရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ပန်းအရောင်းအဝယ် အမှုသာမက သုမနသည် သူဋ္ဌေးကြီးများ၏ အရေးပါသော စီးပွားကုန်သွယ်မှု အချို့ကိုပါ ရိုးသားစွာ လုပ်ကျွေးသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သူဋ္ဌေးကြီးသုံးဦးတို့၏ ကျောင်းတိုက်များတွင်

အလှည့်အလှည့်ဖြင့် သီတင်းသုံးကာ အိမ်သို့လည်း အလှည့်အလှည့်ဖြင့် ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသည်ကို တွေ့နေရသော သုမနသည် တစ်နေ့သောအခါ အရေးဆို တောင်းခံလေသည်။

“အရှင်တို့ ကျွန်ုပ်ဟာ အရှင်တို့ထံမှာ ကြာမြင့်စွာ ရှိသေးလေးမြတ် သစွာရှိစွာနဲ့ အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်တို့ရဲ့ အမှုကို ယခုထိ ကြာမြင့်စွာ လုပ်ကျွေးခဲ့ရာမှာ အကျွန်ုပ်အပေါ် တစိုးတစိမျှ အရှင်တို့အပြစ်မမြင် အမျက်မဝင်ခဲ့ကြသူလို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပေတယ် သုမန”

“အဲဒီ ယုံကြည်မှုပေါ်မှာ ကျွန်ုပ် အခွင့်တစ်ခု တောင်းခံပါရစေ”

“ဆိုပါ သုမန”

“မြတ်စွာဘုရားရှင်အား လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းခွင့် တစ်နေ့အဖို့မျှ . . . ပေး သနားစေချင်ပါတယ် . . .”

“သင့်မြတ်ပါပေတယ် သုမန၊ ဒီအခွင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မပြုနိုင်စရာ မရှိ ပါဘူး၊ နက်ဖြန် အလှည့်ကို သင့်အတွက်လို့ သတ်မှတ်ပေးပါတယ်”

သုမနပန်းသည်လည်း ဝမ်းသာအားရ ပြန်သွားလေသည်။

*

ကုန်းကွသော သဏ္ဍာန်ရှိပြီး အမြင်မတင်မတယ်ဖြင့် ဥပဓိနည်းရှာသဖြင့် သူ့ ကို ခုဇုတ္တရာ ဟု အမည်တပ်ကြ၏။ ခုဇုတ္တရာသည် ဥတေန မင်းကြီး၏မိဖုရား သာမာဝတီထံတွင် အနီးကပ်ခစားရသော လူယုံရံရွှေတော် ဖြစ်လေသည်။ ခုဇုတ္တရာမှာ အကျိုးပေးညံ့ခဲ့သဖြင့် အဆင်းနီကာယ်အားဖြင့် မလှမပဖြစ်နေ စေကာမူ သာမာဝတီ မိဖုရား၏ အလိုကို သိတတ်ရာတွင် ကျန်ရံရွှေတော်များ ၏ ထိပ်ဆုံးမှာ နေရာရထားသူဖြစ်၏။ ပြောရာဆိုရာမှာလည်း ချက်ချက် ချာချာရှိပြီး လုပ်ရာကိုင်ရာမှာလည်း သွက်လက်ထက်မြက်သူဖြစ်၏။

ထို့ထက် ထူးခြားသည်ကား ခုဇုတ္တရာသည် ကိုယ်တိုင်က ပုံပန်းမကျ ကုန်းကွကျဖြစ်နေစေကာမူ ပန်းမန်အလှပြင်ဆင်ရာ၌ သာမာဝတီမိဖုရား၏ နန်းဆောင်တွင်သာမက ကောသဠီ တစ်နန်းတော်လုံး မည်သူမျှ တုပ မမှီသော စွမ်းရည်ရှိသူဖြစ်လေသည်။ ခုဇုတ္တရာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံလိုက်သောအခါ မူလကလှရင်းစွဲ ပန်းပွင့်များသည် ပို၍ ကျက်သရေရှိသွားကြသည်။ ပန်းများ၏ အသွေးအရောင် အစပ်အဟပ်၊ အထားအသိုကိုလည်း ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်

သည်သာမက ခုနတ္တရာ မွမ်းမံဆင်ယင်လိုက်သော ပန်းပေါင်းစုံတို့သည် ဆန်းကျယ်သော ဗိသုကာ၊ ပန်းပု၊ ပန်းချီများနယ် အသရေတင့်သွားကြလေသည်။

ခုနတ္တရာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြောတတ်၏။

“ကျုပ်က အရှုပ်ဆိုး အကျည်းတန်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျုပ် အရှုပ်ဆိုးသမျှ ပန်းကလေးတွေ လှကြစမ်းဆိုပြီး စေတနာ ပြဋ္ဌာန်းပြီး အစွမ်းကုန် လုပ်လိုက်တာပေါ့ . . .”

သာမာဝတီ မိဖုရားကလည်း ခုနတ္တရာကို ရံရွှေအစေခံ ကျွန်အဖြစ် သဘောမထားဘဲ ‘အမိ’ ‘မိခင်’ စသည်ဖြင့် ခေါ်တတ်၏။

သာမာဝတီ မိဖုရားသည် ခုနတ္တရာ၏ ပန်းအလှပြင် အနုပညာကို မြတ်နိုးလေးစားသည့်အလျောက် ခုနတ္တရာ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်နိုင်စေရန် ပန်းများဝယ်ယူရေးတာဝန်ကိုပါ လွှဲအပ်ထားသည်။

“အမိ . . . မောင်တော်မင်းကြီးက သာမာဝတီကို ပန်းဝယ်ဖို့ နေ့စဉ် နေ့စဉ် ရှစ်ကျပ်သောအသပြာကို သီးသန့်အခွင့်ပြု သနားတော်မူတယ် . . . အဲဒီ ရှစ်ကျပ်ယူပြီး အမိ နှစ်သက်သလို စီမံဝယ်ယူပေတော့ အမိကို ယုံကြည် စိတ်ချပြီးသားပါ”

“စိတ်သာချပါရော့ သခင်မ ဖုရား၊ ကိုယ်ပြင်ဆင်မွမ်းမံရမယ့် ပန်းကို ကိုယ်တိုင် ဝယ်ရတာမှအဆင်ပြေပါတယ်”

ခုနတ္တရာသည် ပန်းသည် သုမနထံတွင် မှန်မှန်ပန်းဝယ်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သုမနက ဘုရားရှင်အား အလှည့်ကျ အခွင့်ရ၍ လုပ်ကျွေးပူဇော် သည့်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ခုနတ္တရာ ရောက်သွားချိန်တွင် သုမနသည် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်လုပ် ကျွေးရန် ဝေယျာဝစ္စများဖြင့် အလုပ်များနေ၏။

ခုနတ္တရာကို မြင်သောအခါ သုမနက -

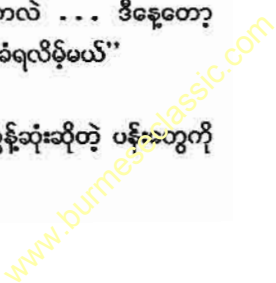
“ခုနတ္တရာ ရောက်လာပြီလား . . . ခဏလေး စောင့်ပါဦး”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ပန်းများအဆင်သင့်ဖြင့် စောင့်နေတတ်သည်ဖြစ်လေရာ သုမန စကားကို ကြားသောအခါ ခုနတ္တရာ အံ့အားသင့်သွား၏။

“ခဏလေးပါ ခုနတ္တရာ ဟို အဲ ပန်းတွေကလဲ . . . ဒီနေ့တော့ စိတ်ကြိုက်ရမယ်ထင်ဘူး . . . နည်းနည်း သည်းခံရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်ဖို့ အကောင်းဆုံး အညွှန်းဆုံးဆိုတဲ့ ပန်းဘွဲ့ကို

ဦးဦးဖျားဖျား ရှေးပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စိမ့်ထားတယ် ... အင်း ...
ခုနုတ္တရာကြီးလဲ ... ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရမှာ ... ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီပေးပါဦး
ပြီးတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ကို နာကြားသွားဦးပေါ့ ... ပြီးမှ ကြွင်း
ကျန်တဲ့ ပန်းတွေကို ဝယ်သွားပေတော့ ... ဟုတ်လား အားတော့ နာပါရဲ့”

ခုနုတ္တရာလည်း ငြင်း၍ မရတော့သည့်အတွက် လက်ခံလိုက်ရ၏။

“အင်းလေ ... လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

စိတ်မပျိုတပါးဖြင့် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းအမှုကို ဝိုင်းကူလုပ်ရင်း ခုနုတ္တရာ
သည် တစ်စထက် တစ်စ သဒ္ဓါတို့ ယိုဖိတ်လာကာ စိတ်ပါလက်ပါကြီး လုပ်လိုက်
၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းအမှုပြီးသောအခါ ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူသော
တရားဒေသနာကို ညွတ်ပျောင်းသော အာရုံဖြင့် မြတ်နိုးစွာ နာကြားသည်။

တရားနာကြားစဉ်မှာပင် ခုနုတ္တရာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ခဲ့
လေပြီ။

သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ဆိုက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ခုနုတ္တရာ၏ သန္တာန်၌
ကြမ်းတမ်းသော ကိလေသာတို့အတွက် နေရာမရှိတော့ချေ။ ရတနာသုံးပါး၌
မတုန်မလှုပ် သက်ဝင် ယုံကြည်ခဲ့လေသော ခုနုတ္တရာသည် မကောင်းမှုပြုရန်
ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းတည်းဟူသော သောတာပန်တို့၏ ဂုဏ်ရည်ဖြင့်
ပြည့်စုံခဲ့၏။

ဤတွင် သောတာပန်အရိယာ မဖြစ်မီ ပုထုဇဉ် ခုနုတ္တရာ၏ အပြစ်အနာ
အဆာများကို သောတာပန် ခုနုတ္တရာက မညှာမတာ ကြည်လင်စွာ မြင်ကြည့်
သုံးသပ်လာခဲ့သည်။ ခုနုတ္တရာသည် လောလောလတ်လတ် မိမိ ကျူးလွန်ခဲ့
သော မကောင်းမှုကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှိလိုက်သည်။

“ခုနုတ္တရာ နင်ဟာ သခင်မ သာမာဝတီဆီက နေ့စဉ် ပန်းဖိုးရှစ်ကျပ်
ရှစ်ကျပ်သော အသပြာကို ရယူလက်ခံခဲ့တယ်။ သို့သော် နင်ဟာ လေးကျပ်
ဖိုးပဲ ပန်းဝယ်ပြီး ကျန်လေးကျပ်ကို နင့်အတွက် ကဲ့ဝှက်ယူခဲ့တယ်။ နင့်သခင်မ
သာမာဝတီကတော့ နင်လေးကျပ်ဖိုးပဲ ဝယ်လာခဲ့သမျှကို ရှစ်ကျပ်ဖိုးဆိုပြီး
ယုံကြည်ခဲ့တယ်။

“ခုနုတ္တရာ နင်ဟာ ခိုးသူပဲ။ နင်ဟာ ပိုင်ရှင်မပေးသော ပစ္စည်းကို
တိတ်တဆိတ်ယူသူပဲ။ ခိုးခြင်းအမှုကို အထမြောက်အောင် နင်လုပ်နေခဲ့တာပဲ။
ရှက်စရာကောင်းလိုက်လေ ခုနုတ္တရာရယ် လောကီဘေး သံသရာဘေး နင်မို့
မကြောက်မရွံ့”

မိမိကိုယ် မိမိ မကြည်ညိုနိုင်ခြင်း၊ မိမိ၏ လိပ်ပြာကို မိမိကိုယ်တိုင် မယုံမကြည် မတည်မတန့်နိုင်ခြင်းတည်းဟူသော အတ္တာနဝါဒဘေး၏ ဒဏ်ဖြင့် ခုဇုတ္တရာ၏ နှလုံးသည် နာကျင်လာသည်။

နောက်ဆုံး၌ ခုဇုတ္တရာသည် သောတာပန်အိုရာတို့၏ တရားဓမ္မ၌ အသက်ကိုပင် မငဲ့မကွက်အပ်နှင်းခြင်း ဓမ္မဝီရတို့ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“သုမနပန်းသည် ရော့ ဟောဒီမှာ အသပြာရှစ်ကျပ်ဖိုး ပန်းဝယ်မယ်”

“အလို ခုဇုတ္တရာ အခါတိုင်းလေးကျပ်ဖိုးပဲ ဝယ်နေပြီး အခုမှ”

“ကျုပ် ပေးတာသာယူပါလေ ရှစ်ကျပ်ဖိုးစလုံးပေးပါ”

*

သာမာဝတီမိဖုရားသည် ယခင်ယခင်နေ့များထက် နှစ်ဆဖြစ်နေသော ပန်းများကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

“အလို မိခင် ပန်းတွေများလှချည်လား၊ မောင်တော်မင်းကြီးက မိခင်ကို နောက်ထပ် အသပြာရှစ်ကျပ်များ ထပ်ပြီး ပေးသနားလိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သခင်မ”

“ဒါဖြင့် ပန်းသည်သုမနက ဝယ်နေကျမို့ သာသာထိုးထိုး များများ ပိုမိုပေးလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သခင်မ”

“ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့် ပန်းတွေ ဒီနေ့မှ များနေရသလဲ မိခင်”

ခုဇုတ္တရာ၏ အသွင် ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်နေသည်။

ဝံ့စားကြည်လင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း -

“ယခင်ယခင်နေ့တွေက ခုဇုတ္တရာဟာ အသပြာလေးကျပ်ဖိုးပဲ ပန်းဝယ် ပြီး ကျန်လေးကျပ်ကို ကိုယ့်ဖို့ယူခဲ့ပါတယ်”

သာမာဝတီမိဖုရား၏ နှုတ်ခမ်းများသည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြင့် စုဝန်းဝိုင်းစက်သွား၏။ ထို့နောက် မသိမသာ မျက်မှောင် ကြုတ်လျက် -

“အခါတိုင်းနေ့တွေမှာ လေးကျပ်ဖိုးပဲ ပန်းဝယ်ပြီး လေးကျပ်ကိုယူခဲ့ တယ် ဒီနေ့ . . . ”

“ဒီနေ့ အသပြာရှစ်ကျပ်ဖိုးစလုံး ပန်းတွေ ဝယ်ခဲ့ပါတယ်”

“အို ဒီနေ့ ဘာကြောင့် လေးကျပ်မယူတာလဲ မိခင်”

ခုနစ်ရာ၏ မျက်လုံးများ ပိုမိုတောက်ပလာကြကာ -

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရ တရားထူးကို မြင်သိ လိုက်ရလို့ပါ သခင်မ”

သာမာဝတီ မိဖုရားသည် အသိဉာဏ်မြင့်မားသူ၊ နှလုံးနှူးညံ့သူဖြစ်၏။ အသပြာရှစ်ကျပ် အနက်မှ လေးကျပ်ဖိုးကိုသာ ပန်းဝယ်ခဲ့ကြောင်း လေးကျပ်ကို ကဲ့ယူခဲ့ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုချက်မှာ စင်စစ် ခိုးယူကျူးလွန်သူ၏ ဖြောင့်ဆို ဝန်ခံချက်ပင် ဖြစ်၏။

ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံချက်ပေးသူသည် အပြစ်ကျူးလွန်စိတ်ဖြင့် ဆောက်တည်မဲ့ ယိမ်းယိုင်ပြိုအက်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ ယခု ခုနစ်ရာကား ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံ ချက်ကို တည်ငြိမ်ကြည်လင်စွာ ထွက်ဆိုနေချေသည်ကော။

ထို့အပြင် မိမိက စစ်မေးရသည်မဟုတ်ပါပဲ။ ခုနစ်ရာသည် သူ့အလို အလျောက် ထွက်ဆိုဝန်ခံနေ၏။ ခုနစ်ရာကိုယ်တိုင်က ထွက်ဆိုဝန်ခံခြင်း မပြုလျှင် မိမိ မည်သို့မျှ သိနိုင်ခွင့်ရှိသည်မဟုတ်။

ထိုမျှမကသေး၊ သာမာဝတီ၏ နားမှတစ်ဆင့် နှလုံးသို့ ထိခိုက်သွား သော စကား -

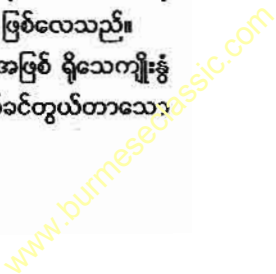
“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရ၊ တရားထူးကို မြင်သိလိုက်ရလို့ပါ” ဟူသောစကား။

ခုနစ်ရာ၏ ထူးခြားသော အသွင်မှ တစ်ဆင့်၊ ဖြောင့်စင်းမှန်ကန်သော သန္တာန်ကို သာမာဝတီ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ခုနစ်ရာသည် ခုနစ်ရာ မဟုတ်လျှင်၊ မိမိသည်လည်း သာမာဝတီမဟုတ်လျှင် ဤနေရာ၌ နှုတ်မှ ထွက်မည်စကားလုံးများသည်။

“ဟဲ့ ကျွန်ပျက်မ ကျွန်ယုတ်မ၊ ခါးကုန်းမ ရုပ်သွင်ဆိုးသလောက် အကျင့်တန်တဲ့ သူ့ခိုးမ၊ နှင် တစ်လျှောက်လုံး ခိုးဝှက်ကဲ့ယူထားတဲ့ အသပြာ တွေ အခု ပြန်လျော်ပေး . . .” ဟူ၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခု သာမာဝတီ၏ နှုတ်မှ ထွက်ကျလာသည်ကား -

“မိခင် မိခင် နာကြားသုံးဆောင်ခဲ့ရာ အမြိုက်တရား သာမာဝတီတို့ ကိုလဲ မျှဝေတိုက်ကျွေးပါလား . . . မိခင်ရယ်” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

သာမာဝတီ မိဖုရားအပေါ်၌ အရှင်သခင်မတစ်ပါးအဖြစ် ရိုသေကျိုးနွံ တတ်သလို၊ သမီးလေး တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်လည်း ချစ်ခင်တွယ်တာသော ခုနစ်ရာသည် ရွန်းမြွှာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဒါဖြင့်ရင် မိခင်ကို ရေသုံးသပ်ခွင့် ပြုပါဦး ပင်ပန်းခွမ်းနယ်နေရုံသာမက ညစ်ပေနေတဲ့ ကိုယ်ကာယကို လန်းဆန်းသွားအောင် လုပ်ပါရစေဦး”

“အမိတို့ အမိတို့ ဟောဒီမှာ သခင်မရဲ့ မိခင် ခုဇုတ္တရာကို နဲ့သာရေအိုး ဆယ်ခြောက်အိုးတို့နဲ့ ရေချိုးပေးကြ . . . ပြီးရင် နူးညက်ချောမွေ့တဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ ဝတ်ရုံနှစ်စုံ ဆင်မြန်းပေးကြ”

“သခင်မ မိခင်ဘာကြောင့် အခုလို တောင်းဆိုသလဲ သိလား”

“သိသလိုလိုပါပဲ မိခင်၊ အတိအကျ သိရအောင် ပြောပြပါဦး”

“သခင်မလေးက မိခင်နာကြားသုံးဆောင်ခဲ့ရတဲ့ အမြိုက်တရားကို မျှဝေတိုက်ကျွေးပါလို့ တောင်းပန်တယ်။ ခုဇုတ္တရာကလဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော် အမြိုက်ရေစင်ကို သခင်မလေးတို့ နာကြားရအောင် တစ်ဆင့်မျှဝေတိုက် ကျွေးလိုတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်မြတ်ကို တစ်ဆင့်မျှဝေမယ့် ဟောဒီ ခုဇုတ္တရာကြီးဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေဖို့လိုတယ်။ ဤခုဇုတ္တရာကြီး မည်ကာမတ္တမဟုတ်၊ တရားအမြိုက်မျှဝေမယ့်သူဖြစ်သွားပြီ ဒါကြောင့် တောင်း ဆိုတာပဲ”

“အို ဟုတ်လိုက်တာပါလား . . . မိခင်ရယ် ကဲ ကဲ ပြင်တော့ ဟိုမှာ နဲ့သာရေအိုးတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

ခုဇုတ္တရာသည် နဲ့သာရေတို့ဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခဲ့ပြီးနောက် သာမာဝတီ ချီးမြင့်သော ဝတ်စုံနှစ်ထည်မှာ တစ်စုံကို ဆင်ရုံ၍ တစ်စုံကို နေရာအခင်း အဖြစ် အသုံးပြုလိုက်၏။ ထို့နောက် ယပ်တစ်ချောင်းကို တောင်းယူကာ ထိုနေရာခင်းပေါ်ဝယ် အကျအန ထိုင်လိုက်၏။

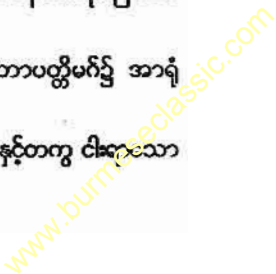
ခုဇုတ္တရာ၏ ရှေ့မှောက်တွင်ကား သာမာဝတီမိဖုရားနှင့်တကွ ငါးရာ သော မောင်းမနန်းတွင်းသူများ ပျပ်ဝပ်တုပ်ကွလျက် နေရာယူကြသည်။

ခုဇုတ္တရာသည် ယပ်ကို ဖွဖွကိုင်လျက်၊ မျက်လွှာအစုံကို ပိတ်လိုက်၏။

ကြည့်လင်သော ရေကဲ့သို့ စိတ်အစဉ်ကို ထားကြပါသမီးတို့၊ ယခု နာကြားရမယ့် အမြိုက်တရားဟာ သုံးလောကအရှင် အတုမဲ့မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားဒေသနာဖြစ်ပါတယ်။ သုမနပန်းသည်ရဲ့ ဆွမ်းလုပ် ကျွေးပွဲမှာ ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူတဲ့ အနုမောဒနာတရားဖြစ်ပေ တယ် . . . ”

ဟု အစချီလျက်၊ ခုဇုတ္တရာသည် မိမိ၏ သောတာပတ္တိမဂ်၌ အာရုံ တည်ဆိုက်၊ တရားဒေသနာကို ဟောကြားလေသည်။

တရားဒေသနာ အဆုံးတွင်ကား သာမာဝတီမိဖုရားနှင့်တကွ ငါးရာသော

နန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြလေသည်။

အရိယာအဆင့်သို့ မြင့်တက်သွားခဲ့ပြီးနောက် သာမာဝတီ မိဖုရား

က -

“မိခင် ယခုကစပြီး မိခင်ဟာ အစေအပါးအမူလုပ်တာဝန်ကနေ လွတ်ကင်းပါစေ၊ သာမာဝတီရဲ့ မိခင်အရာမှာ အာစရိယအရာမှာ တည်ပါစေ တော့၊ ထိုသို့ မိခင်အရာ အာစရိယအရာမှာ တည်ပြီး ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားရောက်၊ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသမျှ တရားဒေသနာတို့ကို ကြားနာ ပြီး သာမာဝတီနဲ့ ဟောဒီ မောင်းမငါးရာတို့ကို သမီးများအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး တရားအမြို့က်၊ တိုက်ကျွေးမျှဝေ ဆင့်ကမ်းပေးပါ . . . မိခင်”

ငါးရာကုန်သော မောင်းမနန်းတွင်းသူများထံမှလည်း တညီတညွတ် တည်းသော အသံထွက်လာသည်။

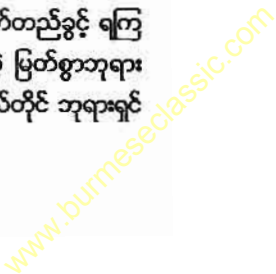
“သခင်မ သာမာဝတီကိုတိုင်တည်ပါတော့ . . . ခုရတ္တရာ မိခင်”

(မှတ်ချက် - ခုရတ္တရာသည် သာမာဝတီမိဖုရားနှင့် မောင်းမတို့၏ တောင်းပန် ချက်အရ မြတ်စွာဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားရောက်ကာ ဘုရားရှင် ဟောကြား အပ်တိုင်းသော တရားတို့ကို ကြားနာခြင်း မှတ်သားခြင်း နာယူခြင်း မမေ့ မလျော့ လှုံ့ဆော်ခြင်း ထိုသို့အတိုင်း ပြန်လည်ဟောကြားခြင်းများကို အစဉ် တစိုက် ပြုလုပ်ခဲ့ရင်းဖြင့် နောင်အခါတွင် ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုမျှသာမက ဘုရားရှင်၏ တရားဟောတတ်သော ဓမ္မကထိက တပည့်မတို့တွင် အကြားအမြင်များခြင်းအရာ၌ အသာဆုံးအတော်ဆုံးတည်းဟူသော တေဒဂ် ဘွဲ့ကို ရခဲ့သည်။)

သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့် မောင်းမငါးရာတို့သည် ခုရတ္တရာ မိခင်ထံမှ တရားဒေသနာတို့ကို တစ်ဆင့်စကား နာကြားရင်းဖြင့် တစ်နေ့သောအခါ ခုရတ္တရာထံမှ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို တောင်းဆိုလာကြ၏။

“မိခင် မိခင်ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ယခုအခါ သမီးတို့မှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ကို နာကြားမှတ်သား ပွားများဆောက်တည်ခွင့် ရကြ ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တရားရဲ့ သခင်၊ တရားရဲ့ အရှင်ဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရား ကို ယခုအထိ ဖူးမြော်ဖို့ အခွင့်မရကြသေးပါဘူး။ သမီးတို့ ကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင် ထံပါး . . . နံ့သာပန်းများနဲ့ ပူဇော်လုပ်ကျွေးလိုကြပါပြီ”

ခုနုတ္တရာ အဖြေမပေးသေးဘဲ . . . ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ရှိနေဆဲ . . . ထပ်မံဆိုကြပြန်၏။

“မိခင် မြတ်စွာဘုရားကို ပူးမြင်ပါရစေ . . . ပူဇော်ပါရစေ”

ခုနုတ္တရာ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်၍ဆို၏။

“အမိငယ်တို့ . . . ခတ္တိယန္ဓယ်ဝင် မင်းမျိုးတို့ရဲ့ သဘောဟာ အလွန်ပဲ ရှုပ်ထွေးပြီး အသိရခက်လှပါတယ်။ ခုနုတ္တရာအနေနဲ့ သခင်မ သာမာဝတီနဲ့ ရံရွှေဖော်များကို ဟောဒီအဆောင်တော်ထဲကနေ အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်ယူသွားဖို့ မဝံ့ပါဘူး”

သာမာဝတီနှင့် မောင်းမငါးရာတို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်သည့်အနေဖြင့် အပြန်အလှန် ကြည့်ကြသည်။ စကားမဲ့တိုင်ပင်ခြင်းမှသည် တူညီသောဆန္ဒ တစ်ခု အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး -

“မိခင်ပြောတဲ့စကား မှန်ပါတယ်။ သမီးတို့ကို ပြင်ပသို့ ခေါ်ဆောင်ထုတ် ယူသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုနည်းလမ်းပါလိမ့်ကွယ်”

“မြတ်စွာဘုရားရှင်ဆိုတာ ဟောဟိုမှာလို့ ပြရုံသာပြပါ မိခင်”

“အင်း . . . အဆောင်တော်အပြင်မထွက်ဘဲ အဆောင်တွင်းကသာ ရှုကြည့်ဖူးမြော်မယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် မိခင်”

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ကြ။ အဆောင်ခန်းနံရံတွေမှာ အပြင်ကို မြင်ရရုံ လောက် အပေါက်ငယ်တွေ ဖောက်၊ ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူတဲ့အခါ နံရံ ပေါက်ကနေ ရှုကြည့်ဖူးမြော်ကြ။ အဲဒီလို ဖူးမြော်ချိန်မှာပဲ နံ့သာပန်းမန်များကို ဆောင်ထားကြ။ သူဌေးကြီး သုံးယောက်အထံ ဘုရားရှင် ကြွသွားတော်မူချိန် ရောက်ရင် ခုနုတ္တရာက အသိပေးမယ်။ အမိငယ်တို့ အဲဒီအခါမှာ ပူဇော်ကြ၊ ရှိုခိုးကြပေတော့”

“အို . . . ကျေးဇူးကြီးလှပါတီ မိခင်ရယ်”

*

မာကဏ္ဍိမိဖုရားသည် မကြာခဏပင် မိမိ၏ နန်းတော်ပြဿာဒိမှထွက်ကာ တစ်နန်း တော်လုံးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုတတ်၏။ ထိုသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်းသည် မိမိ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုနှင့် အရေးပါအရာရောက်မှုတို့ကို တစ်နန်းတော်လုံး

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အမြဲမြင်တွေ့ သတိရနေစေရန်အတွက် အင်အားပြသခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း မာဂဏ္ဍီ ခံယူထားသည်။

စင်စစ် မာဂဏ္ဍီသည် သာမာဝတီထက်လည်းကောင်း၊ ဝါသုလဒတ္တာ ထက်လည်းကောင်း ပိုမိုချောမောလှပသူဖြစ်သည်။ ချောမောလှပခြင်းနှင့် အတူ အလှမာန်ကို တလူလူလွှင့်လျက် ထက်မြက်သော အာဏာကိုလည်း အခွင့်ကြုံတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြသနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မာဂဏ္ဍီသည် ပြုမြဲအတိုင်း နန်းတော်ဆောင်များဆီသို့ လှည့်လည်ရင်း သာမာဝတီနှင့် မောင်းမရံရွေတို့၏ အဆောင်များရှေ့၌ တုံ့ရပ်သွား၏။

သာမာဝတီ၏ မောင်းမများသည် မာဂဏ္ဍီကိုလည်း လေးစားခန့်ညားရင်း ရှိလေရာ မာဂဏ္ဍီ ရှေ့မှောက်၌ ဒူးတုပ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟဲ့ . . . မင်းတို့ အဆောင်ခန်းတွေမှာရော၊ သာမာဝတီရဲ့ အဆောင် ခန်းမှာပါ နံရံမှာ အပေါက်တွေနဲ့ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ”

“မှန်ပါ သခင်မ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ဖို့ ကျွန်တော်မျိုးမတို့ နံရံမှာ အပေါက်ဖောက်ထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာ”

မြတ်စွာဘုရားဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် မာဂဏ္ဍီ၏အသွင် သည် တောင့်တင်းခက်ထန်သွားကာ နှုတ်မှလည်း ပြင်းထန်သော အာမေဒိုက် တစ်ခု ထွက်စဉ်သွား၏။ မောင်းမများမှာ မာဂဏ္ဍီ ရုတ်ခြည်း ထိုသို့ပြောင်းလဲ ခက်ထန်သွားသည့် အကြောင်းရင်းကို မသိကြသော်လည်း ပြင်းစွာ တုန်လှုပ် သွားကြသည်။

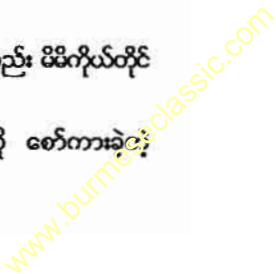
ကြောက်ရွံ့လျက် ငုံ့ငိုက်ထားကြသော မောင်းမတို့၏ မျက်နှာများရှေ့မှ ဖြတ်လျက် မာဂဏ္ဍီ အဆောင်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မာဂဏ္ဍီ၏နားထဲတွင် ကြားယောင်နေ သည်ကား ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူခဲ့သော စကားလုံးများပင် . . .

“ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့နဲ့ပြည့်နေသော သင်တို့ရဲ့သမီး မာဂဏ္ဍီကို ငါဘုရားရှင်သည် ခြေဖြင့်ထိခြင်းသော်မှပင် အလိုမရှိ”

ဘုရားရှင်၏ ထိုစကားသံအပြင် မာဂဏ္ဍီ၏ ရင်ထဲမှာလည်း မိမိကိုယ်တိုင် ၏အသံများက ဆူညံပေါက်ကွဲနေ၏။

“ငါ့ကို အရှက်ခွဲခဲ့တဲ့ ရဟန်းဂေါတမ၊ ငါ့အလှကို ဇော်ကားခဲ့တဲ့”

ရဟန်းဂေါတမ . . . ၊ သူ ကောသဗ္ဗိရောက်နေသတဲ့လား . . . ၊ ဟင်း အဆင်သင့်လိုက်တာ၊ ငါ လက်စားချေခွင့်ကြပြီ၊ အင်း . . . ရဟန်း ဂေါတမရော သူ့ကို ရှိခိုးပူဇော်ကြတဲ့ မိန်းမတွေပါ မာဂဏ္ဍီအကြောင်း သိစေမယ်၊ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွယ် ဟင်း ဟင်း”

“မောင်တော်မင်းမြတ်မှာ အသက်အန္တရာယ် ကြုံနေပါပြီ၊ လုပ်ကြံမယ့်သူများက အစီအမံများ စနစ်တကျလုပ်နေကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ ပြင်ပနဲ့ အဆက် အသွယ်ယူနေကြပါတယ်။ သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မောင်တော်ကြားရင် အံ့ဩသွားပါမယ်။ သာမာဝတီနဲ့ သူ့ရဲ့ မောင်းမရံရွှေ ငါးရာတို့ပါပဲ။ မောင်တော် မြတ်နိုးလှပါတယ်ဆိုတဲ့ သာမာဝတီလေ၊ ယောသကသူဌေးကြီးရဲ့သမီးဆိုတဲ့ သာမာဝတီလေ၊ မောင်တော်မင်းမြတ် မြတ်နိုးတော်မူလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ကောက်တော်မူ အဂ္ဂမဟေသီအရာထားတဲ့ သာမာဝတီလေ . . . ၊ အခုတော့ မောင်တော်အသက်ကို လုပ်ကြံဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ၊ အလိုလေး . . . နှမတော်သာ မသိလိုက်ရင် မောင်တော်အသက်ဘေး မတွေ့ဝံ့စရာပါလား။ သင်းတို့ရဲ့ ပက်စက်ယုတ်မာတဲ့အကြံကို ဟောဒီက မာဂဏ္ဍီ အသိဦးပေးလို့ပေါ့ မောင်တော်ရယ်။ အင်း . . . ရက်စက်ကြပါပေ၊ ကျေးဇူးသစ္စာစော်ကားခဲ့ကြ ပါပေ”

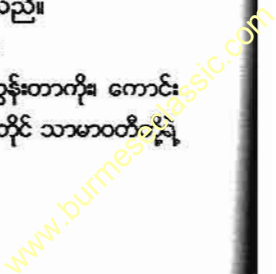
ဤစကားလုံးများဖြင့် မာဂဏ္ဍီသည် ဥတေနမင်းထံ အကြိမ်ကြိမ် ပစ်သွင်းလေသည်။ ဥတေနမင်းကား အလျဉ်းပင် ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။

“မာဂဏ္ဍီ . . . နှမတော် အထင်အမြင်လွဲနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သာမာဝတီလိုမိန်းမသူဟာ ဒီလိုလုပ်မယ့်သူမဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့သူပါ။ မောင်တော်ကျေးဇူးသစ္စာကိုလဲ အလွန်စောင့်သိသူပါ။ သူ့ရဲ့ မောင်းမရံရွှေငါးရာတို့ဟာလဲ သူတို့ရဲ့သခင်မကို အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ သူတွေဖြစ်ပါတယ်။ နှမတော် အထင်အမြင်လွဲနေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မောင် တော်အပေါ် ချစ်စိတ်နဲ့ နှမတော် အစိုးရိမ်လွန်ကဲနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟုသာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ တုံ့ပြန်ပြောဆိုသည်။

မာဂဏ္ဍီကား အလျှော့ပေးသည့်သူ မဟုတ်ချေ။

“မောင်တော်က သာမာဝတီကို အယုံကြီးယုံစားလွန်းတာကိုး၊ ကောင်း ပါပြီ . . . နှမတော် လက်တွေ့ပြပါမယ်။ မောင်တော်ကိုယ်တိုင် သာမာဝတီနဲ့

အဆောင်ခန်းတွေကို သွားကြည့်တော်မူပါ”

ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီတို့၏ အဆောင်ခန်းများကို သွားကြည့်ရ၏။ နံရံမှ အပေါက်များကို တွေ့သောအခါ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသည်။ သာမာဝတီတို့ကလည်း အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြကြသည်။

ဥတေနမင်းကား အမျက်မထွက်သည်သာမက စွပ်စွဲသူ မာဂဏ္ဍီပင် မမျှော်လင့်သော အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်လိုက်လေသည်။

“နံရံကအပေါက်တွေဟာ ကြည့်မကောင်းပါဘူး။ အပေါက်တွေကို ပိတ်လိုက်ကြပါကွယ်ရို့။ သာမာဝတီတို့ရဲ့ အဆောင်ခန်းတွေကို ထပ်မြင့်ပြီး အထက်မြင့်ရာမှာ လေသာပြတင်းများ ဖောက်ပေးလိုက်ကြပါ”

“သာမာဝတီနဲ့ သူ့မောင်းမတွေအပေါ် မောင်တော်မင်းကြီး ရာဇာမာန် ပွား၊ ရာဇဇာထိထားအောင် ငါလုပ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ . . .”

မာဂဏ္ဍီသည် သေနင်္ဂဗျူဟာကို နောက်တစ်မျိုးပြောင်းလိုက်၏။ ထို နောက်တစ်မျိုးကား မာဂဏ္ဍီမှအပ မည်သူမျှ မပြုဝံ့ မပြုရဲသော အရာပင်။

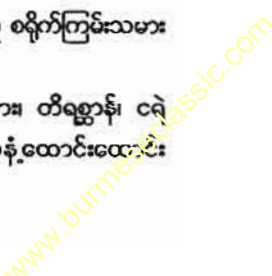
ကောသဇီမြို့မှ စရိုက်ကြမ်းကြမ်းလူများကိုရည်မှန်း ရွေးချယ်စုဆောင်းလိုက်သည်။ ထိုသူတို့မှာ အယူလွဲမှားနေသူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့ကို မာဂဏ္ဍီက သေရည်ယစ်စေကာ၊ တံစိုးလက်ဆောင်များ ချီးမြှင့်ပြီး -

“ဒီမှာဟေ့ . . . ရဟန်းဂေါတမနဲ့ သူ့နောက်လိုက် ရဟန်းတွေ သူတို့အတွက် အမှုလုပ်ခစားနေတဲ့ ကျွန်တွေပါမကျန် မင်းတို့ အော်ဟစ်ဆဲရေးကြောင်း မင်းတို့တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဆဲနည်းပေါင်းစုံနဲ့ ဆဲကြ၊ ကြားလား- ဘယ်လောက်အထိ ဆဲရေးရမလဲဆိုရင် ရဟန်းဂေါတမနဲ့ သူ့အုပ်စုဝင်တွေ အားလုံး ဒီကောသဇီမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ မြို့က ထွက်ပြေးသွားတဲ့အထိ . . . ဆဲကြ သူတို့ထွက်ပြေးသွားပြီးရင် မင်းတို့ကို ဒုါထက်များတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ပေးဦးမှာဖြစ်တယ်”

မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွဝင်တော်မူလာသော ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာများ၏ နောက်မှ ဝဲယာမှ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါလျက် မာဂဏ္ဍီ၏ လူများသည် အသံကုန်ဟစ်ကာ ဆဲရေးကြလေသည်။

ဆဲရေးသော စကားလုံးများကလည်း သေယစ်နေသူ စရိုက်ကြမ်းသမားများဖြစ်သည်အလျောက် ဆိုးရွားပြင်းထန်ကြလေသည်။

ခိုးသူ၊ လူမိုက်၊ ကုလားအုပ်၊ နွား၊ မြည်း၊ ငရဲသား၊ တိရစ္ဆာန်၊ ငရဲလားမည့်သူ စသည့် စကားလုံးများက ထိုသူတို့၏ သေနံ့ထောင်းထောင်း

ပါးစပ်ပေါက်များဆီမှ ထွက်ပေါ်လာကြ၏။

ဤတွင် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားလေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ကောသုမ္ဘိပြည်သူပြည်သားများရဲ့ ဆဲရေးခြင်းမှ လွတ်ကင်းဖို့ အခြားမြို့သို့ ရှောင်ရှားသွားကြပါစို့ ဘုရား”
ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူ၏။

“အာနန္ဒာ သင် ဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်လဲ”

“အခြားတစ်ပါးသော သင့်လျော်ရာ မြို့တစ်မြို့ပါ ဘုရား”

“အာနန္ဒာ ရွှေ့ပြောင်းသွားရောက်တဲ့ ထိုမြို့က ဆဲရေးလျှင်ကော ဘယ်မြို့သို့ ငါတို့သွားကြဦးမှာလဲ”

“ထိုအရပ်မှ တစ်ပါးသော အရပ်သို့ ရွှေ့ကြရမှာပါ ဘုရား”

“ထိုအရပ်မှ ဆဲရေးကြရင်ကော ဘယ်သွားမှာလဲ အာနန္ဒာ”

“နောက်ထပ် တစ်ပါးသော အရပ်သို့ သွားကြရမှာပါ ဘုရား”

“အာနန္ဒာ ထိုသို့ ပြုခြင်းငှာ မသင့်ဘူး၊ အကြင်အရပ်မှာ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်လျှင် ထိုအရပ်မှာပင် ငြိမ်းစေပြီးမှ တစ်ပါးသော အရပ်သို့ သွားခြင်းသာ လျှောက်ပတ်ကောင်းမြတ်ပေတယ်။ အာနန္ဒာ ဆဲရေးသော ထိုသူတို့ဟာ အဘယ်သူတို့လဲ”

“သော့သွမ်းသော သေယစ်ဝနေကြသူများပါ အရှင်ဘုရား”

“အာနန္ဒာ ငါ ဘုရားဟာ စစ်မြေပြင်သို့ဝင်တဲ့ ဆင်ပြောင်ကြီးမဟာဖြစ် တယ်၊ အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာတဲ့ မြားတို့ကို ဆင်ပြောင်ကြီးဟာ သည်းခံ သကဲ့သို့ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြောဆိုတဲ့ စကားများကို သည်းခံခြင်းသည်ပင် ငါဘုရားရဲ့ တာဝန်ဖြစ်ပေတယ်”

(ထိုသို့ ဘုရားရှင်သည် မိမိကိုယ်တော်မြတ်ကို အကြောင်းပြုလျက် တရားဒေသနာ ဟောကြားတော်မူရာ ထိုဒေသနာသည် ဓမ္မပဒ နှာဂဝဂ်လာ သုံးဂါထာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။)

“အာနန္ဒာ၊ မစိုးရိမ်မပူပန်နဲ့၊ သူတို့ဟာ ခုနစ်ရက်မျှသာ ဆဲရေးနိုင်ကြ လိမ့်မယ်၊ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်။

*

မာဂဏ္ဍိကာ၊ ကြံရာမရဖြစ်ခြင်းနှင့် အမျက်ဒေါသ၏ ဆူပွက်ခြင်းတို့ဖြင့် တောက် လောင်နေ၏။

“ရဟန်းဂေါတမဘက်လှည့် ကြံလို့မရရင် သာမာဝတီတို့ဘက် ပြန်

ဖွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

လှည့်မယ်။

“မာဂဏ္ဍီကြရင် သင်းတို့ ခံနိုင်ရိုးလား . . .”

တစ်နေ့သောအခါ ဥတေနမင်းကြီး သေအရက် သုံးဆောင်နေရာ အနီးတွင် ခစားရင်း မိမိအကြံကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်သည်။ စေ့စပ်စွာ စီစဉ်ထားသော မာဂဏ္ဍီ၏ လုပ်ကြံမှုဇာတ်လမ်း စတင်လေပြီ။

အလုပ်အကျွေးငယ်တစ်ဦး အခစားဝင်လာ၏။ (ထိုသူမှာ မာဂဏ္ဍီလာဘ် ထိုးထားသူဖြစ်၏။)

“မာဂဏ္ဍီ သခင်မရဲ့ ဘထွေး စူဠမာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားကြီး ရောက်ရှိနေပါတယ် အရှင်”

ဥတေနမင်းကြီးက သောက်ဆဲ သေခွက်ကို ပြန်ချ၍ -

“အေး ရှေ့တော်မောက် အခစားဝင်ခိုင်းလိုက်ကွဲ့”

“အရှင်မင်းမြတ် လွတ်လပ်စွာ သေရည်သုံးတော်မူချိန်ဖြစ်လို့ မဝင်လို ပါလို့ ဆိုပါတယ် ဘုရား”

မာဂဏ္ဍီက ဝင်ပြောသည်။

“ဘထွေးတော်ကလဲ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် နန်းတော်ကိုလာသေးသလဲ” အလုပ်အကျွေးက ဖြေလိုက်၏။

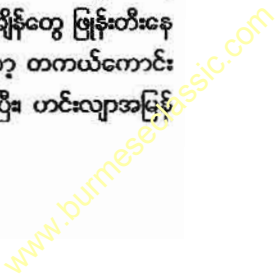
“သူ့လက်ထဲမှာ ကြက်အရှင် ရှစ်ကောင်ပါလာပါတယ် သခင်မ၊ အရှင် မင်းမြတ် သေရည်နဲ့ တွဲဖက်သုံးတော်မူဖို့ လာရောက်ဆက်သတယ်လို့ဆို ပါတယ်”

“အို ဟုတ်လား ဒါဖြင့် မင်းပဲ သွားပြီး ကြက်တွေယူပါချေကွယ်” ကြက်အရှင် ရှစ်ကောင်ရောက်လာသောအခါ ဥတေနမင်းက ဆိုသည်။

“အချိန်အခါသင့်ပေစွ ငါ့အတွက် အရသာရှိတဲ့ ဟင်းလျာအမြည်း အဆင်သင့်ပေါ်လာတာပဲ၊ ဒီကြက်တွေကို ကောင်းမွန်တဲ့ ဟင်းလျာဖြစ်အောင် ဘယ်သူ့ကို ချက်ပြုခိုင်းရပါ့”

မာဂဏ္ဍီက အလျင်စလို ဝင်ပြောလေသည်။

“မောင်တော် သာမာဝတီနဲ့ သူ့မောင်းမတွေဟာ ဘာအမှုတော်မှ မည်မည်ရရ ထမ်းကြရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလဟဿအချိန်တွေ ဖြုန်းတီးနေ ကြသူတွေပါ။ သို့သော် သူတို့ဟာ ဟင်းလျာအစီအမံတော့ တကယ်ကောင်း ကြတယ်။ ဒီကြက်အရှင် ရှစ်ကောင်ကို သူတို့ထံ အပို့ခိုင်းပြီး ဟင်းလျာအမြင့် စီမံဆောင်ယူလာခဲ့လို့သာ အမိန့်တော်မှတ်လိုက်ပါ”

“အေး သင့်ပေတယ်၊ ဟဲ့ မောင်မင်း သွားစမ်း သာမာဝတီတို့ဆီ ဒီကြက် အရှင်ရှစ်ကောင်ယူသွား၊ ခုချက်ချင်းသတ်၊ ကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး ချက်ပြုတ်စိမ့်စေ”
 မင်းချင်းထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းလိုလို ပြန်ရောက်လာ၏။
 မာဂဏ္ဍိက “ဟဲ့ မြန်လှချည်လား ဘယ်မှာလဲ ဟင်းလျာကကော”
 မင်းချင်းသည် သာမာဝတီတို့ပြောလိုက်သည့် စကားအတိုင်း ပြန် လျှောက်၏။

“ငါတို့ဟာ သူတစ်ပါးအသက်သတ်ခြင်းကို မပြုကြပါဘူးလို့ ငြင်းဆို လိုက်ကြပါတယ် သခင်မ”
 တွေတွေငေးငေး နားထောင်ဟန်ဆောင်ရင်း မာဂဏ္ဍိက စကားဆက် သည်။

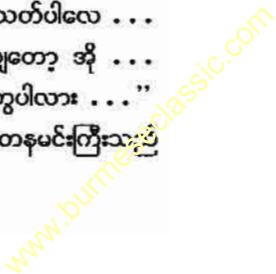
“မောင်တော် သာမာဝတီတို့ တကယ်ပဲ သူ့အသက်သတ်ခြင်းအမှု ပြုသလား မပြုဘူးလားဆိုတာ အထင်အရှားသိရပါလိမ့်မယ်။ မောင်တော်ကသာ ရဟန်းဂေါတမအတွက် ကြက်ဟင်းချက်ပြုတ်စိမ့်စေလို့ အမိန့်တော်ထား ကြည့်စမ်းပါလား . . .”

ဥတေနမင်းကြီးလည်း ထိုအတိုင်းပင် မိန့်ဆိုလိုက်၏။
 မာဂဏ္ဍိ ကြိုတင်အကွက်ချ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မင်းချင်းသည် စောင်းတန်းလှေကား၌ ကြက်အသေရှစ်ကောင်တို့နှင့် စောင့်နေသည့် စူဠ မာဂဏ္ဍိပုဏ္ဏားထံသွားကာ၊ ကြက်သေကောင်များကိုယူပြီး သာမာဝတီတို့ထံ ပို့လိုက်၏။ သာမာဝတီတို့က “အခုလို အသေဖြစ်ပြီးသားဆိုရင်တော့ ငါတို့ ချက်ပြုတ် စိမ့်ပေးနိုင်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ဟင်းလျာစီမံကြသည်။ မင်းချင်းငယ် ပြန်ရောက်လာ၏။

ဥတေနမင်းကြီးက သာမာဝတီတို့ မည်သို့ပြုကြသနည်းဟု မေးသည်။
 “အရှင်မင်းမြတ် ရဟန်းဂေါတမအတွက်လို့ ကျွန်တော်မျိုးက ဆိုကာရှိ သေး၊ ဖြိုင်ဖြိုင်ထပြီး ကြက်တွေကို ဆွဲယူကြပါတော့တယ်”
 ဥတေနမင်း တစ်ချက် တွေဝေသွားစဉ် မာဂဏ္ဍိက -

“ရွှားတော်မူပါရော နားဆင်တော်မူပါရော မောင်တော်၊ ကျေးဇူးရှင် စစ်စစ်ဖြစ်တဲ့ မောင်တော်အတွက် လျှာတော့ သူ့အသက်မသတ်ပါလေ . . . ဘာညာနဲ့ ဆိုလွှတ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ရဟန်းဂေါတမအတွက်ကျတော့ အို . . . သာမာဝတီတို့ဟာ ပြင်ပကို မြတ်နိုးတောင့်တနေကြသူတွေပါလား . . .”

မာဂဏ္ဍိက ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် ထိုသို့ဆိုသော်လည်း ဥတေနမင်းကြီးသည်

မည်သို့မှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ ရှိနေလေသည်။

*

ဘထွေးတော်ထံ သဝဏ်စေလိုက်သည်မှာ အနေအမြန်ပင်
မြွေတစ်ကောင်ကို ဆေးဝါးဖြင့် အစွယ်တို၍ အဆိပ်ကင်းအောင်
စီရင် ဆေးကြောသုတ်သင်လျက်၊ တူမတော်အထံသို့ ပို့ပေးစေ
လိုသည်။

မိဖုရား မာဂဏ္ဍီ

လျှို့ဝှက်စေလွှတ်လိုက်သော ထိုသဝဏ်အားဖြင့်၊ ဘထွေးတော်
မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားက စီရင်ကာ အဆိပ်စင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ထားပြီး မြွေတစ်
ကောင်ကို မာဂဏ္ဍီထံ ပို့လိုက်၏။

ထိုမြွေကို မာဂဏ္ဍီက ဥတေနမင်း တီးခတ်နေကျ သွားလေရာဆောင်နေ
ကျ ဟတ္တိကန္တစောင်း၏ စောင်းခွက်အပေါက်ထဲသို့ ထည့်သွင်းကာ ပန်းကုံးထွေးဖြင့်
ခပ်ဆိုဆိုပိတ်လိုက်၏။ မြွေသည် နှစ်ရက် သုံးရက် ပတ်လုံး စောင်းအိုး
ထဲမှာသာ နေနေရလေသည်။

ထိုသို့ ပိရိစွာ စီရင်ပြီးမှ မာဂဏ္ဍီသည် ဥတေနမင်းထံ ချဉ်းကပ်၍ -

“မောင်တော်မင်းမြတ် ဒီနေ့ ဘယ်မိဖုရားရဲ့ ပြာသာဒ်အဆောင်ကို
ကြွတော်မူမှာပါလဲ”

ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီ၊ ဝါသုလဒတ္တာ၊ မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားသုံးပါး
ရှိရာတွင် တစ်ပါး တစ်ပါးထံ၌ ခုနစ်ရက် ခုနစ်ရက်ဖြင့် အလှည့်ယူ စံစားလေ့
ရှိ၏။ ယခုအခါ မင်းကြီးသည် သာမာဝတီထံ ခစားမည်ကို မာဂဏ္ဍီ သိပြီး
သားဖြစ်လေသည်။

“သာမာဝတီရဲ့ ပြာသာဒ်အဆောင်ပေါ့ မာဂဏ္ဍီ”

ဥတေနမင်းက သဘောရှိဖြင့် ဖြေ၏။

မာဂဏ္ဍီက လှပသော မျက်နှာကို ညှိုးထိတ်အသွင်ဖြစ်စေလျက် -

“တားပါရစေ မောင်တော်ဘုရား၊ ယမန်နေ့ညဉ့်ကမှ နှမတော်လေးမှာ
မနှစ်မြို့စရာ အိပ်မက်ဆိုခြင်မက်ခဲ့ပါတယ် . . . ဒီအိပ်မက်ဆိုရဲ့ အနက်တိတ္ထိကို
နှမတော်လေး မသိပေမဲ့၊ သာမာဝတီရဲ့ အဆောင်ဆီကို မောင်တော်ကြွ
ဖို့မသင့်ပါဘူး မောင်တော်၊ မောင်တော် ဘေးဥပါဒ်တစ်ခုကြုံရမှာကို နှမတော်လေး
သွေးလန့်လန့်နဲ့ သိနေပါတယ်”

“သွေးလေချောက်ချားပြီး မက်တဲ့အိပ်မက်ဖြစ်မှာပါကွယ်။ နှမတော်လေး မစိုးရိမ်ပါနဲ့ . . . မောင်တော်မှာ ဘယ်လို ဥပါဒ်မှ ကျရောက်ဖို့ မရှိပါဘူး။”

“အို ဒီလို အရဲမကိုးလိုက်ပါနဲ့ မောင်တော်ရယ်။ နှမတော်လေး စိတ်ထဲ မသန့်လွန်းလို့ တားနေတာပါ။”

မာဂဏ္ဍီက သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဆို၏။ ဥတေနမင်းကလည်း သုံးကြိမ် စလုံးကိုပင် ငြင်းပယ်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ နှမတော်လေး မောင်တော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါရစေလား။”
ဥတေနမင်းက လိုက်ပါရန်မလိုကြောင်း ဆိုသည်။

မာဂဏ္ဍီက ဇွတ်အတင်းပင် လိုက်ပါခဲ့သည်။ သာမာဝတီ၏ အဆောင်ဝ အရောက်တွင် ဥတေနမင်းက -

“နှမတော်လေး . . . ပြန်ပါတော့ . . .”

“အို . . . မောင်တော် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး စိတ်မချ ပါဘူး။”

ဟုဆိုကာ အဆောင်ထဲသို့ ဇွတ်ပင် လိုက်ဝင်ခဲ့၏။

*

သာမာဝတီနှင့် မောင်းမတို့ အဆင်သင့် စီရင်ထားသော အဝတ်တန်ဆာ ပန်းနံ့သာတို့ကို ဆင်ယင်သုံးစွဲပြီးနောက် ဥတေနမင်းသည် အရသာရှိစွာသော ခဲဖွယ်ဟင်းလျာတို့ဖြင့် ပွဲတော်တည်သည်။ ထို့နောက် ပြုမြဲအတိုင်း ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို အိပ်ရာခေါင်းရင်း၌ ထားကာ အိပ်ရာညောင်စောင်းထက် လှဲလျောင်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မာဂဏ္ဍီကား ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် အဖန်ဖန် ဟိုမှသည်မှ သွားလေဟန်ပြုရင်း ထိုထိုသော အရာဝတ္ထုတို့ကို ဟိုမှ သည်မှ ရွှေလေဟန်၊ ထားလေဟန်ပြုရင်း စောင်းရှိရာ မသိမသာ ချဉ်းကပ်သွားပြီးနောက် စောင်း ပေါက်တွင် ဆို့ထားသော ပန်းကုံးထွေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖယ်လိုက်၏။

နှစ်ရက်သုံးရက်မျှ အစာငတ်နေသော မြွေသည် ဆာလောင်မှု၏ ဒေါသဖြင့် စောင်းအိုးထဲမှ ရှူးခနဲ ထွက်လာကာ ပါးပျဉ်းထောင်လျက် အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလွန်းနေလေသည်။

မာဂဏ္ဍီ အသံကုန်ဟစ်၏။

“အောင်မယ်လေး . . . မြွေ မြွေကြီး ကယ်ကြပါ။”

စက်ရာဆောင်ထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားသည်။
 ဥတေနမင်း ဣန္ဒြေကင်းကာ ချောက်ချားသွား၏။
 သာမာဝတီမှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြခြင်းဖြင့် နေရာမှာပင် အစွဲအမြဲရပ်
 နေ၏။

မောင်းမတို့မှာလည်း စက်ရာဆောင်တွင်သို့ ပြေးဝင်လာကြပြီးမှ မြွေကို
 မြင်သောအခါ အသံစုံ အသံကုန်အော်ကြ၏။

မြွေကြီးကား ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၏ ဒေါသနှင့်အတူ ထိုသို့
 ရုတ်ရုတ်သံသံ လှုပ်ရှားမှုများ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများကြောင့်
 ပို၍ အမျက်ထွက်ကာ တရှူးရှူး တရွီးရွီးပြည်လျက်၊ နှစ်ခွလျှာကို ကျဉ်းသောပါး
 စပ်ပေါက်မှ ထုတ်ချည်သွင်းချည်ပြုလျက်၊ ခွက်သော ပါးပျဉ်းကို ပို၍ပြန်ကား
 စေလျက်၊ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေတော့သည်။

မာဂဏ္ဍီကမူ တံခါးဝ၌ရပ်ကာ အပြင်သို့ကြည့်၍ အသံကုန်ဟစ်လေ
 သည်။

“မင်းချင်းများ မြန်မြန်၊ မြွေကြီးကို ဖယ်ရှားကြစမ်းပါဟဲ့”
 မင်းချင်းများက မြွေကို လှံတံများဖြင့် ဖိနှိပ်ဖမ်းယူလျက် ထုတ်သွားကြ
 သည်။

မာဂဏ္ဍီ၏ ထိတ်လန့်ချောက်ချား အမှုအရာ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွား
 ၏။ ပခုံးနှစ်ဖက် သိပ်သိပ်ခါ ခွက်ကြီးတင်ငိုလေသည်။

ငိုရင်းဖြင့်လည်း ဗလုံးဗထွေးပြောလေသည်။

“အယုတ်တမာမတွေ၊ လူသတ်သမားတွေ . . . အံ့မယ်လေး အကြံ
 ပက်စက်ကြပါပေ . . . မင်းကြီးထံက နင်တို့မရတာ ဘာရှိလို့တုံး မင်းကြီးသေမှ
 နင်တို့ စိတ်ချမ်းသာကြမှာလား၊ ငါ့ရဲ့ မောင်တော်မင်းကြီး အသက်ရှင်နေ
 သရွေ့ အသက်ရှည်သရွေ့ နင်တို့ ဆင်းရဲငြိုငြင်ကြမှာတဲ့လား၊ အမယ်လေး
 ယုတ်မာလိုက်ကြလေခြင်း ပက်စက်လိုက်ကြလေခြင်း . . . ငါ့အိပ်မက်
 မကောင်းလွန်းလို့ မောင်တော်ရယ်၊ ဒီနေ့ည သာမာဝတီဆီ မသွားပါနဲ့လို့
 ငါ အတန်တန် တောင်းပန်ပါရက်နဲ့ ငါ့စကားကို မောင်တော် မနာယူ လက်မခံ
 အခုတော့ အမယ်လေး ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား
 အသက်ဘေးက သီသီကလေးပါလား”

ငိုရွက်သံဗလုံးဗထွေးကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကြည့်စမ်း ငါ သတိရှိပေလို့ မင်းချင်းတွေကို ငါ အခေါ်မြန်လိုက်ပေးဦး

ဒင်းတို့က အခုမှ ထိတ်လန့်သလိုလိုနဲ့ ဟိုပြေး ဒီပြေး လုပ်ကြ၊ ဟိုတစ်ယောက် ကလဲ သွေးပျက်ပြီး နေရာက ရွှေ့မရသလိုလိုနဲ့ ရပ်နေ၊ ဟင် . . . ငါ့မောင်တော် ကို မြွေကြီးပေါက်သတ်ဖို့ အချိန်ယူပေးနေကြသေးတယ် . . . အမယ်လေး မောင်တော်ရဲ့ . . . ”

ဥတေနမင်းထံ ပြေးဝင်ကာ မာဂဏ္ဍီ တင်းကြပ်စွာ ဖက်ပြန်၏။

“ကံကြီးပေလို့ ကံကြီးပေလို့ . . . ”

ဥတေနမင်းကြီး၏ မျက်နှာမှာ အကြောက်ဖြင့် ဖွေးခနဲ ဖြစ်သွားရာမှ နီမြန်းလာလေသည်။ ထို့နောက် ဆတ်ဆတ်တုန်သော နှုတ်ခမ်းများမှ အသံ ထွက်လာလေသည်။

“ယုတ်မာလိုက်ကြလေခြင်း ပက်စက်လိုက်ကြလေခြင်း . . . ။ ဒင်းတို့ ယုတ်မာပက်စက်တတ်တာကို နှမတော်လေး မာဂဏ္ဍီက ငါ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ပြောပြ သတိပေးရှာတယ်။ ငါ မယုံခဲ့ဘူး။ ဦးဆုံး တိုက်ခန်းတွေမှာ အပေါက် တွေဖောက်ကြတယ်။ နောက်တစ်ခါ ငါပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကြက်တွေကို အရှင် မသတ်ကြပါဘူးဆိုပြီး ပြန်ပို့လိုက်ကြတယ်။ အခု . . . ငါ့ကို မြွေနဲ့တိုက်ပြီး လုပ်ကြံပြန်တယ်”

ဥတေနမင်းကား အကြောက်မှ ပေါက်ဖွားသော ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး မီးအလျှံခြောင်းခြောင်းတောက်သည့်နယ် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ . . . ။

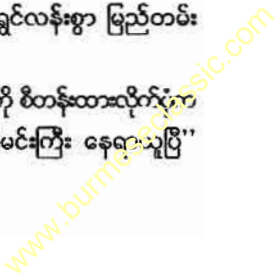

မာဂဏ္ဍီ၏ လုပ်ကြံမှုသည် လုံးဝဥသည့် အထမြောက်ပေတော့မည်။ သတ်မှတ် ပေးထားသောနေရာ၌ ထိုင်လျက်၊ မာဂဏ္ဍီသည် မြင်ကွင်းကို အားပါးတရ ရှုစားနေ၏။ မာဂဏ္ဍီ၏ မြင်ကွင်း၌ကား -

သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့်တကွသော မောင်းမမိသံ ငါးရာတို့သည် မင်း ရင်ပြင်၏ တစ်ဖက်သော အစွန်၌ ရပ်နေကြရ၏။ ရပ်နေပုံမှာလည်း သာမာဝတီက ရှေ့ဆုံးမှ၊ မောင်းမငါးရာတို့က နောက်မှ စီတန်းလျက် အစဉ်အတိုင်း ရပ်နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

မာဂဏ္ဍီသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း အားရရွှင်လန်းစွာ မြည်တမ်း လိုက်၏။

“ကြည့်ကောင်းလိုက်လေခြင်း ဟရို၊ တရားခံတွေကို စီတန်းထားလိုက်တာ တယ်ကြည့်ကောင်း ဟော ဟော ဟိုမှာ၊ မောင်တော်မင်းကြီး နေရာယူပြီ”

ဥတေနမင်းက မင်းရင်ပြင်၏ အခြားသော တစ်ဖက်၌ နေရာယူလိုက်သည်။ မင်းကြီး၏ ဘေးတွင်ကား လေးတင်ခုံ တစ်ခု၊ ထိုလေးတင်ခုံပေါ်တွင်ကား ဆိတ်ချိုဖြင့် ပြီးအပ်သော ဗိုလ်တစ်ထောင်တင်လေး ဧရထေး၊ အနီးရှိ ကလပ်ပေါ်တွင် မြားတစ်စင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထား၏။

မာဂဏ္ဍီ အူမြူးတက်ကြွ ရေရွတ်ပြန်၏။

“အဲဒီ . . . မြားသွားထိပ်မှာ အဆိပ်လူးထားတယ်၊ ဟော . . . ဟော မြားတံကို မောင်တော်မင်းကြီး ကောက်ယူလိုက်ပြီ၊ ကျက်သရေရှိလိုက်တဲ့ မြင်ကွင်း၊ မောင်တော်ရဲ့မြားတံက သာမာဝတီရဲ့ ရင်အုံကို ဦးစွာ စိုက်ဝင်ဖောက်ထွင်း၊ ကျောက ပြန်ထွက်၊ နောက်ဖက်က ဟိုမိန်းမ ငါးရာတို့ဆီကို တရစပ်တည်း ဆက်ဖောက် ငါးရာမြောက် နောက်ဆုံး မိန်းမရဲ့ ကျောက မြားလဲထွက်သွားရော အားလုံး အတုံးအရုံးလဲ သေကြ . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . အောင်ပြီ အောင်ပြီ ငါ့အကြံ အောင်ပြီ မာဂဏ္ဍီတဲ့ ဟဲ့နော်”

မာဂဏ္ဍီ ရေရွတ်ကျူးရင့်နေဆဲမှာပင် . . . ။

ဥတေနမင်းသည် ကလပ်ပေါ်မှ မြားတံကို ညှို့တွင် တပ်ဆင်လိုက်၏။

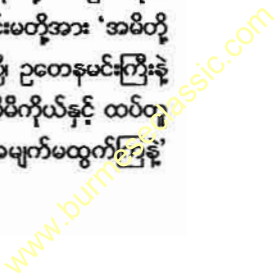
“ဟော ဟော မောင်တော် ညှို့ကိုငင်ပြီ လှလိုက်တာ . . . ဟော အဆုံးစွန်အထိ ငင် . . . ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ မြားတံဟာ ညှို့က လွတ်ပြီ . . . ဟိုမိန်းမဆီ ပျံသန်းသွား ဟင် . . . အလို ဘယ်နှာပါလိမ့်”

မာဂဏ္ဍီ ကယောင်ချောက်ချား ထရပ်လိုက်မိလေသည်။

မြားတံသည် သာမာဝတီထံသို့ တည်မတ်စွာ ပျံသန်းသွားသည်ကား အမှန် သို့သော် . . . ။

အပိဉ္ဇာဏက သက်မဲ့မြားတံသည် သာမာဝတီ၏ ရင်ဝရှေ့တစ်ထွာ အကွာတွင် အလိုလိုကို ရပ်တန့်နေ၏။ လေထဲတွင် ပကတိတုံ့ရပ်သွား၏။ ထိုမျှသာမက မြားတံသည် လာရင်းအရပ်ဆီသို့ ပြန်၍ လှည့်သွား၏။ ထို့နောက် ထပ်မံပစ်လွှတ်လိုက်သည်အလား အဆိပ်လူးသောမြားသည် ပစ်လွှတ်သူ ဥတေနမင်းထံသို့ ဦးတည်ပျံထွက်သွားလေသည်။

(သာမာဝတီ မိဖုရား ရှေ့ဆုံးမှ ရပ်ကာ၊ မောင်းမငါးရာတို့ အစဉ်အတိုင်း ရပ်ကြရန် အမိန့်ချမှတ်တည်းက သာမာဝတီသည် မောင်းမတို့အား ‘အမိတို့ ငါတို့မှာ မေတ္တာတရားမှ တစ်ပါး၊ အခြား အားထားရာ မရှိပြီ၊ ဥတေနမင်းကြီးနဲ့ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားတို့အပေါ်မှာ စိုးစဉ်းမျှ စိတ်မကွက်ကြစေနဲ့၊ မိမိကိုယ်နှင့် ထပ်တူ ထပ်မျှ မေတ္တာထား၊ မေတ္တာစိတ်ကိုပွား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမျက်မထွက်ကြနဲ့’

ဟု ဆုံးမ သြဝါဒပေးထားခဲ့ခြင်းကို ဥတေနမင်းနှင့် မာဂဏ္ဍီတို့ မသိနိုင်ကြကုန်။
လာရင်းအရပ်သို့ ဦးတည်ပျံ့ထွက်သွားသော မြားသည် မြားပစ်သူ ဥတေနမင်းထံ ရှေ့ရွာသွားပြီးနောက်၊ သဝိဉာဏက သက်ရှိသတ္တဝါအလား ဥတေနမင်း၏ ရင်ညွန့်ရှေ့၌ အဆိပ်လူးအသွားသည် ရင်ဝသို့ ဖောက်ဝင်မတတ် ချိန်ရွယ်ရင်း တည်ရပ်နေ၏။

မိမိလွတ်သော မြား၊ မိမိထံ လှည့်ပြန်၊ ပုံသန်းလာကာ၊ ရင်ညွန့်၌ တည် ရပ်နေသော မြားသွားကိုကြည့်ရင်း ဥတေနမင်းသည် ခွေးသီးပြိုက်ပြိုက်ကျဆင်းကာ အဆုံးစွန်သော ထိတ်လန့်ခြင်းများဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။

ငါ . . . ငါ ပစ်လိုက်တဲ့ မြားဟာ ကျောက်အထုကိုတောင် ဖောက်ထွင်း သွားနိုင်တယ်။ ကောင်းကင်ထက် ပစ်လွတ်တယ်ဆိုရင်လဲ ငါ့မြားကို ပိတ်ဆို့ နိုင်တဲ့ အရာဆိုတာ မရှိ၊ အခုတော့ အလိုလေး . . . ငါ့မြားက ငါ့ရင်ဝကို ချိန်ရွယ်နေပြီ . . . အလိုလေး . . . အသက်မရှိတဲ့ မြားက သာမာဝတီကို မစိုက်ဝင် အဝိဉာဏက ဖြစ်ပါလျက်၊ မြားတံက သာမာဝတီရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး ကို သိတယ်၊ လူစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက်၊ ငါ . . . ငါက သာမာဝတီရဲ့ ဂုဏ်ကျေး ဇူးကိုမသိ၊ ငါ . . . မှားခြင်းကြီးမက မှားပြီ . . . ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဆို . . . ငါ လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ် . . . ။

ဥတေနမင်းသည် လက်ထဲမှ လေးကို ခုံပေါ်ပစ်တင်လိုက်၏။

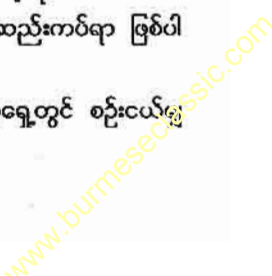
ထိုခဏမှာပင် ရင်ဝသို့ချိန်ရွယ် တည်ရပ်နေသော မြားသည်လည်း အလိုလိုပင် ပြုတ်ကျသွားသည်။ အခြားမဲ့၌ကား -

ကောသမ္ဘီ၏ ရာဇဝင်တွင် တစ်ခါမျှ မဖြစ်စဖူး ထူးကဲသော အခြင်းအရာ တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဥတေနမင်းသည် မင်းရင်ပြင်ကို ဖြတ်သွားကာ သာမာဝတီရှေ့မှောက် ၌ ခူးထောက်၊ ဦးညွတ်၊ လက်အုပ်ချီလိုက်ခြင်းပင်တည်း။ လက်အုပ်ချီလျက် ကပင် ဥတေနမင်းသည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် တတွတ်တွတ်ဆိုလေသည်။

“သာမာဝတီ . . . သာမာဝတီ ငါ အလွန်အကျွံ မိုက်မှားခဲ့ပါပြီ။ ငါ့ရဲ့ အပြုအမူ မှန်သမျှ အမှားကြီးမှားခဲ့ပါပြီ။ သာမာဝတီ ငါ့ကို ကယ်ဆယ်ပါ။ စောင့်ရှောက်ပါ။ သာမာဝတီ တစ်ယောက်သာပဲ ငါ့ရဲ့ဆည်းကပ်ရာ ဖြစ်ပါ တော့တယ်”

သာမာဝတီသည် ဥတေနမင်း၏ လက်အုပ်အစုံရှေ့တွင် စဉ်းငယ်ရွှေ ကျွေမယွင်းဆာ တည်ငြိမ်စွာ ဆိုလိုက်၏။

“အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်လဲ မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ”

ဥတေနမင်းက ရုတ်တရက် နားမလည်သေးဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေစဉ် သာမာဝတီက ဆက်ပြောသည်။

“အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မကို အားထားရာ ဆည်းကပ်ရာဆိုပြီး မမှတ်ယူပါနဲ့၊ ကယ်တင်ရှင်လို့လဲ မမှတ်ယူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်မတို့ဟာ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ကိုသာ ကိုးကွယ်အားထားရာလို့ မှတ်ယူဆည်းကပ်ပါတယ်။ ဘုရား ရှင်ဟာ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် အကုန်အစင်သိမြင် တော်မူပါတယ်။ အတုမရှိ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုသာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ။ မင်းဒဏ်သင့်တဲ့ ကျွန်တော်မတို့အတွက် အရှင်မင်းမြတ်သာလျှင် ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ အားထားဆည်းကပ်ရာ ဖြစ်တော် မူပါ”

ဥတေနမင်းသည် နားလည်သယောင်ရှိလာသော်လည်း ထပ်ဆိုပြန်၏။

“သာမာဝတီ ဖိုက်မဲခြင်းမက ဖိုက်မဲလှတဲ့ ငါ့အတွက် သင်သာလျှင် ဆည်းကပ်အားထားရာ ဖြစ်ပါတယ်”

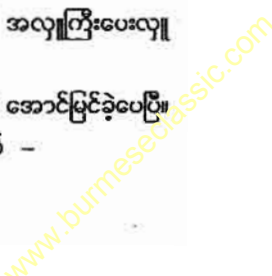
သာမာဝတီက ရှေးနည်းတူ ငြင်းပယ်ပြန်ပြီးနောက် မင်းကြီးနားလည် သည်အထိ ရှင်းပြပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား ဥတေနမင်းထံမှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာ၏။ “ဒါဆိုရင် သင်လဲ ငါ့ရဲ့ဆည်းကပ်အားထားရာ ဖြစ်ပါစေ။ သင့်ဆရာ မြတ် စွာဘုရားရှင်ကိုလဲ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ့မယ် . . . ယခု . . . သင်လိုသော ဆုလာဘ်တောင်းပါ သာမာဝတီ”

“အရှင်မင်းမြတ် ပေးဆုနားသော ဆုကို ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ပြီးပြီ ယူပြီးပြီလို့ အောက်မေ့ပါ . . . ”

မကြာမီမှာပင် ဥတေနမင်းသည် ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်အားထားရာ (သရဏဂုံ) ပြုပြီး ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာတော် အပေါင်းတို့အား ပင့်ဖိတ်လုပ်ကျွေးကာ ခုနစ်ရက်တိုင် အလှူကြီးပေးလှူ လေသည်။

ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးသော အလှူပွဲကြီး အထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့ပေပြီ။ ဥတေနမင်းက သာမာဝတီအား ခေါ်ယူပြီးနောက် -

“ချစ်နှမ . . . သင့်ကို ငါ ဆုမြတ်ပေးသနားခဲ့စဉ်က ရအပ်ပြီးပြီဟု အောက်မေ့ပါလို့ သင်ဆိုခဲ့တယ်။ ဘယ်သို့သော ဆုကိုမှ သင် မယူခဲ့ဘူး။ ယခု တစ်ကြိမ်တော့ သင် တောင်းယူပါ သာမာတတီ။ သင့်ကိုမှ ဆုမြတ်မပေး ရရင် ငါ့မှာ အပြစ်မကင်း တာဝန်မကျေစိတ်နဲ့ ပင်မန်းလှပါတယ်။ ဆုယူပါတော့”

သာမာတတီက အေးဆေးစွာ တုံ့ပြန်သည်။

“အရှင် ကျွန်တော်မအတွက် ရွှေငွေ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ယာဉ်ရထား ဝတ်စားတန်ဆာစသည်ဖြင့် အလိုမရှိပါ။ အရှင်က ဆုမြတ်ကို တောင်းယူပါ တော့လို့ ပြင်းပြင်းပြပြ ပေးသနားတော်မူတဲ့အတွက် တစ်ခုသော ဆုကို တောင်းယူပါတော့မယ်”

“ဆိုပါ သာမာတတီ၊ အလိုရှိရာ တောင်းပါ ပြည့်စုံရပါစေမယ်”

“မှန်ပါ အရှင် ကျွန်တော်မ တောင်းခံအပ်တဲ့ဆုက အခြားမဟုတ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်နဲ့တကွသော ရဟန်းတော်ငါးရာကို ဤနန်းတော်သို့ မပြတ် ကြွလာတော်မူပြီး တရားတော်မြတ်ကို နာကြားလိုပါတယ်။ အရှင်ခွင့်ပြုတော် မူမယ်ဆိုရင် ဒီဆုမှတစ်ပါး အခြား အလိုမရှိပါ”

“ပြည့်စုံရစေမယ်။ သာမာတတီ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ယခု ဘုရားရှင် သီတင်း သုံးရာ ကျောင်းတော်ဝိဟာရကို သွားပြီး ပင့်လျှောက်ပါမယ်”

ဥတေနမင်းသည် ဘုရားရှင်ထံ အဖူးမြော်ဝင်ပြီး သာမာတတီ တောင်းဆု ယူပုံကို လျှောက်ထားကာ ပင့်ဖိတ်၏။ သို့သော် ဥတေနမင်း ပင့်ဖိတ်သည် အတိုင်း သာမာတတီ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

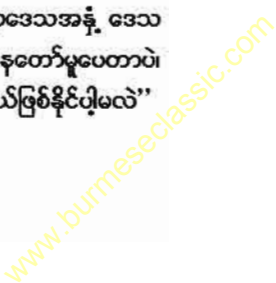
ဥတေနမင်းသည် သာမာတတီအား ပြန်ကြားပြောဆိုသည်။

“ချစ်နှမ ဘုရားရှင်မိန့်တော်မူတယ်။ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် တစ်ခုတည်းသော နေရာအရပ်သို့ အမြဲမပြတ်ကြွရောက်ခြင်းငှာ မသင့်ဘူး။ များစွာသော အခြားလူအပေါင်းတို့ကလဲ ဘုရားရှင်ကြွရောက်ချီးမြှင့်ခြင်းကို တောင့်တမြော်စောင့်ကြမှာ ဖြစ်တယ်တဲ့”

မိမိရယူလိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာစေကာမူ၊ သာမာတတီသည် စိတ် နှလုံး ညှိုးနွမ်းသွားခြင်း မရှိချေ။

“ဟုတ်ပေတာပေါ့ အရှင်၊ ဘုရားမြတ်စွာဟာ နေရာဒေသအနှံ့ ဒေသ စာရီ လှည့်လည်ပြီး သတ္တဝါအပေါင်းကို ချေချွတ်ဆုံးမပေးနေတော်မူပေတာပဲ။ ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ ဆန္ဒအလိုသက်သက်ချည်းအတိုင်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဥတေနမင်းက ဆက်ဆို၏။

“သို့သော်လဲ ချစ်နှမ ငါက သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးပါးကို စေလွှတ်ပေးတော်မူစေချင်ပါတယ် ဘုရားလို့ လျှောက်ထားလိုက်တယ်။ ဒီအခါ မှာ ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်နဲ့တကွ ရဟန်းတော် ငါးရာတို့ကို အမိန့်ချစေလွှတ်တော်မူလိုက်တယ်”

“အို တင့်တယ်လျောက်ပတ်လိုက်ပါတီတော့တယ် အရှင်”

ထိုအချိန်မှစ၍ (ကောသဒ္ဓိတွင် သီတင်းသုံးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး) အရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် မင်းအိမ်နန်းတော်သို့ မပြတ်ကြွတော် မူကြကာ သာမာဝတီနှင့် မောင်းမတို့သည်လည်း ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်း တရား တော်ကို မပြတ်နာယူခြင်းဖြင့် အခွင့်ထူးကြီးကို ရရှိခဲ့ကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ထူးခြားသော အဖြစ်သနစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီနှင့် မောင်းမတို့အား ညွတ်နှုတ်ကြည့်လင်စွာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေသည်ဖြစ်လေရာ တစ်နေ့သ၌ -

“သာမာဝတီ၊ သင်နဲ့ သင့်မောင်းမငါးရာတို့ လွှမ်းခြုံကြတဲ့ အပေါ်ရုံ အဝတ်ခြုံလွှာတွေကို မမြင်မိပါလား။ အဲဒီ ခြုံလွှာတွေဟာ တစ်ထည်ကို အသပြာ ငါးရာစီထိုက်တဲ့ အစိုးတန်တွေ ဖြစ်တယ်”

“အရှင် ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ ခြုံလွှာထည်များကို အရှင်အာနန္ဒာထံ ဆက် ကပ်လှူဒါန်းလိုက်ကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်”

“အို ဟုတ်လား ကောင်းလိုက်တာ။ မေးစမ်းပါရစေဦး သာမာဝတီ အရှင်အာနန္ဒာက အဲဒီ အပေါ်ရုံခြုံလွှာ ငါးရာကို ခံယူသလား”

“ခံယူတော်မူပါတယ် အရှင်”

ဥတေနမင်း၏ ကြည့်လင်နေသော မျက်နှာပေါ်၌ မေးခွန်းတစ်ခု၏ အရိပ်အရောင်တစ်ချက် ဖြတ်သန်းသွားသည်နယ် ရှိ၏။

သံသယကို ဝမ်းတွင်သို၍ မျိုသိပ်ထားခြင်း၏အပြစ်ကို သိထားပြီးဖြစ် သော ဥတေနမင်းသည် အရှင်အာနန္ဒာထံ ချဉ်းကပ်မေးလျှောက်လေသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ငါးရာသော နန်းတွင်းသူမောင်းမတို့ရဲ့ အပေါ်ရုံခြုံလွှာ ငါးရာဆိုတာ အလွန်များကုန်သည် မဟုတ်ပါလား ဘုရား”

“မှန်ပေတယ် . . . ဒကာတော်မင်းမြတ်”

အရှင်အာနန္ဒာက အလိုက်တသင့်ပင် ဖြေကြားတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား အဲဒီလောက်များပြားတဲ့ အဝတ်တွေကို ဘယ်လို အသုံးပြုပါသလဲ ဘုရား”

“ဒကာတော် ငါတို့အတွက် ဝတ်လောက်သော အဝတ်တို့ကိုသာယူပြီး ကြွင်းသော အဝတ်တို့ကို ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့် သင်္ကန်းများသာ ဝတ်ဆင်ကြရတဲ့ ရဟန်းတို့အား ပေးလှူမှာ ဖြစ်ပေတယ်”

“အဲဒီ ရဟန်းတွေကကော . . . မိမိတို့ရဲ့ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့် သင်္ကန်းများကို ဘယ်လို ပြုလိုက်ကြပါသလဲ ဘုရား”

“ဒကာတော် ထိုသင်္ကန်းများဟာ ပို၍ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်သော သင်္ကန်းရှိသူ ရဟန်းများထံ ရောက်ရှိသွားကြပေတယ်”

“ပို၍ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေကြတဲ့ သင်္ကန်းများကကော ဘုရား”

“ဒကာတော် ဝတ်ရုံရန် မသင့်တော်တော့ပြီဖြစ်တဲ့ ထိုသင်္ကန်းများဟာ အိပ်ရာခင်းများအဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြတယ်”

“ထိုအိပ်ရာခင်းများ မရောက်ခင် ရှိနှင့်သော အိပ်ရာခင်းအဟောင်းများကကော ဘုရား”

“ဒကာတော် ထိုအိပ်ရာခင်းအဟောင်းများကို ခြေနယ်ပြီး မြေအခင်းပြုလုပ်ကြကုန်တယ်”

“သို့ဆိုလျှင် ရှေးက ရှိနှင့်သော မြေအခင်းအဟောင်းများကကော ဘုရား”

“ဒကာတော် ရှေးက ရှိနှင့်သော မြေအခင်းအဟောင်းများက ခြေသုတ်ပုဆိုးများအဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြပေတယ်”

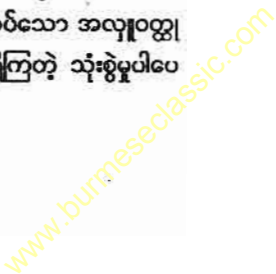
“သို့ဆိုလျှင် ရှေးကရှိနှင့်သော ခြေသုတ်ပုဆိုးအဟောင်းများကကော ဘုရား”

“ဒကာတော် ခြေသုတ်ပုဆိုးအဟောင်းများကို နှပ်နှပ်ခုတ်စဉ်းပြီး မြေညက်နဲ့ ဆုပ်နယ်ကာ နံရံအကာကို လိမ်းကျံကြလေတယ်”

ဥတေနမင်း၌ နောက်ထပ် မေးစရာမရှိတော့ချေ။ မေးခွန်းအစား ရင်ထဲမှ လာသော အသံဖြင့်သာ ဥတေနမင်းသည် လျှောက်ထားလိုက်၏။

“အရှင်ဘုရား ဤမျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိအပ်သော အလှူဝတ္ထုတို့ဟာ အလေအလွင့်၊ အပျောက်အရှု၊ အပျက်အစီးမရှိကြတဲ့ သုံးစွဲမှုပါပေ ဘုရား . . .”

အရှင်အာနန္ဒာက အေးဆေးစွာ ပိန့်တော်မူ၏။

“ဟုတ်ပေတယ် ဒကာတော်”

“တပည့်တော် ကြည်ညိုလိုက်ပါဘိ ဘုရား . . . ဒါကြောင့် တပည့်တော်၏ အလှူဒါနဖြစ်သော အဝတ်ပုဆိုးငါးရာတို့ကို ခံယူတော်မူပါဘုရား”

ထိုအချိန်တွင် မာဂဏ္ဍီသည် မိမိ၏ နန်းဆောင်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း နေရင်း ငြိမ်သက်စွာ နက်ရှိုင်းစွာ တွေးကြဲနေလေသည်။

“ငါ လုပ်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ပထမဦးစွာ သာမာဝတီရဲ့ တိုက်ခန်းအပေါက်တွေကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ကြဲခဲ့တယ်။ မောင်တော်မင်းကြီးက လက်မခံရုံမက၊ တိုက်ခန်းမြင့်ရာ နေရာမှာ ပြတင်းလေသာပေါက် ဖောက်လုပ်ခိုင်းတယ်။

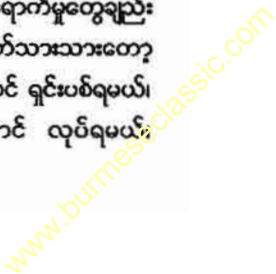
“ဒုတိယအကြိမ်လဲ ကြည့်ဦး၊ ရဟန်းဂေါတမနဲ့ရဟန်းတွေ ကောသမ္ဘီမှာ မနေနိုင်အောင် လူစုပြီး ဆဲရေးခိုင်းတယ်။ ဒါလဲ မအောင်မြင်ပြန်။

“တတိယအကြိမ် ဦးရီးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီ လူယုံလွတ်ပြီး ကြက်သေကြက်ရှင် ပြဿနာ ဖန်တီး၊ မောင်တော်မင်းကြီးက သာမာဝတီတို့အပေါ် အထင်လွဲအောင် လုပ်ကြည့်ပြန်တယ်။ ဒါလဲ မအောင်မြင် . . .။

“အဲ စတုတ္ထအကြိမ်၊ မောင်တော်ရဲ့ ဟတ္ထိကန္တစောင်း၊ စောင်းခွက် အပေါက်ထဲ မြွေဟောက်ထည့်ပြီး ပရိယာယ်ဆင်လိုက်တယ်။ အင်း ဒီတစ်ခါတော့ မောင်တော်မင်းကြီး အကြောက်ကြီးကြောက်ပြီး . . . သာမာဝတီတို့ကို ပစ်သတ်ဖို့အထိ ဖြစ်လာပါရဲ့ . . .။

“သို့သော် မောင်တော် ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ မြားက သာမာဝတီရဲ့ ရင်အုံရွှေမှာတည်ရပ် နောက်ဖက် ပြန်လှည့်ပြေးထွက် မောင်တော်ကို စိုက်ဝင်မယ်လုပ်တော့ မောင်တော်က သာမာဝတီကို ရှိခိုးတောင်းပန်တယ်။

“ငါလုပ်သမျှ ဘာမှ မအောင်မြင်ဘူး။ အခုဆိုရင် အရှင်အာနန္ဒာဆိုတဲ့ ရဟန်းက နောက်ပါတွေ့နဲ့အတူ နန်းတော်ကို ကြွ . . . ဆွမ်းကပ်ကြ လှူကြနဲ့ မောင်တော်သော်မှပင်၊ အဝတ်ပုဆိုး လှူရတာနဲ့ ဘာနဲ့ တောက် ငါကြိုသမျှ ငါလုပ်သမျှဟာ မအောင်မြင်ရုံမက၊ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတွေချည်း ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ပြတ်ပြတ်သားသားတော့ လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျူငုတ်မှ မကျန်အောင် ရှင်းပစ်ရမယ်၊ နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေညာတွေ ပေါ်ပေါက်မလာအောင် လုပ်ရမယ်။”

ငှက်ပျောပင်ကို ပိုင်းဖြတ်ချသလို တုံးခနဲ လဲစေရမယ်၊ နောက်ထပ် ရန်စွယ်ရန်စ ခေါင်းထောင်မထနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကြစမ်း မာဂဏ္ဍီ၊ အပြတ်သားဆုံး လက်စ အကြွင်းအကျန်မရှိ လုံးလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်ပျက်စီးသွားစေမယ့် ကိစ္စမျိုး ကြစမ်း . . . ထွက်စမ်းဟဲ့ . . . ဉာဏ်”

မာဂဏ္ဍီ၏ လှပသော မျက်နှာပြင်သည် နီရဲထူအမ်းလာကာ၊ မိမိ၏ အငြိုးအာယာတမီးဖြင့်သာ မိမိ လောင်မြိုက်သည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့် ရွှဲနှစ်လာ၏။

“အို . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဒါ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းပဲ”

ဥတေနမင်း ဥယျာဉ်ကစားရန် နန်းတော်မှထွက်၍ ကောသမ္မိ၏ အစွန် တောအုပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသည့် တစ်နေ့ -

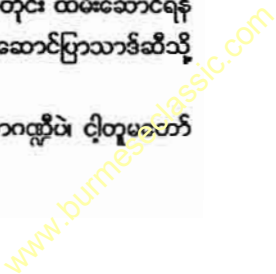
မာဂဏ္ဍီသည် လက်ရွေးစင်လူယုံကို ခေါ်ယူလိုက်၏။

“ငါ့ရဲ့ ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီသီသွားစမ်း . . . ပြီးတော့ ငါမှာကြား တဲ့အတိုင်းပြော၊ ငါမှာမယ့် စကားတွေကို နားထောင်၊ အတိအကျမှတ် . . . ဘထွေးတော် ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ပါ။ သာမာဝတီတို့နေတဲ့ ပြာသာဒ်နန်း ဆောင်ဆီသွား ပြီးရင် လုပ်ရမှာက . . .”

မာဂဏ္ဍီ၏ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီသည် ယခင်ကတည်းကပင် တူမ ဖြစ်သူ၏ အပိုင်အာဝါသကို ခိုလှုံကာ တူမချီးမြှင့်သမျှတို့ကို သုံးခွဲစားသောက် ရပ်တည်နေရသူဖြစ်၏။ မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားဖြစ်လာသောအခါတွင်ကား စူဠမာဂဏ္ဍီ သည် ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော်စာရင်းဝင်သွားကာ မည်သည့်အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမျှ လုပ်စရာမလိုဘဲ သက်သောင့်သက်သာ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်လာ နိုင်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အလုပ်မျှ မလုပ်ဆိုသော်လည်း စူဠမာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားမှာ တစ်ခုတည်းသော အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်လေ့ရှိ၏။ ယင်းကား ကောသမ္မိ နန်းတော်ရှိ တူမတော်မိဖုရားထံမှ ရောက်ရှိလာသော အမိန့်များအတိုင်း သစ္စာရှိစွာ လုပ်ကိုင်ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း စူဠမာဂဏ္ဍီသည် တူမတော်ထံမှ စေလွှတ်လိုက်သော လူယုံတော် သယ်ဆောင်လာသည့် အမိန့်အမှာစကားအတိုင်း ထမ်းဆောင်ရန် သာမာဝတီမိဖုရားနှင့် မောင်းမတို့ နေထိုင်သော နန်းဆောင်ပြာသာဒ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ငါ . . . မိဖုရားမာဂဏ္ဍီရဲ့ ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီပဲ၊ ငါ့တူမဘော်

မိဖုရားရဲ့ အမိန့်။ ဒီနန်းဆောင်မှာရှိတဲ့ ပုဆိုးအဝတ် သို့လျှောက်ရာ တိုက်ခန်းကို ဖွင့်စမ်း ဆီအိုးတွေ သို့လျှောက်ထားတဲ့ကျီကို ဖွင့်စမ်း”

သာမာဝတီ၏ နန်းဆောင် အစောင့်အမှုထမ်း တိုက်ခန်းစောင့်များမှာ မိဖုရားကြီး၏ ဘထွေးတော် စကားကို စောဒကမတက်ခဲ့ကြ။

ပုဆိုးအဝတ်များ တိုက်ခန်းအပြင်တွင် စုပုံနေ၏။ ဆီအိုးများလည်း ကျီအပြင်သို့ ရောက်လာကြ၏။

စူဠမာဂဏ္ဍီက ခေါ်လာသော လူယုံနှစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“အဲဒီဆီအိုးတွေထဲကို ပုဆိုးအဝတ်တွေ နှစ်လိုက်ကြစမ်း။ ရွှေရိုးရုံမက ဆီဝဠိ အိသွားတဲ့အထိ နှစ်။ ဆီမထိတဲ့နေရာတွေကို ဆွတ်ဖျန်း လောင်ချ . . . ဟုတ်ပြီ”

တစ်ဆက်တည်းပင် အမိန့် ပေးပြန်၏။

“ဆီဝနေတဲ့အဝတ်တွေနဲ့ နန်းဆောင်တိုင်လုံးတွေ မှိုမိုသမှုကို ရစ်ပတ်လိုက်ကြ ဟုတ်ပြီ”

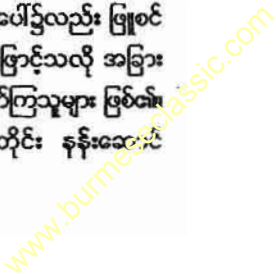
ထိုစဉ် သာမာဝတီနှင့် မောင်းမများ ရောက်လာကြသည်။ စူဠမာဂဏ္ဍီ၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကိုကြည့်၍ သာမာဝတီက မေးသည်။

“ဘထွေးတော် . . . ပုဆိုးအဝတ်တွေကို ဆီဝအောင်နှစ်စိမ်ဆွတ်ဖျန်းပြီး တိုင်လုံးတွေကို ရစ်ပတ်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ”

“အို . . . ဒါလား။ ဥတေနမင်းကြီးရဲ့ ဆန္ဒအလိုအရ လုပ်ရတာလေ။ မင်းစံအိမ်တော်နန်းဆောင်ဆိုတာ စတင်တည်ဆောက်ပြီးနောက်မှာ သာမန်လူတွေရဲ့ အိမ်ဂေဟာလို ဟိုဟာ မွမ်းမံလိုက်၊ ဒီဟာ ပြင်ဆင်လိုက် လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရွှေပိန်းချ၊ ပန်းကနုတ်တွေဖော်ပြီး ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်း တည်တဲ့ နေစေရတာ၊ ဒီတော့ ခိုင်ခံ့သေးသလား။ မခိုင်ခံ့တော့ဘူးလားဆိုတာ သိနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မြို့မဲ့ခိုင်ခံ့စေဖို့ မင်းကြီးဆန္ဒတော်အတိုင်း ဆီစိမ်အဝတ်တွေနဲ့ ရစ်ပတ်ရတယ်။ ဟောဒီအတွင်းဘက်ကို ဝင်ကြည့်ပါဦးလား . . . ဘထွေးတော် အကျအနု စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ပေးထားတာ”

သာမာဝတီနှင့် မောင်းမငါးရာတို့မှာ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်က စိတ်နှလုံးဖြူစင် ရှင်းလင်းသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်ပါးသူအပေါ်၌လည်း ဖြူစင် ရှင်းလင်းစွာပင် မြင်တတ်ကြသူများဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင် ရိုးဖြောင့်သလို အခြားသူများကိုလည်း အရိုးအဖြောင့်အတိုင်းပင် သဘောထားတတ်ကြသူများ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စူဠမာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏား ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း နန်းဆောင်

ပြာသာဒ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သာမာဝတီတို့အားလုံး အတွင်းဘက်ရောက်
သည်နှင့် စူဠမာဂဏ္ဍီက -

“ဒီမှာ ခဏ လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြဦး။ ဘထွေးတော် အပြင်
စကြိုဘက် သွားစစ်ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

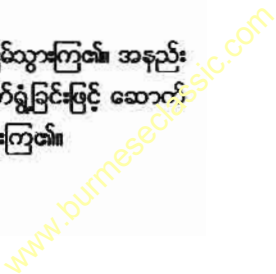
ဟုဆိုကာ နန်းဆောင်အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် -
နန်းဆောင်တံခါးများကို အဆင့်ဆင့်ပိတ်ကာ အပြင်ဘက်မှပင် မင်းတုံး
ကို အသေအချာချ ဆိုပိတ်၍ ကျည်ရှင်ယန္တရား(သောခလောက်) ကို အသေခတ်
သွားသည်။ တံခါးအထပ်ထပ်ကို ထိုသို့ပိတ်ဆို၊ ယန္တရားခတ်သွားရင်းမှာပင်
စူဠမာဂဏ္ဍီသည် အသင့်ယူဆောင်လာသော မီးကျိုမီးခတ်ဖြင့် မီးတောက်ကို
ဖြစ်စေလျက် ဆီစိမ်အဝတ်များကို ရှို့မြှိုက်မီးတိုက်ခဲ့လေသည်။ ဤတွင် . . .
မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် နန်းဆောင်
ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် မီးတောက် မီးလျှံကြီးများလည်း
ဟဲဟဲမြည်ကာ ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးထွက်လာကြသည်။

အချို့သော မောင်းမင်းရာတို့သည် အစကနဦး၌ မီးကြောင့် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားကာ တစာစာဟစ်အော်လျက် တံခါးများကို ဖွင့်ထွက်ရန် ကြိုးစား
ကြသေး၏။ သို့သော် တံခါးတိုင်းမှာပင် ကျည်ရှင်ယန္တရားများဖြင့် အသေပိတ်
ဆိုထားသည်ဖြစ်၍ မည်သို့မျှ လွတ်မြောက်ရာ မရနိုင်ကြတော့ချေ။

သာမာဝတီသည် မီးတောက်မီးလျှံများ၊ မီးခိုးလုံးများအလယ်တွင်
တည်ငြိမ်စွာ တည်ရပ်လျက် မောင်းမတို့ကို စကားဆို၏။

“ညီမတော်တို့ . . . တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေနဲ့ ဆောက်တည်ရာမဲ့
မဖြစ်ကြနဲ့၊ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ကြ၊ အစ်မတော်တို့ဟာ အစမထင်တဲ့ သံသရာ-
အနာဒိ-အနန္တမှာ ကျင်လည်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို ကျင်လည်ခဲ့ကြရာမှာ ယခုလိုပဲ
တို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောဟာ မီးလောင်ကျွမ်းခံခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ
မရေမတွက်နိုင်ရှိခဲ့ကြပေမဲ့ ညီမတော်တို့ မမေ့မလျော့သော သတိတရား
ရှိသူဖြစ်ကြ၊ မီးတောက်မီးလျှံများရဲ့ လောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ
ကြီးစွာသော ဒုက္ခ ဝေဒနာ ရောက်ကုန်သော်လဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားနဲ့ နှလုံးသွင်း
ကြ၊ သတိတရားကပ်ကြ”

တည်ငြိမ်ပြီးနှင့်သော မောင်းမင်းရာတို့ ပို၍ တည်ငြိမ်သွားကြ၏။ အနည်း
ငယ်လှုပ်ခတ်သူတို့မှာ သက်သာရာရသွားကြ၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် ဆောက်
တည်ခဲ့ဖြစ်နေကြသူတို့လည်း ဆောက်တည်ရာ ရသွားကြ၏။

ဆီပိမ်အဝတ်များက မီးတောက်မီးလျှံများကို အမြင်ဆုံး တောက်လောင်မှုသို့ ပို့ဆောင်ကြသည်။ တဟဲဟဲမီးတောက်သံများနှင့်အတူ နန်းဆောင်ပြာသာဒ်၏ အမိုးများ၊ မျက်နှာကြက်ဗိမာန်များ၊ တိုင်လုံးများလည်း ဘုံးဘုံးဘိုင်းဘိုင်း ပြိုလဲကြသည်။ ကြမ်းပြင်နှင့် နံရံများလည်း မီးကျိုးခဲများ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုမီးတောက်မီးလျှံ မီးကျိုးခဲတို့အကြားတွင်ကား ဗဟိဒ္ဓမီ၏ လောင်မြိုက်ခြင်းကို ကျော်လွန်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား မမေ့မလျော့သော သတိတရားများဖြင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ဖြတ်သန်းနေကြသည့် သာမာဝတီနှင့် မောင်းမငါးရာတို့သည် မရဏကို မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်နေကြလေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ...။

“ကောသဗ္ဗိတုရင် ဥတေနမင်း ဥယျာဉ်တော်ထွက်သွားချိန်တွင် နန်းတွင်းပြာသာဒ်မီးလောင်သည်ဖြစ်၍ သာမာဝတီအမှူးရှိသော ငါးရာသော မိန်းမတို့ သေလွန်ခဲ့ကြပါပြီ။ အရှင်ဘုရား ...။ ထိုဥပါသိကာမတို့သည် အဘယ်သို့သော လားရာရှိပါသနည်း။ အဘယ်သို့သော တမလွန်ဘဝရှိပါသနည်းဘုရား”

ရဟန်းများက မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ မေးလျှောက်ကြသော စကားဖြစ်၏။

ဘုရားရှင် ဖြေတော်မူသည်။

“ရဟန်းတို့ ...။ ဤ ဥပါသိကာမတို့တွင် သောတာပန်တို့သည်လည်း ပါရှိကြကုန်၏။ သကဒါဂါမ်တို့လည်း ပါရှိကြကုန်၏။ အနာဂါမ်တို့လည်း ပါရှိကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော ဥပါသိကာမတို့၏ သေလွန်ခြင်းသည် မဂ်ဖိုလ်ရခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးမှကင်း၍ သေလွန်ခြင်းမဟုတ်ကြကုန်”

“- လူများ အပေါင်းသည် မောဟနှင့်စပ်ယှဉ်ခြင်းသဘောရှိလျက်

- သင့်တော်လျော်ကန် ထိုက်တန်သော သဘောရှိသကဲ့သို့ ထင်ရှားပြ၏။
- သူမိုက်သည် ကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်လျက်
- အဝိဇ္ဇာဟူသော အမိုက်မှောင်ဖြင့် ခြိမ်းအပ်သည်ဖြစ်လျက်

မြသော သဘောရှိသကဲ့သို့ ထင်ရှားပြ၏။

- ဉာဏ်ဖြင့် ရှုကြည့်သိပြီးသောသူအား ကိလေသာဟူသော
ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ခြင်းသည် မရှိပြီ”

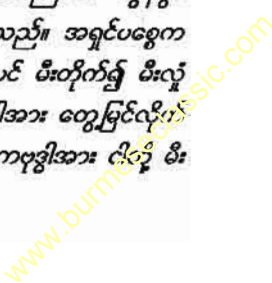
(ဥဒါန်းတော်)

“ရဟန်းတို့ . . . သတ္တဝါတို့မည်သည်ကား သံသရာဝဋ်၌ တပြောင်း
ပြန်ပြန် ကျင်လည်ပြေးသွားကြရကုန်သည်ဖြစ်၍ အခါခပ်သိမ်း မမေ့လျော့ကုန်
သဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုသာလျှင် စီမံအားထုတ်ပြုလုပ်ကြကုန်သည်
မဟုတ်။

“မေ့လျော့ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အကုသိုလ် မကောင်းမှုကိုလည်း
စီမံအားထုတ်ပြုလုပ်ကြကုန်၏။

“ထို့ကြောင့် သံသရာဝဋ်၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်
ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲကိုလည်းကောင်း အစဉ်မလွဲ အမြဲခံစားကြရ
ကုန်၏”

(မှတ်ချက် - သာမာဝတီအမျိုးရှိသော ဥပါသိကာမင်းရာတို့သည်
ရတနာသုံးပါး၌ မမှိတ်မသုန် သက်ဝင်ယုံကြည်ကာ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊
အနာဂါမ် အရိယာစင်စစ်ဖြစ်ကြပါလျက်၊ ဤသို့ သေဆုံးရခြင်းသည် မသင့်
မလျော်ရှိလေစွဟု ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် တရားသာသနာ၌ ပြောဆိုနေကြရာ
ဘုရားရှင်ကြွရောက်တော်မူလာပြီး သာမာဝတီတို့၏ ရှေးအတိတ်ဘဝကံနှင့်
လျောက်ပတ်သော သေခြင်းရကြပုံကို ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ လွန်လေပြီး
သော အတိတ်ဘဝတစ်ခုက ဗာရာဏသီပြည် မြဟ္မဒတ်မင်းပြုစဉ် နန်းတော်၌
ငါးရာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဆွမ်းအလို့ငှာ ကြွရောက်တော်မူခဲ့ကြပြီး၊
ငါးရာသော နန်းတွင်းသူ မိန်းမတို့လည်း ထိုအရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်းအမှုဖြင့်
လှုပ်ကျွေးခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့သော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရှစ်ပါးတို့အနက်မှ ခုနစ်ပါးတို့သည်
ဟိမဝန္တာသို့ ကြွသွားခဲ့ပြီး တစ်ပါးသည် မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားအနီးရှိ မြက်ချိုတစ်ခု
အတွင်း၌ ဈာန်သမာပတ်ကို ဝင်စားနေခဲ့သည်။ မောင်းမင်းရာတို့သည် မြစ်ဆိပ်၌
တစ်နေ့လုံး ရေကစားကြပြီးနောက် ရေဆိပ်မှ တက်လာကြကာ လွန်စွာ
ချမ်းခိုက်သဖြင့် မီးလှုံကြရန် မီးဖိုမည့်နေရာကို ရှာကြသည်။ အရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါရှိနေသော မြက်ချိုကို တွေ့ပြီး မြက်ချိုအမှတ်ဖြင့်ပင် မီးတိုက်၍ မီးလှုံ
ကြသည်။ မြက်များပြာကျပြီးနောက်မှ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား တွေ့မြင်လိုက်
ကြသည်။ ဤတွင် ငါတို့မင်းကြီးဆည်းကပ်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ငါတို့ မီး

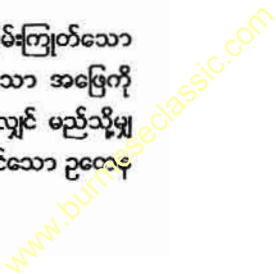
တိုက်ခဲ့ကြပြီ။ မင်းကြီးသိသော် ငါတို့လည်း ပျက်စီးကြရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အပြီးတိုင်လောင်မြှိုက်ဖျောက်ဖျက်အံ့ဟု တိုင်ပင်ကာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအထက်၌ ထင်းပုံကြီးကို ပြုလျက် မီးတိုက်ကြသည်။ ထင်းပုံကြီးလောင်ကျွမ်းပြီးတော့မှ ယခုအခါ အကြွင်းမရှိလောင်ကျွမ်းပြီဟု မဲကြည့်သွားကြသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကား ဈာန်သမာပတ်ဝင်စားချိန်၌ လှည်းအစီးတစ်ထောင်တို့ဖြင့် ထင်းတို့ကို စုပုံမီးတိုက်စေကာမူ၊ လောင်ကျွမ်းဖို့ ဝေးစွာ၊ မီးစွဲခြင်းပင် မဖြစ်စွမ်းသည် အတွက် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဈာန်သမာပတ်မှ ထတော်မူကာ ချမ်းသာစွာ ကြွသွားတော်မူခဲ့သည်။ မောင်းမငါးရာတို့မူကာ၊ ရှေ့ဦးစွာ စိတ်စေတနာမရှိခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကံမထိုက်သော်လည်း နောက်အကြိမ်၌မူ စိတ်စေတနာရှိသဖြင့် ကံထိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမကောင်းမှုကံကြောင့် ထိုမိန်းမတို့သည် အနှစ်တစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ငရဲ၌ကျက်ရပြီးမှ အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးကြွင်းအစွမ်းဖြင့် ၁၀၀ရာတို့ပတ်လုံး နေအိမ် မီးသင့်လောင်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ပါ မီးအလောင်ကျွမ်းခဲ့ကြရလေသည်။)

သာမာဝတီမိဖုရားစံမြန်းသော အိမ်နန်းပြာသာဒ် မီးလောင်သည့်သတင်းသည် ဥတေနမင်းကြီးထံ အလျင်အမြန် ရောက်သွားခဲ့၏။ သို့သော် မင်းကြီးရောက်ချိန်တွင် အိမ်နန်းပြာသာဒ်သည် ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သော မီးတောက်တို့က လောင်စာမှန်သမျှကို ဝါးဖျိုပြီး ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ မီးခိုးလုံးမည်းမည်းကြီးများက အလိပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ကောင်းကင်သို့ တက်ခဲ့ပြီ။ လောင်ကျွမ်းစရာ ကုန်ဆုံးလျက် အဖြူရောင် မီးခိုးများအဖြစ်သို့ပင် ကူးပြောင်းရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

မီးလောင်ပြင်ကို ကြည့်ရင်း ဥတေနမင်းသည် နှလုံးသည်းပွတ်ပူလောင်ခြင်းအားကြီးစွာဖြင့် မိမိကိုယ်ကို လဲကျမသွားစေရန် ဆောက်တည်ထိန်းသိမ်းလိုက်ရ၏။ သာမာဝတီ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် တည်ငြိမ်နူးညံ့သောအသွင်ကိုလည်း ယောင်ယမ်းမှန်းဆ မြင်ယောင်လာ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မာဂဏ္ဍီ၏ ပြုမူလှုပ်ရှားပုံများကိုလည်း ဆင်ခြင်မိလာ၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား မင်းကြီးသည် ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကို ပြုသူမှာ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားမှအပ အခြားမရှိတော့ပြီဟူသော အဖြေကို ရရှိသွားသည်။ သို့သော် မာဂဏ္ဍီအား ခြိမ်းခြောက်၍ စစ်မေးလျှင် မည်သို့မျှ ဝန်ခံမည်မဟုတ်ဟုလည်း သိလာသည်။ ဥပါယ်တံမျှ၍ ကျွမ်းကျင်သော ဥတေန

မင်းသည် အနီးတွင် မာဂဏ္ဍီခစားနေသည်ကို သိလျက်ပင် မျှူးမတ်တို့အား စကားဆိုလေသည်။

“မျှူးမတ်တို့ . . . ယခုမှပဲ ကျွန်ုပ် စိတ်အေးချမ်းသာ ကြောင့်ကြောင်းစွာ နေနိုင်ပေတော့တယ်။ ယခင်ကများဆိုရင် ငါ့အပေါ်မှာ အမြဲမပြတ် ငါ့ရဲ့ပျက်စီးကြောင်းကို အခွင့်ရှာနေတဲ့ သာမာဝတီကြောင့် ငါ့မှာ ယုံမှားရှုံ့ရှား ကြောက်လန့်ပြီးနေခဲ့ရလေတယ်။ ယခုတော့ ငါ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ စံစားနေနိုင်ပြီ။ လုံခြုံဘေးကင်းစွာ အိပ်စက်နိုင်ပြီ သာမာဝတီ မရှိတော့ဘူး . . . သူနဲ့ သူ့ပရိသတ် မီးလောင်ပြီး သေဆုံးသွားကြပြီ”

မျှူးမတ်များက အဖြောင့်အတိုင်းပင် လျှောက်တင်ကြ၏။

“အရှင်မင်းမြတ် နန်းဆောင်ကို မီးငြိမ်းသတ်ကြတဲ့အခါ အချို့နေရာတွေက မီးသွေးတုံးဖြစ်သွားတဲ့ တိုင်လုံးကြီးတွေမှာ ဆီစိမ်အဝတ်ပုဆိုးများကို အရာမပျက် ပတ်လျက်သားတွေကြရပါတယ်။ သာမာဝတီတို့ဟာ မိမိတို့ရဲ့ စံအိမ်နန်းကို မိမိတို့ဘာသာ ဆီစိမ်အဝတ်နဲ့ ပတ်ချည်ပြီး မီးရှို့သေကြောင်းကြိုကြတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြုလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“မှန်ပေတယ် မျှူးမတ်တို့ . . .။ သေသင်္ဘောကျစွာနဲ့ ပြုလုပ်လိုက်သူရှိလို့သာ အခုလို လောင်ကျွမ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်”

“အရှင်မင်းမြတ် သေသင်္ဘောကျစွာနဲ့ ပြုလုပ်သူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ပါသလဲ”

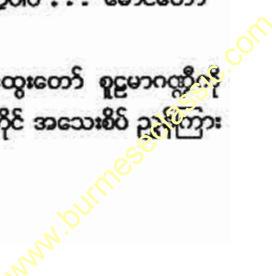
“မျှူးမတ်တို့ . . . ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာတော့ . . . ငါလဲ တပ်အပ်မသိပေဘူး။ သို့သော် ထိုသူဟာ ငါ့ကို ချစ်ခင်သူ၊ ငါ့ရဲ့ ပျက်စီးခြင်းကို မလိုလားသူ၊ ငါ့ရဲ့ ပျက်စီးခြင်းကို ပြုမယ့်သူတွေကို ဟန့်တားဖယ်ရှားသူပဲ ဖြစ်ရပေမယ်”

အနီး၌ ခစားနေသော မာဂဏ္ဍီသည် တက်ကြွရွှင်လန်းစွာဖြင့် -

“မောင်တော် မင်းမြတ် ဒီအမှုမျိုးကို သေသင်္ဘောကျစွာ စွမ်းဆောင်နိုင်သူ ဘယ်သူရှိနိုင်ဦးမှာလဲ။ ဟောဒီ - ကျွန်တော်မ မာဂဏ္ဍီပါပဲ . . . မောင်တော်”

“အို . . . ဟုတ်လား . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်တော်မင်းမြတ်။ ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီကို ဟောဒီလို ဟောဒီလိုလုပ် ဆိုပြီး . . . မာဂဏ္ဍီကိုယ်တိုင် အသေးစိတ် ဥပုသ်ကြားလို့ . . . ဘထွေးတော် လုပ်နိုင်ခဲ့ပေတယ်”

ဥတေနမင်းက မာဂဏ္ဍီကို စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးယောင်သမ်းနေသည်။ မာဂဏ္ဍီက မျက်နှာကို မော့လျက် အလှဆုံးအပြုံးဖြင့်လည်း ထိုမျက်နှာကို တပ်ဆင်ထားသည်။

“တကယ်ပဲလား . . . မာဂဏ္ဍီ”

“တကယ်ပါပဲ မောင်တော်မင်းမြတ်”

“မာဂဏ္ဍီ . . . ငါ့အပေါ်မှာ အကယ်ပင် ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ ငါ့ရဲ့ ကောင်းကျိုးမှန်သမျှလိုလားသူ၊ ငါ့အပေါ်ကျရောက်မယ့် အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ကာကွယ်တားဆီးဖယ်ရှားသူဆိုလို့ . . . မာဂဏ္ဍီ ချစ်နမကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမမြင်ပါဘူး။ ထို့ကြောင့် ငါ့ရဲ့ အယုံကြည်စိတ်အချရဆုံးကလဲ သင်ပဲဖြစ်ပေတော့တယ် မာဂဏ္ဍီ”

“မောင်တော်မင်းမြတ် အဲဒီလို ယူဆတဲ့အတွက် နှမတော်လေး အားရဝမ်းသာ ရှိလှပါဘိတော့တယ်”

“အို . . . ကျေးဇူးကြီးသူကို ဒီလို အားရဝမ်းသာရှိစေခြင်းနဲ့ပဲ ဘယ်မှာ ကျေးဇူးပြုလို့ ထိုက်တန်ပါ့မလဲ . . . သင့်ကို ငါ ဆုမြတ်များပေးသနားမယ် မာဂဏ္ဍီ။ သင်သာမက သင့်ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီကို အမှူးထားပြီး . . . သင်နဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းရှိတဲ့ သင့်ဆွေမျိုးအပေါင်းကို . . . စုရုံးစေလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ် မောင်တော်မင်းမြတ်”

မာဂဏ္ဍီသည် ဘထွေးဖြစ်သူနှင့်တကွ ဆွေမျိုးများထံ အကြောင်းကြား၍ ခေါ်ယူစုရုံးစေလိုက်၏။ ဥတေနမင်းကလည်း ရောက်လာသမျှ ထိုသူတို့အား လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများဖြင့် ချီးမြှောက်၏။ ဤတွင် မာဂဏ္ဍီနှင့် မည်သို့မျှ မတော်စပ်သူတို့ကလည်း မာဂဏ္ဍီအား တံစိုးလက်ဆောင်ပေးရန်၊ ဆွေမျိုးစာရင်းအသွင်းခိုင်းကာ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။

မင်းရင်ပြင်သည် မာဂဏ္ဍီ၊ ဘထွေး စူဠမာဂဏ္ဍီနှင့်တကွသော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများဖြင့် ပြည့်သွားလေသည်။ ဘုရင်ချီးမြှောက်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ၊ သက္ကာရ ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ပွေ့ပိုက် သယ်မထမ်းပိုးလျက် အားလုံးသော ထိုသူတို့သည် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

အားလုံးစုံညီကြသည်တွင် ဥတေနမင်း ထွက်စံလာ၏။

ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ရှင်များက ကောင်းချီးပေးကြိုဆိုကြသည်။

ဥတေနမင်းထံမှ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သူတို့အားလုံးကို ဖမ်းယူချုပ်နှောင်လိုက်”

ထို့နောက် အမိန့်တော်များ တစ်ချဦးတစ်ချ . . .

“မင်းရင်ပြင် မြေကွက်လပ်နေရာတွေမှာ ဝမ်းဗိုက်ချက်အတိုင်း အရှည် ပမာဏရှိတဲ့ တွင်းတွေတူး”

“စူဠမာဂဏ္ဍီနဲ့တကွ အချုပ်နှောင်ခံရသူများအားလုံးကို တွင်းထဲချ တွင်းထဲ မှာ ထိုင်နေကြပစေ . . . ပြီးရင် မြေမှုန့်နဲ့ဖို့၊ အထက်မှာ ကောက်ရိုးတွေကို ဖြန့်ကြဲ၊ ပြီးရင် အဲဒီကောက်ရိုးတွေကို မီးတိုက်၊ ဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီး အရေ ထူလောင်ကျွမ်းပြီးတဲ့အခါ . . .

“သံထွန်သွားများနဲ့ ထွန် . . .၊ အပိုင်းပိုင်း အမျှင်မျှင် ဖြစ်အောင် လုပ်”

မင်းရင်ပြင်သည် ခဏချင်းအတွင်း ငရဲပြည်ဖြစ်သွား၏။

ဥတေနမင်း၏ အမိန့်က ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

နှောင်ကြီးအထပ်ထပ် တုပ်နှောင်ထားသည့်ကြားမှ သားရဲတစ်ကောင် ပမာရုန်းကန်ရင်း အော်ဟစ်နေသော မာဂဏ္ဍီကို လှမ်းကြည့်၍ အမိန့်မှတ်သည်။

“အလုံးစုံသောအမှုတို့ရဲ့ ဦးစီးပဲ့ကိုင်ဖြစ်တဲ့ မာဂဏ္ဍီကိုတော့”

မာဂဏ္ဍီ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပေါက်ထွက်ခမန်း ပြူးကျယ်နေ၏။

“မာဂဏ္ဍီရဲ့ကိုယ်က၊ အသားစိုင်တွေကို ဓားနဲ့လှီးဖြတ်ယူ . . . ထူထဲ တဲ့နေရာတွေက အသားစိုင်တွေဖြစ်ပစေ . . . အဲဒီလှီးဖြတ်ခွာထုတ်ယူပြီးတဲ့ အသားစိုင်တွေကို ကျက်ကျက်ဆူဆီအိုးကင်းထဲမှာ ထည့်ကြော် . . . ကြော်ပြီး အဲဒီ အသားစိုင်တွေကို မာဂဏ္ဍီကိုယ်တိုင် ပြန်စားစေ”

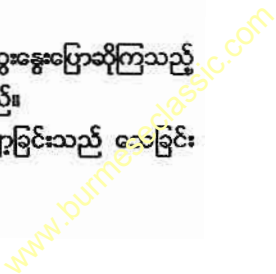
အသံနက်ကြီးတစ်ချက်က မာဂဏ္ဍီ၏ ဝမ်းခေါင်းတွင်းမှ ခြစ်ခြတ်ပေါက် ကွဲထွက်လာသည်။ ရုန်းကန်ရန် ခွန်အားမရှိတော့ဘဲ ခွေလျော့ကျသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထက်လှစွာသော ဓားကောက်များကို ကိုင်ဆောင်ထား သည့် ပါးကွက်သားများလည်း မာဂဏ္ဍီထံသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးချဉ်းလာကြ လေသည်။

*

သာမာဝတီနှင့် မာဂဏ္ဍီတို့၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းပုံများကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည့် ရဟန်းများအား ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူလေသည်။

“ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ သတိမကင်း မမေ့မလျော့ခြင်းသည် သေခြင်း

ကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကိုရခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။ သတိလွတ်ကင်း မေ့လျော့ခြင်းသည် သေရခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။ မမေ့မလျော့ သတိရှိကုန်သော သူတို့သည် သေသည် မမည်ကုန်။ အကြင်သူတို့သည် မေ့လျော့ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သေကုန်သော သူတို့ကဲ့သို့တည်း”

မမေ့မလျော့ခြင်း၌ တည်ကုန်သော ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ အထူးအားဖြင့် ကေနံထင်ထင် သိမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မမေ့မလျော့ခြင်း၌ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက် ကြကုန်၏။ ထိုပညာရှိတို့သည် ဘုရားအစရှိသော အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏ ကျက်စားရာဖြစ်သော သတိပဋ္ဌာန် အစရှိသော ဗောဓိပက္ခယတရား၊ လောကုတ္တရာကိုးပါး၌ နှလုံး ရွှင်ပျော် မွေ့လျော်ကြကုန်၏။

သမာပတ်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော ဝိပဿနာမဂ်ဖိုလ် တည်းဟူသော ဈာန်အားဖြင့် နှစ်ပါးရှိကုန်သော အမြဲမပြတ် ဖြစ်စေအပ်သော ကာယိကစေတသိက လုံ့လရှိကုန်သော အမြဲ ပြင်းစွာ အားထုတ်ခြင်းရှိကုန်သော ထိုပညာရှိတို့သည် ယောဂလေးပါးတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော၊ ထို့ထက် လွန်မြတ်သောတရားမရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

(ဓမ္မဒ-အပ္ပမာဒဝဂ်)

ချစ်ဦးညို